This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at http://books.google.com/

Over dit boek

Dit is een digitale kopie van een boek dat al generaties lang op bibliotheekplanken heeft gestaan, maar nu zorgvuldig is gescand door Google. Dat doen we omdat we alle boeken ter wereld online beschikbaar willen maken.

Dit boek is zo oud dat het auteursrecht erop is verlopen, zodat het boek nu deel uitmaakt van het publieke domein. Een boek dat tot het publieke domein behoort, is een boek dat nooit onder het auteursrecht is gevallen, of waarvan de wettelijke auteursrechttermijn is verlopen. Het kan per land verschillen of een boek tot het publieke domein behoort. Boeken in het publieke domein zijn een stem uit het verleden. Ze vormen een bron van geschiedenis, cultuur en kennis die anders moeilijk te verkrijgen zou zijn.

Aantekeningen, opmerkingen en andere kanttekeningen die in het origineel stonden, worden weergegeven in dit bestand, als herinnering aan de lange reis die het boek heeft gemaakt van uitgever naar bibliotheek, en uiteindelijk naar u.

Richtlijnen voor gebruik

Google werkt samen met bibliotheken om materiaal uit het publieke domein te digitaliseren, zodat het voor iedereen beschikbaar wordt. Boeken uit het publieke domein behoren toe aan het publiek; wij bewaren ze alleen. Dit is echter een kostbaar proces. Om deze dienst te kunnen blijven leveren, hebben we maatregelen genomen om misbruik door commerciële partijen te voorkomen, zoals het plaatsen van technische beperkingen op automatisch zoeken.

Verder vragen we u het volgende:

+ *Gebruik de bestanden alleen voor niet-commerciële doeleinden* We hebben Zoeken naar boeken met Google ontworpen voor gebruik door individuen. We vragen u deze bestanden alleen te gebruiken voor persoonlijke en niet-commerciële doeleinden.
+ *Voer geen geautomatiseerde zoekopdrachten uit* Stuur geen geautomatiseerde zoekopdrachten naar het systeem van Google. Als u onderzoek doet naar computervertalingen, optische tekenherkenning of andere wetenschapsgebieden waarbij u toegang nodig heeft tot grote hoeveelheden tekst, kunt u contact met ons opnemen. We raden u aan hiervoor materiaal uit het publieke domein te gebruiken, en kunnen u misschien hiermee van dienst zijn.
+ *Laat de eigendomsverklaring staan* Het “watermerk” van Google dat u onder aan elk bestand ziet, dient om mensen informatie over het project te geven, en ze te helpen extra materiaal te vinden met Zoeken naar boeken met Google. Verwijder dit watermerk niet.
+ *Houd u aan de wet* Wat u ook doet, houd er rekening mee dat u er zelf verantwoordelijk voor bent dat alles wat u doet legaal is. U kunt er niet van uitgaan dat wanneer een werk beschikbaar lijkt te zijn voor het publieke domein in de Verenigde Staten, het ook publiek domein is voor gebruikers in andere landen. Of er nog auteursrecht op een boek rust, verschilt per land. We kunnen u niet vertellen wat u in uw geval met een bepaald boek mag doen. Neem niet zomaar aan dat u een boek overal ter wereld op allerlei manieren kunt gebruiken, wanneer het eenmaal in Zoeken naar boeken met Google staat. De wettelijke aansprakelijkheid voor auteursrechten is behoorlijk streng.

Informatie over Zoeken naar boeken met Google

Het doel van Google is om alle informatie wereldwijd toegankelijk en bruikbaar te maken. Zoeken naar boeken met Google helpt lezers boeken uit allerlei landen te ontdekken, en helpt auteurs en uitgevers om een nieuw leespubliek te bereiken. U kunt de volledige tekst van dit boek doorzoeken op het web via `http://books.google.com`

NYPL RESEARCH LIBRARIES
3 3433 07483319 9

WALT WHITMAN.

NATUURLEVEN.

(LEAVES OF GRASS.)

VERTAALD DOOR

MAURITS WAGENVOORT.

. . . . dit is geen boek,
Die 't aanraakt, raakt een mensch aan."
(W. W. «Tot ziens»)

MET PORTRET VAN DEN DICHTER.

HAARLEM.
DE ERVEN F. BOHN.

WALT WHITMAN.

NATUURLEVEN.

(LEAVES OF GRASS.)

VERTAALD DOOR

MAURITS WAGENVOORT.

„ . . . . dit is geen boek,
Die 't aanraakt, raakt een mensch aan."
(W. W. »Tot ziens!«)

MET PORTRET VAN DEN DICHTER.

HAARLEM.
DE ERVEN F. BOHN.
1898.

THE NEW YORK
PUBLIC LIBRARY
104934A
ASTOR, LENOX AND
TILDEN FOUNDATIONS
R 1923 L

INLEIDING.

Een korte inleiding schijnt mij gewenscht.

Van een reis, in 1892, door de Vereenigde Staten van Noord-Amerika, bracht ik als kostbaarste herinnering de *Leaves of Grass* van Walt Whitman mee. Tijdens mijn reis ging er geen dag om zonder dat ik iets van hem las, en nog lang daarna nam ik dagelijks het boek op om te herlezen. Diep was de indruk geweest dien ik van den arbeid en het leven der Noord-Amerikanen had ontvangen, diep was de indruk dien ik van de *Leaves of Grass* ontving. Deze poëmen, docht mij, geven een kort begrip van wat ik met bewondering en eerbied, soms met verbijstering heb gezien; zij zijn een verkleind beeld der geweldige republiek, het leven van Amerika verpuurd door liefde en denken van een universeel dichter. Toch geven zij meer dan de «athletische republiek»: zij openen heerlijke visioenen van wording, ontwikkeling en voortgang: het Universum aanschouwd door een Amerikaan, wien de Menschheid eens een plaats zal aanwijzen te midden der groot-edelsten van allen tijd.

Anderhalf jaar, te Chicago, Berlijn en Genua, gaf ik aan de vertaling van wat ik thans gedeeltelijk onder den titel *Natuurleven* publiceer. Dit is niet de geheele *Leaves of Grass*, wel de geheele Whitman, zooals hij zich in de *Leaves* openbaart. De dichter herhaalt hier en daar wat hij gezegd heeft: er was geen reden die herhalingen

te vertalen; buitendien liet ik mij door mijn smaak leiden. Er zijn enkele poëmen in de *Leaves of Grass* die mij niet bezielen, wat natuurlijk aan mij en niet aan Whitman ligt. Niettemin was het denkbeeld mij een gruwel een salon-Whitman te geven. In mijn *Natuurleven* spreekt de bard zich uit met dezelfde zware en toch zoo zielvolle stem, die de zijne is, ruw soms, duister soms, maar altijd verheven, altijd menschelijk, altijd natuurlijk.

Mijn loon was mijn arbeid-zelf. Wat kon ik inderdaad van mijn vertaling verwachten? Behalve door Emerson, Whittier, Thoreau, in Amerika niet, in Europa, behalve door Tennyson en Rosetti, weinig gewaardeerd, is Walt Whitman arm en ongeacht gestorven, nadat hij, om de «onzedelijkheid» van de *Leaves of Grass*, uit een betrekkinkje aan een ministerie te Washington was ontslagen. Indien iets van de afkeuring en den hoon, over den dichter uitgestort, over den vertaler komt, is dit niet anders dan wat hij redelijkerwijze verwachten moet. Wat ik niet verwachtte, was het bezwaar om *Natuurleven* gedrukt te krijgen. Indien ik Whitman fatsoenlijk had willen maken — wat men een bloemlezing noemt, uit zijn *Leaves of Grass* — zou ik niet bijna vijf jaren hebben behoeven te wachten op een uitgever. Dit evenwel lag beneden den eerbied dien ik voor den bard gevoel: mijn vertaling zou in haar geheel of niet verschij-

nen. Zij verschijnt nu, althans de eerste helft, ofschoon de uitgevers het geldelijk verlies der onderneming voorzien, zooal niet vooraf berekenen. Is dit niet al te groot, dan zal eerlang ook de tweede helft verschijnen.

Wàt, in dezen oogenblikkelijken tegenspoed, kon mij teleurstellen? Niets. Walt Whitman kan wachten, ik heb geen haast. Indien mijn levensgeluk afhankelijk ware van mijn litterair succes, zou ik zeer beklagenswaard zijn. Mijne boeken vinden vooralsnog weinig lezers: het verlies daarvan is niet geheel aan mijn kant. Het verwonderde noch ontmoedigde mij, dat ik vijf jaren had te wachten eer men mijn *Natuurleven* wilde publiceeren. De anderhalf jaar met Whitman doorleefd, hebben mij een levenswinst geschonken, die noch door eenig succes kan vermeerderd, noch door eenigen tegenspoed kan verminderd worden.

* * *

Over Walt Whitman en zijne *Leaves of Grass* wil ik hier weinig zeggen. Mijn vertaling geeft de maat aan van de bewondering en de liefde die ik voor deze heerlijke twee-eenheid gevoel. Misschien toch kunnen een paar verklarende woorden hem een of twee *lovers* meer winnen. Men moet de *Leaves of Grass* niet nemen als gedich-

ten, Walt Whitman niet als dichter. Om een paar dichters van onderscheiden genie te noemen: Keats, Kloos, Heine, Musset: naar hun beteekenis is Walt Whitman geen dichter. Noch kan hij gemeten worden naar welken dichter ook: zijne zangen zijn als symphonieën, en men denkt soms aan Beethoven, wanneer men hem leest.

De oer-dichter was de man, door veel strijd, veel denken, veel leven hoog en groot geworden, richter, leider, priester, zanger van zijn volk. Hij verkondigde wat recht was, deugd, liefde en schoonheid. Wat hij sprak was de natuurlijke wijsheid van een God-gewijde ziel, door innerlijke aanschouwing en nog meer door het vuur des levens gelouterd. Maat en rijm kende hij niet, van verzen had hij nooit vernomen, wat men poëzie noemt had geen zin voor hem, maar beter dan eenig ander wist hij wat harmonie was en schoonheid. Hij had de menschheid lief en kende haar zwakheid en lijden, haar kracht en vreugde. Hij bezat dien oppermoed, die, geboren uit een onbedaarlijke zucht naar vrijheid, voorbeschikt om alleen en hoog te staan te midden der menschen. Het leven had enkel bekoring en de dood geen verschrikking voor hem. Dus had zijn volk hem erkend als richter van allen, leider van allen, priester en zanger tevens. Ziehier, in de tweede helft der negentiende eeuw, in een samenleving, de Noord-Amerikaansche, die nog aan het begin

harer geestelijke vorming staat, de oer-dichter in Walt Whitman herboren, maar verworpen door zijn volk, omdat de menschen van heden niet natuurlijk kùnnen zijn.

Aldus moet de lezer Whitman beschouwen, wil hij hem begrijpen; zijne poëmen, zijne zangen zijn geen gedichten; het zijn visioenen, uitspraken, wetten, poëzie, zoo gij wilt, maar poëzie als erts, zooals het gevonden wordt in de Ilias, in het Nibelungenlied, in de Veda's, in de Psalmen, in het Hooglied.

Die lezen wil om zich te amuseeren, poëzie wil genieten als een zoete zielestreeling, bekoorlijk door fraaie rijmen, lichten cadans en gedachten zwevend tusschen banaliteit, weemoed en burgermans verliefdheid, dien heeft Walt Whitman zelf terecht gewezen: de *Leaves of Grass* zijn niet voor hem of haar. Dien het gegeven is vrij te zijn van voor-oordeel, dien de schoonheid kan zien, ook wanneer zij in ongewonen vorm verschijnt, dien zich-zelf wil geven aan den dichter en het lezen steeds wil afwisselen door lang en rustig nadenken, dien opent Whitman grootsche verschieten van sterke liefde in de goddelijke eenheid van lichaam en ziel, dien schenkt hij moed, hoop en zelfvertrouwen.

Wat mijn vertaling betreft: zij zal hare gebreken hebben, maar, wie mij ook het tegendeel zegge, ik weet dat zij goed is, als ge-

heel. Whitmans vlucht door Tijd en Ruimte, niettemin, is soms zoo verheven, dat ik hem slechts heb kunnen volgen door lager te blijven dan hij; op andere punten is de vertaling, onder het werkzelf, en, natuurlijk zonder dat die bedoeling voorzat, beter geworden dan het oorspronkelijke. Ik gevoel temeer vrijmoedigheid dit te zeggen, omdat ik bij mijn werk geholpen werd door een dier vrouwen, die door een waarlijk hemelsche eigenschap alles verbeteren wat zij aanraken. Onze vriendschap-zelve belet mij haar te noemen, maar wanneer ik, zooals ik hiermeê doe, *Natuurleven* aan haar opdraag, geef ik haar slechts terug wat zij mij geleend heeft, wetende, dat ik voor mijn leven haar schuldenaar blijf.

Sevilla, *Oct.* '98. M. W.

INHOUD.

INSCRIPTIES. Bladz.
Mijn Lied is voor het ik 1
Terwijl ik stille zat en peinsde 1
In 't veel bemande schip ter zee 2
Aan de vreemde landen 3
Aan een geschiedschrijver 3
Toen ik het boek gelezen had 3
Aan de staten 3
Ter reize door de staten 3
Aan een zangeres 4
Ik onverwrikbaar 4
Savantisme 5
Het schip dat in zee steekt 5
Ik hoor amerika zingen 5
Wordt daar een stad belegerd? 6
Werpt voor mij niet uwe deuren dicht 6
Van Paumanok uit 6
Het Lied van mijn Eigen Ik 17
ADAMSKINDEREN.
In den wereldtuin 74
Van bedwongen stroomen die knagen 74
Ik bezing de electriciteit des lichaams 76
Ergens wacht een vrouw op mij 83
Ik ongedwongen 85
Een uur van woest genot 87
Uit de aanvloeiende drommen van den oceaan 87
De tijden komen met tusschentijden terug 88
Wat zijn wij tweeën langen tijd misleid 88
O Hymen! O Hymenea 89
Mij doet de liefde zeer 89
Oer-momenten 89

Bladz.

Eens trok ik door een volkrijke stad 90
Ik hoorde de plechtig-lieflijke orgeltonen 90
Van californiës kusten uitziend ten westen 91
Als Adam in den vroegen morgen 91

CALAMUS.

Op onbetredén paden 91
Geurige bloei van mijn hart 92
Wie gij ook zijt die mij nu vasthoudt 94
Voor U o democratie 95
Dezen, terwijl ik in de lente zing 95
Niet enkel in wat ik mij van de borst werp 96
De vreeselijke twijfel van den schijn 97
De basis der metaphysica 98
Gij die getuigen zult in volgende eeuwen 98
Toen ik in den avondstond hoorde 99
Vind ik in U opnieuw een hart dat zich door mij voelt aangetrokken? ... 100
Zij zijn maar wortels en bladeren 100
Geen gloed vlamt op en verteert 101
Vloeit droppels 101
Stad van orgiën 101
Zie dit gebruinde gelaat 102
Ik zag in Louisiana een levenseik 102
Aan een vreemde 103
Dit oogenblik van smachten en peinzen 103
Ik hoor daar werd tegen mij getuigd 103
Terwijl ik door het prairiegras ga 104
Als ik eens naga wat roem is 104
Wij tweeën makkers die elkaar aanhangen 104
Een belofte aan californië 105
Dit zijn mijne teederste bladeren 105
Geen machine die arbeid uitspaart 105
Een kort visioën 106
Dit blad voor hand-in-hand 106
Aarde, mijn evenbeeld 106
Ik droomde in een droom 106
Wat denkt gij doet mij de pen opvatten? 107
Aan oost en west 107
Soms, in mijn liefde 107

Bladz.
Aan een wester-knaap........................... 108
Vastgeankerd, eeuwig, o liefde!....................... 108
In de menigte.. 108
O gij tot wien ik vaak en stille kom................. 108
Die schaduw mijn evenbeeld........................... 108
Nu levenskrachtig nog.................................. 109
Salut au monde!.. 109
Het lied van den open heirweg........................ 118
Over naar Brooklyn met de veerboot.................. 127
Lied van den Antwoorder................................ 133
Een vreugdenlied... 137
Lied van de breede bijl................................... 143
Het Tentoonstellingslied................................. 153
Lied van den Roodstam-boom........................... 162
Een lied voor den Arbeid................................. 166
Jeugd, Dag, Ouderdom en Nacht........................ 173
Lied van de wentelende Aarde......................... 173

INSCRIPTIES.

MIJN LIED IS VOOR HET IK.

Mijn lied is voor het ik, is voor den mensch des eigen levens,
Maar van mijn lippen klinkt het woord Democratie, het woord En-
Masse.

Mijn lied geldt fysiologie van hoofd tot voeten,
Mijn muze is niet enkel gezicht, niet enkel ziel, ze is beiden en
dus meer dan ieder waard:
Mijn lied geldt dan het vrouwlijke volkomen even met het manlijke.

O Leven onbedwingbaar in uw passie, polsslag, kunnen;
Kracht en Vreugde zijn uw namen, geroepen, gij, tot het vrije doen
door goddelijke wetten,
Mijn lied geldt den modernen mensch.

TERWIJL IK STILLE ZAT EN PEINSDE.

Terwijl ik stille zat en peinsde,
En mediteerde wát de poëzie in mij, en dacht en droomde lang,
Daar rees òp voor mijn zien een angstverwekkende schim,
Verschrikkelijk van schoonheid, ouderdom en macht:
De Inspiratie van der oude landen dichters,
Haar oogen-vlammen sloegen naar mijn oogen uit,
En met den vinger wees zij mij op zangen die onverganklijk zijn.
En dreigend klonk haar stem: *Wat zingt gij?*
Weet gij dat er slechts een enkel thema is voor onsterflijke barden?
Dat thema is de strijd, het oorlogsluk,
Het lied dat levensmoedige soldaten maakt.

Zoo zij 't, dus was mijn antwoord,
Ik, àl te fiere geest, ook ik bezing den strijd, en hardnekkiger en geweldiger een dan wie ook voor mij,

Ook ik reken in mijn boek met wisselend luk, met vlucht, voorsprong en terugtocht, met victorie die geen beslissing geeft,
(En toch, dunkt mij, wisse victorie nu of ten laatste,) de wereld is mijn slagveld,
Ik strijd voor leven en dood, voor het Lichaam en de eeuwige Ziel,
Zie ik ben gekomen en hef den krijgszang aan,
En boven alles roep ik moedige soldaten op ten strijde.

IN 'T VEEL BEMANDE SCHIP TER ZEE.

In 't veel bemande schip ter zee,
Het eindeloos blauw aan alle zij zich spannend,
De winden fluiten, de golven zingen, de hooge machtige golven,
Of in een kleine bark, alleenzaam, wieglend op de baren,
Blij zinnebeeld van vertrouwen, de witte zeilen bol gespannen,
Zij klieft den aether in het fonklend zeeschuim van den dag, of onder niet te tellen starren 'snachts,
Hoe 't zij, ik wil dat dit mijn lied, van land uit over zee gehoord, door zeelui jong en oud zal worden meegezongen,
En eindelijk meegeleefd.

Dit is het lied van onze ziel, eens zeemans ziel.
Niet enkel land, de vaste grond is in dit lied, aldus is dan hun woord,
Maar ook de golvende zee, het luchtgewelf, wij voelen er zelfs het deinend dek in onder onze voeten,
Wij voelen den polsslag van het Universum, ebbe en vloed: het ademen der zee,
Wij hooren stemmen van ongezien mysterie, der zilte wereld vage en vreemde raadsels, de fluister-klanken van het vloeiend nat,
De zeelucht, het zachte wantgekraak, en het droefgeestig rhytme,
Het eindeloos verschiet, de verre waze horizont: dit alles en nog meer leeft in dit lied,
Dit lied is het poëm van den Oceaan.

Dan, faal niet o lied, geef wat u is gegeven,
Niet enkel voor het land wordt gij gezongen,
Gij zijt der bark gelijk die door den aether snijdt, waarheen? — Ik weet 't niet, maar vol geloof.
En, metgezel van elk schip op zee, zeil voort, zeil voort!
Spreek van de liefde, die mijn ziel in u doet zingen, (goede vrienden, op de wijde zee, die liefde klinkt u toe in ieder woord;)
Spoed u dan voort, mijn kleine bark, zeil met uw witte zeilen over de machtige golven voort,
Zing, zeil, draag onder 't eindeloos blauw van zee tot zee,
Dit lied, voor elk schip en iederen zeeman.

AAN DE VREEMDE LANDEN.

Ik hoorde U vragen om iets, dat U dit raadselwonder: de Nieuwe Wereld kan verklaren,
Iets dat U omschrijft Amerika en zijn athletische Democratie,
Daarom zend ik U mijn poëmen, opdat ge daarin moogt vinden waar gij om vraagt.

AAN EEN GESCHIEDSCHRIJVER.

Gij die de dingen des verledens liefhebt en roemt,
Die het uitzijdige onderzocht hebt: het vel der rassen, het leven dat reeds is uitgegist,
Die den Mensch gezien hebt als product van politiek, van dit en dat, van koningen, generaals en priesters,
Ik, levend in het hart der Alleghanies, die den Mensch zie zooals hij is: zich-zelf genoeg,
Mijn hand op den polsslag van dat leven, dat zich zelden aan de uitzij toont, (het zelfbewustzijn van den Mensch in den Mensch,)
Ik, bard der Ikheid, die het wachtwoord geef der toekomst,
Ik ontwerp de geschiedenis die vóór ons uit ligt.

TOEN IK HET BOEK GELEZEN HAD.

Toen ik het boek gelezen had, de veel geroemde levensschets,
Vroeg ik mij af: is dit dan wat de schrijver noemt een menschenleven?
En zoo zal iemand, ben ik dood en heen, beschrijven wat hij noemt mijn leven?
Alsof iemand in waarheid iets weet van mijn leven,
Terwijl ik zelf vaak denk weinig of niets te weten van wat in waarheid is mijn leven,
Een paar wenken, een paar sleutelwoorden en aanduidingen
Tracht ik in dit boek ter eigen nut te schrijven.

AAN DE STATEN.

Aan de Staten of aan elk hunner, of aan elke stad der Staten: *Weêrsta veel, gehoorzaam zelden*,
Eens zonder wederstand gehoorzaam, weldra geheel verslaafd,
Eens geheel verslaafd, geen natie, staat of stad ter wereld ooit daarna geniet een volle vrijheid.

TER REIZE DOOR DE STATEN.

Ter reize door de Staten gaan wij nu,
(Wij gaan de wereld door gedragen door deez' zangen,

Van nu aan zeilend door elke zee naar elk land,)
Wij, gaarne leerlingen van allen, leeraars óók van allen, en het hart vol liefde voor allen.

Wij hebben de getijden gaêgeslagen en gezien hoe zij zich-zelven geheel geven en het een na het ander verdwijnen,
En zeiden: waarom zou niet een man of vrouw doen wat de jaargetijden doen, en zich geheel geven als zij?

Wij toeven dan een wijle in iedere stad en streek,
Wij reizen door Canada, Noord-oost, de machtige vallei der Missis-sippi, en de Zuider Staten,
En lief, gelijk, gemeenzaam zij ons ieder dezer Staten,
Wij zullen ons zelf oordeelen, en mannen en vrouwen roepen om dat oordeel te vernemen,
Wij zeggen tot ons-zelf: Herinner u, vrees niet, wees oprecht, kom uit voor wat des lichaams en der ziele rechten zijn,
Toef een wijle en ga dan voort, wees levenskrachtig, matig, kuisch en straal uw ziel uit,
En wat dan van u uitgaat moge wederkeeren, zooals wederkeeren de jaargetijden,
En is dan misschien niet minder dan de jaargetijden.

AAN EEN ZANGERES.

Hier, neem dit geschenk,
Het was bestemd voor een of anderen held, redenaar of veldheer,
Een die de goede oude zaak, de hooge idée, den vooruitgang en de vrijheid der rassen zou hebben gediend:
Een dapperen trotseerder van despoten, een stoutmoedigen rebel;
Maar ik zie nu: wat ik hun bestemd heb past u even goed als hun.

IK ONVERWRIKBAAR.

Ik onverwrikbaar, onbewogen vaststaand in natuur,
Meester van alles, meesteres van alles, voegend in den mid van redelooze dingen,
Vol van geestkracht als zij, lijdelijk, ontvankelijk, zwijgzaam als zij,
Mijn taak volbrengende, armoede, aanzien, zwakheid, misdaad minder gewichtig dan ik dacht,
Ik, uitgaand ter Mexicaansche zee, of in Mannahatta, of in Tennessee, of ver naar het Noorden of diep het land in,
Hier stroomvaarder, ginds houthakker, of ergens in de Staten landbouwer, of aan de kust of op de Canada'sche meren,
Ik, overal waar leven leven is. — O mij-zelf te geven en te bezitten voor den grooten strijd,

Sterk te zijn in 't weerstaan van nacht, storm, honger, spot, ongeluk en verachting, zooals de boomen en de dieren.

SAVANTISME.

Dáárheen, als mijn ziele-oogen de toekomst instaren, zie ik alle menschenwerk en alle menscheneer teruggaan en zich vereenigen aan den oorsprong van het leven,
Dáárheen de uren, de maanden, de jaren — dáárheen het streven, de arbeid, de daad ook de geringste,
Dáárheen het kleinste leven van allen dag: onze woorden, de dingen om ons heen, ons beleid, ons bezit, al die wij liefhebben;
Dáárheen ook wij, ik met mijn zangen, vertrouwensvol, liefdevol,
Zooals een vader opgaat tot zijn vader en zijne kinderen meeneemt.

HET SCHIP DAT IN ZEE STEEKT.

Zie de ongemeten zee,
En op haar adem deint het schip, alle zeilen gespannen, zelfs de topzeilen,
De wimpel fladdert hoog in de lucht, voorwaarts spoedt het, voorwaarts zoo statig — beneden: de ijverende golven die het schip voortstuwen,
Zij omringen het schip met glinsterende deining en met schuim.

IK HOOR AMERIKA ZINGEN.

Ik hoor Amerika zingen en afwisselend zijn de liederen die ik hoor,
't Is het lied van de smeden, en ieder zingt goed, dat is blij en luide,
De timmerman zingt zijn lied als hij de plank meet of de balk,
De metselaar zingt zijn lied als hij ter karweij gaat of het karweij verlaat,
De roeier zingt van zijn leven in de boot, de varensgast zingt op het dek van den stoomer,
De schoes zingt op zijn driepoot aan zijn bank, de hoedenmaker zingt als hij zijn werk staat te doen,
't Is het lied van den houthakker, of het lied van den ploeger, 's morgens op weg naar het veld of in den schafttijd, of als de zonne daalt,
't Is het lied van de jonge moeder, van het jonge vrouwtje in haar huishouden, van het meisje met haar naaiwerk of aan de tobbe,
En ieder zingt van het leven dat zijn of haar leven is, en zingt niet van het leven van anderen,
Aldus bezingt de dag het leven van den dag — aldus hoort gij in

den nacht het lied van de bent jonge makkers, kloek en elkaar genegen,
Wijd-open zijn hunne monden als zij luide het heerlijke lied der jeugd zingen.

WORDT DAAR EEN STAD BELEGERD?

Wordt daar een stad belegerd, die vergeefs tracht het beleg te verbreken?
Kom aan dan, hier is de kommandant dien gij zoekt, snelvaardig, moedig, onsterflijk,
En met hem komen, te voet en te paard, dappere soldaten en verdelgende kanonnen voeren zij meê,
En met dezen komen de artilleristen, zekerder van een schot dan allen die ooit een kanon richtten.

WERPT VOOR MIJ NIET UW DEUREN DICHT.

Werpt voor mij niet uw deuren dicht, gij koude boekzalen,
Want wat op uwe doorgebogen planken 't meest ontbreekt en wat gij 't meest behoeft, dat breng ik u.
Uit den krijg zelf opkomende, heb ik dit boek gemaakt;
De woorden van dit boek zijn niets, let enkel op zijn ziel, de ziel is alles,
Dit boek is eenig in de wereld, dit boek heeft niets van andere boeken, dit boek wordt door het verstand alleen niet gevat,
Uit ieder blad, uit ieder woord vloeit u de heete stroom des levens te gemoet.

VAN PAUMANOK UIT.

I.

Van visch-gelijkend Paumanok uit, waar ik geboren ben,
Wel gewonnen en opgevoed door een treffelijke moeder,
Na in vele landen te hebben gedoold, vriend van menschen-drukke straten,
Toever in Mannahatta[1]), mijn stad, of op de Zuider-savanna's,
Dan als soldaat in 't kamp, of dragend geweer en ransel, straks mijngraver in Californië,
Boersch in mijn huis in Dakota's wouden, sober mijn maal met een dronk bronwater,

1) New-York.

Nu ingetogen tot aanschouwing en bepeinzing in stille eenzaamheid,
Ver van de plaats waar het voetstapgeschuifel der menigte druischt, gelukkig en dankbaar,
Bewust van den frisschen, vrijen gids, den stroomenden Missouri, bewust van de machtige Niagara,
Bewust van de buffelskudden, grazende op de vlakten, den harigen, sterkborstigen stier,
Door aarde en rotsen en bloemen der vijfde maand ervaren, door sterren, regen en sneeuw getroffen,
Na des lachvogels lied en des bergvalks vlucht te hebben bestudeerd,
Na in den ochtendstond het lied te hebben gehoord van den weêrgalooze, den eenzamen lijster der moeras-ceders,
Eenzaam als hij, in het Westerland zingend, neem 'k mijn vlucht voor nieuw een wereld.

2.

Victorie, Unie, Geloof, twee-een zijn, tijd,
De onverbrekelijk tezaam-gevoegden, schatten, mysterie,
Beschaving als natuurwet, de kosmos, en de nieuwe arbeid.

Aldus het leven,
Hier is wat op kwam na zooveel weeën en krampen.

Hoe wonderbaar en tevens: hoe reëel!
De goddelijke aarde onder onze voeten, boven ons hoofd de zon.

Zie den aardkloot wentelen,
De vader-continenten bijeengegroept ter zij,
De continenten van heden en toekomst, Noord en Zuid, en de landengte daar tusschen.

Zee, onafzienbre ongebaande landen,
En steeds gewijzigd, als in een droom gezien, woelt daar het leven,
Ontelbre menigten trekken over hen voort,
Nu zijn ze bedekt met een volk, dat de beschaving leidt, dat kunsten leven doet, dat al wat goed is lief heeft.

Zie, heenvloeiend door de tijden,
En voor mij uit een oneindigheid van menschen die mij hooren.

Met vasten en gelijken tred gaan zij hun weg, en nimmer rusten zij,
En altijd volgen anderen, Americanos, een honderdtal millioenen,
De eene generatie doet wat zij vindt te doen en volgt het voorgeslacht,
Een andere generatie komt en doet wat is te doen en volgt dan in haar spoor,

Zij gaan en keeren het gelaat eerst zijwaarts, achterwaarts vervolgens, naar mij luisterend,
De oogen in het gaan op mij gericht.

3.

Americanos! overwinnaars! humaniteitsarmeeën!
Voorwaarts! Nooit rust de eeuw! Libertad! Menigten!
Aan u een reeks van zangen.

Zangen van de prairiën,
Zangen van den ver weg vloeienden Mississippi, nêerwaarts naar de Mexicaansche zee,
Zangen van Ohio, Indiana, Illinois, Iowa, Wisconsin en Minnesota,
Zangen als een stroom uit Kansas' harte vloeiend en voortsnellend in en naast rivieren,
Uit het hart van Amerika zelf schietend door hare polsen als vloeiend vuur, dat al doet leven.

4.

Neem deze zangen dan, Amerika, neem hen ten Zuid en neem hen ten Noord,
Bereid hun overal een welkom, want zij zijn leven van uw leven,
Verklaar hen Oost en West, want zij verklaren u,
En gij, Verleden, heb hen lief, want zij hebben ook liefde voor u.

Eén in gedachten was ik met vervlogen tijden,
Ik zat aan de voeten der groote meesters en luisterde naar hen,
Nu, ware 't mogelijk, o dat de groote meesters konden terugkomen en luisteren naar mij.

Zal ik, in dezer Staten naam, de Oudheid smaden?
Weet ik dan niet, dat zij de kinderen zijn dier Oudheid, en haar verklaren?

5.

Gestorven dichters, filosofen, priesters,
Gij martelaars, gij zoekers, kunstenaars, verdwenene regeerders,
Gij die in verre landen uwe taal eens tot nieuw leven riept,
Gij natiën eens gevreesd, nu klein, vergeten of vervallen,
Voor ik saluut breng aan wat er van uw geest nog in ons naleeft durf ik niet uitgaan tot mijn arbeid,
Ik heb met u een wijl geleefd en beken dat gij bewondering verdient,
Ik denk: nooit kan iets grooter zijn dan het is, niets kan ooit meer verdienen dan het verdient,

Ik heb, voor ik u losliet, u gedachtenvol een langen tijd aanschouwd,
Nu sta ik hier op eigen plaats en in eigen tijd.

En met mij de landen vrouwelijk en mannelijk,
En met mij de erfgenamen der wereld vrouwelijk en mannelijk, en met mij het vuur der materie,
En met mij het ideaal: verklaring van God, door allen openlijk erkend,
De altijd voor ons uit zwevende finale van wat daar zichtbaar is,
De Al-voldoener, die, na lang gedwaald te hebben, nu zijn weg kiest,
Ja, zij is hier, de Ziel, haar die ik liefheb.

6.

De Ziel,
Altijd en immer, vóór de aarde bruin en vast was levende, vóór water keerde en weerkwam, ebbe en vloed, levende!

Niettemin zal ik de materie bezingen, omdat ik door haar 't schoonst de ziel bezing,
En ik zal mijn lichaam en mijn sterflijkheid bezingen,
Want dán en daardoor vloeit door mij het lied van ziel en onvergankelijkheid.

Ik zal een lied zingen voor deze Staten, dat niet een hunner, in wat omgaan ook, zij onderworpen aan een anderen Staat,
En ik zal een lied zingen, dat er overleg zij, bij dag en bij nacht, tusschen al de Staten en tusschen elk tweetal hunner,
En ik zal een lied zingen bestemd om gehoord te worden door den President, vol van scherppuntige dreigende wapens,
En achter die wapens ontelbare ontevreden gezichten,
Ook zing ik een lied van de Eene die uit allen geschapen is,
De vreesbre, luistervolle Eene, die groot is bovenal,
De onwrikbre, de strijdbre Eene, omvattend al en bovenal,
Hoe hoog het hoofd van iemand zij, Haar hoofd is bovenal.

Ik zal alle landen die leven hulde brengen,
Ik zal de landbeschrijving van heel de aarde volgen en een eerbiedsgroet brengen aan elke stad, 't zij groot of klein,
En aan allen arbeid! Ik zal zeggen in mijn gedichten, dat met U, ter land en zee, het ware held-zijn is,
En ik zal dat held-zijn gadeslaan met de oogen van een Amerikaan.

Ik zal het lied zingen der kameraadschap,
Ik zal aantoonen wat enkel en ten slotte de menschen moet bijeenbrengen,

Ik geloof zij zullen hun eigen ideaal van sterke liefde hebben, zoo
als dat nu reeds in mij leeft,
Aldus zal ik hoog laten opvlammen uit mijn ziel de laaiende vuren
die mij dreigden te verteren,
Ik zal deze vuren, die te lang smeulden, vrij-geven,
Ik zal hen vrijelijk laten woelen,
Ik zal schrijven het evangelium-gedicht van kameraden en van liefde,
Want wie beter dan ik verstaat de liefde met al haar verdriet en
haar vreugd?
En wie eerder dan ik zou de dichter zijn der kameraadschap?

7.

Ik geloof in de deugd, in de eeuwen, in de rassen,
En ik ga uit voor een arbeid in den eigen geest van het volk,
Hoort dan het lied van onbeperkt geloof.

Omnes! Omnes! Laat anderen onbewust zijn van wat zij niet kennen,
Ik maak een gedicht ook ter eere van het kwade, ik sla dat levens-
deel niet over,
Ik-zelf ben juist even kwaad als goed en zoo is ook mijn volk —
en ik zeg: in werkelijkheid is er geen kwaad,
(En zoo er kwaad is, dan is dat voor U, voor allen, voor mij even
gewichtig als wàt ook in het leven).

Ook ik, velen volgend en door velen gevolgd, breng een religie
tot wijding, ik daal in den arena af,
(Misschien wel bestemd de luidste kreten, den overwinningsroep te
doen hooren,
Wie weet? Dat die kreten dan nu reeds van mij worden gehoord).

Niemand is enkel om zijnentwil,
Ik zeg de geheele aarde en al de sterren in het firmament zijn daar
om religiëns wil.

Ik zeg: niemand was tot nu half vroom genoeg,
Niemand heeft ooit aangebeden en vereerd half genoeg,
Niemand heeft er nog aan gedacht hoe divijn hij zelf en hoe zeker
de toekomst is.

Ik zeg de ware en blijvende grandeur dezer Staten moet hun religie zijn,
Zonder religie is er geen ware en blijvende grandeur,
(Noch karakter, noch leven dien naam waardig zonder religie,
Noch land, noch man of vrouw zonder religie).

8.

Wat, jonge man, is uw streven?
Zijt gij zoo ernstig, zoo vol toewijding voor litteratuur, wetenschap,
kunst, amours?

Deze tastbare realiteiten, politiek, dingen?
Uw eerzucht of uw vak, wat dan ook?

't Is goed, — ik heb tegen dezulken niets, ik ben ook hun dichter.
Maar zie! Zie hoe snel in brand en snel verteerd, zie dit branden om religiëns wil;
Niet alle brandstof verwarmt in haar gloeien, niet alle vlam geeft licht aan het eigenlijk leven dezer aarde:
Voor religie is alles meer dan dit.

9.

Wat zoekt gij zoo nadenkend en zwijgzaam?
Wat is uw nood, Camerado?
Lieve zoon, denkt gij liefde is wat gij behoeft?
Luister, lieve zoon, luister Amerika, 't zij dochter of zoon,
't Is een smartenlast een man of vrouw onstuimig lief te hebben, en toch 't verheft ons en 't is groot,
Maar er is iets anders zéér groot, iets dat het al omvat,
Dat, heerlijk boven alle stof verheven, met onvermoeide handen uitstrooit voor allen en zorgt voor allen.

10.

Weet gij, enkel om in de aarde de kiem te leggen van verhevener een religie,
Zing ik de volgende zangen, elk in zijn eigen bezieling.

Makker!
Aan u is 't om met mij twee groot-machten te deelen en een derde die tusschen beiden oprijst, schooner nog,
De groot-macht van liefde en democratie, en Religiëns' groot-macht.

Vermengeling mijn Eigen, het ongeziene en wat zichtbaar is,
Oceaan van mysteriën, waarin de stroomen zich uitstorten,
Profetieke geest der Materie die mij omfladdert en omzweeft,
Levende wezens, identiteiten nu twijfelloos om ons heen in de lucht, die wij niet kennen,
Een dagelijks, ja urelijks omgaan, dat mij niet loslaat,
Hen zoek ik, en fluisterend zeg ik dat ik hen zoek.

Niet hij die dagelijks mij kust van kindsheid af,
Heeft om mij heen zoo sterk een band gesponnen en gewonden, die mij aan hem verbindt,
Als die mij verbindt met den hemel en heel de geestenwereld,
Die gedachte is mij lief en vruchtbaar geworden, na al wat zij mij reeds heeft geschonken.

O, dàt te overpeinzen — wat er in den geest aan mensch en in den mensch aan geest is! O, goddelijke gelijkmatigheid!
Trillers onder de zon, gehoord in den morgenstond of ter noen of in de schemering,
Nagalmingen van muziek door de eeuwen vloeiend en nu hoorbaar,
Ik vang uw matelooze harmoniën op, verrijk haar en zend haar blijde de toekomst in.

11.

Eens toen ik wandelde, in Alabama, mijn morgenwandeling,
Zag ik hoe in de struiken het wijfken des lachvogels op haar nest zat en haar jongen koesterde.
Ook zag ik het mannetje,
En ik stond een wijl dichtbij en luisterde naar zijn heerlijk lied van leven.

En toen ik daar wijlde kwam het in mij, dat hij niet enkel zong voor wat dicht aan zijn zijde was,
Niet enkel voor zijn gezelline, niet enkel voor zichzelf, noch enkel voor de echo's die het lied aan het verleden schonken,
Maar wonder-zacht, onmerkbaar bijna, heel ver omhoog,
Schonk en vertolkte hij in 't lied een hemelgift voor hen die pas geboren waren voor de toekomst.

12.

Democratie! dicht bij u zingt nu een stem het lied des levens, blijde en krachtig.

Ma femme! Voor onze kinderen van toekomst en heden,
Voor hen, die om òns heen zijn en voor hen die komen,
Ik, juichend, nu mij-zelf bewust, doe opluiden mijn zangen, kloeker zangen, hooger zangen dan ooit op aarde gehoord.

Ik zal den zangen van de passie vrijgeven,
En ook uw zangen, wetschenders en uitgestootenen, want ik zie u aan met een goed oog, gij ook leeft in mijn hart, zoo goed als de anderen.

Ik zal het ware gedicht der schatten schrijven,
En voor lichaam en geest winnen al wat zij behoeven en wat leven heeft voor hen en door den dood niet wordt geschaad;
Ik wil egotisme zaaien en toonen, dat het de kiem van alles is, en ik wil de bard van het karakter zijn,
En ik zal toonen, dat man en vrouw volkomen elkaars gelijke zijn,
En sexueele organen en daden! Versterkt U in mij, want ik ben

vast besloten U te erkennen en luide en moedig te verkondigen, dat gij verheven zijt,
En ik zal toonen, dat er in het leven geen onvolmaaktheid is, en dat zij ook in de toekomst niet zal zijn,
En ik zal bewijzen, dat wat ons in het leven overkomt, de gevolgen altijd heerlijk kunnen wezen,
En ik zal verklaren, dat ons niets lieflijkers kan overkomen dan de dood,
En door mijne poëmen zal de gedachte vloeien, dat het eeuwige en het tijdelijke hetzelfde zijn,
En dat alle dingen des heelals wonderen zijn, elk hunner zoo groot als een ander.

Ik zal niet dichten om een deel slechts eer te geven,
Ik wil dichten, zingen, denken ter glorie van het Al,
En ik zal niet zingen om een enkelen dag, maar om alle dagen te eeren,
En ik zal niet een enkel gedicht, noch een enkelen regel van een gedicht schrijven, zonder de ziel te eeren,
Immers, na het leven des Heelals te hebben aanschouwd, vind ik dat geheel noch deel zijn kan zonder de ziel.

13.

Vroeg daar iemand de ziel te zien?
Zie uw eigen gestalte en gelaat, de menschen, de dingen, de beesten, boomen, stroomende rivieren, de rotsen en de woestijnen,

Alles heeft eens het Paradijs gekend en later verloren;
Hoe kan dan waarlijk het lichaam ooit sterven en begraven worden?

Of waarlijk uw lichaam, of waarlijk het lichaam van welken man of welke vrouw ook,
Iedere atoom van ons lichaam ontsnapt aan de hand des afleggers en wijkt naar de sferen die van gelijk leven zijn,
Met zich nemende al wat bezeten en ontvangen werd van het moment der geboorte tot het oogenblik des doods.

De lettertypen door den zetter bijeengevoegd geven in hun afdruk de meening en de bedoeling des schrijvers niet beter weer,
Dan eens mans wezen en leven of eener vrouw door lichaam en ziel worden weergegeven,
Onverschillig voor den dood of na den dood.

Zie dan, het lichaam bevat de meening en de bedoeling Gods, het bevat en is de ziel;
Wie gij ook zijt, hoe heerlijk en hoe goddelijk is uw lichaam en ieder deel uws lichaams!

14.

Wie gij ook zijt, eindelooze getuigenissen komen tot u!

Dochter dezer landen wachttet gij op uwen dichter?
Wacht gij op een wiens mond de waarheid doet hooren en wiens hand u op de toekomst wijst?
Wijst naar het man-zijn dezer Staten en naar het vrouw-zijn dezer Staten,
Woorden sprekende, die van de overwinning der Democratie in deze landen zullen getuigen?

Samengeklonken, vruchtbare landen!
Land van kool en ijzer! land van goud! land van katoen, suiker, rijst!
Land van graan, vleesch en spek! land van wol en hennep! land van den appel en de druif!
Land van de velden der grazende kudden! de grasvelden der wereld! land van oneindige, lieflijk-geurende vlakten!
Land van het vee, van de tuinen, van het gezonde leemen huis!
Landen waar de Noord-west-Columbia-winden en waar de Zuid-west-Colorado-winden vloeien!
Land van den Ooster-Chesapeake! land van de Delaware!
Land van Ontario, Erie, Huron, Michigan!
Land van de Oude Dertien! Massachusetts-land! land van Vermont en Connecticut!
Land van de Oceaan-stranden! land van sierra's en bergtoppen!
Land van roeiers en zeilers! land van visschers!
Onafscheidbare landen! De tezaam gegrepenen! landen der gepassioneerde natuur!
De zijde aan zijde liggende landen! De oudere en de jongere broeders! De sterk-gespierde landen!
Land van verheven vrouwen! land van het gemoed! Zusteren die het leven kennen, en zij die het niet kennen!
Breedborstig land met de Poolzee en de Mexicaansche zee tot longen! Het verscheidene en het Vereenigde Land!
De Pennsylvaniaan! De Virginiaan! De Noord- en Zuid-Caroliniaan!
O, gij allen zijt een ieder uwer is mij zoo na aan 't hart! Natiën vol ondernemingslust! O, voor al wat gij zijt neem ik u allen op in mijn volkomen liefde!
Ik kan mijn hart niet van u los maken! Niet van een uwer eerder dan van het andere!
O dood! O, voor dit alles en voor alles wat onzichtbaar u toebehoort ben ik vervuld van altijd levende liefde!

Als vriend, als reiziger wandelde ik in Nieuw-Engeland,
Mijn ontblootе voeten plasten in de zomer-zeegolven aan Paumanoks strand,

De prairiën ging ik door, ik toefde in Chicago, toefde in iedere stad,
Had oog voor wat om mij heen voorviel, zag het opkomen en de verbeteringen, het bouwen, de kunsten,
Oor voor de mannen die spraken, of voor de vrouwen die spraken in openbare vergaderingen,
Van en door deze Staten als van en door het leven was iedere man en iedere vrouw mijn buur,
De Louisianiaan, was mij zoo na als de Georgiaan, en ik even na tot hem of haar,
De Mississippiaan en de Arkansiaan was met mij en ik was met ieder van hen,
Ook met allen in de Wester-velden aan gene zijde van Amerika's hartrivier, ook met allen in mijn leemen huis,
Ook met allen als ik ten Oosten was teruggekeerd, ook met allen in den Staat der Zeekust of in Maryland,
Nu was ik Canadees, blij den winter braveerend, sneeuw en ijs mij welkom,
Dan een oprechte zoon van Maine of van den Granietstaat of van den Narragansett-Baaystaat of van den Keizerstaat,
Later zeilende naar andere kusten om dier volken in mij op te nemen, en dan welkom heetende iederen nieuwen broeder,
Hiermee nu schenkende deze bladen aan de nieuwe broederen ter ure hunner aansluiting bij de ouderen,
Mij-zelf aansluitende bij hen om hun makker en gelijke te zijn, mij aansluitende voornamelijk bij u,
Opdat gij tot daden, karakters en groote gebeurtenissen met mij wordet.

15.

Spoed u, kom spoed u met mij voort, en blijf u-zelf gelijk.

Sluit, voor heel uw leven, u bij mij aan,
('t Kan vaak noodig blijken mij te overreden voor ik toestem mijzelf in waarheid u te wijden, maar wat beteekent dat?
Moet ook de Natuur niet vaak overreed worden?)

Ik ben geen lieflijk dolce affettuoso,
Gebaard, zon-gebruind, gerimpeld van nek, terugstootend, dus kom ik tot u,
Men kan worstelen met mij om de onvergankelijke prijzen van het Universum,
Want zulken loof ik uit aan allen die een wil hebben om hen te winnen.

16.

Nu, op mijn weg, toef ik een oogenblik,

Uw wensch ik heil, en heil wensch ik Amerika,
En ik verhef het heden hoog, en bereid der blijde en heerlijke toekomst dezer Staten een kwartier,
En wat van het verleden is spreek ik uit in wat de lucht bevat van de roodhuidige oerbewoners.

De roodhuiden — oerbewoners,
Zij, heengegaan, maar hun herinnering ademende in de natuur, in het ruischen van regen en wind, in de geluiden der vogels en dieren des wouds, klank geworden voor ons in namen:
Okonee, Koosa, Ottawa, Monongahela, Sauk, Natchez, Chattahoochee, Kaqueta, Oronoco,
Wabash, Miami, Sanginaw, Chippewa, Oshkosh, Walla-walla,
Dit nalatende aan de Staten, smolten zij weg, gingen zij, namen gevende aan water en land.

17.

Zich uitbreidende en versnellende voortaan,
Elementen, geslachten, nederzettingen, onstuimig, ijvrend en stoutmoedig,
Opnieuw een wereld die zich formeert, verschieten van oneindige glorie en rijkdom,
Een nieuw ras, overtreffende wat vooraf ging en zich ontwikkelende in telkens nieuwen strijd,
Met nieuw beleid, nieuwe kunst en religie, nieuwe uitvindingen en wetenschap.

Daar dit alles door mijn stem worde aangekondigd, wil ik niet langer slapen, maar opstaan,
Gij oceanen die tot nu toe in mij zoo kalm waart, wat voel ik u thans in mij bewegen, vademloos, golvend, zwanger van ongekende stortvloeden en stormen.

18.

Zie, stoomschepen snellen af en aan in mijne poëmen,
Zie, in mijne poëmen komen en landen altijd door de landverhuizers,
Zie in 't verleên, den wigwam; het wildspoor in den grond, de ja-...shut, de vletboot, het maïsblad, de klem, de ruwe om-... en het dorp diep in 't woud,
Zie, ha... zijde de Westerzee en ter anderer zijde de Ooster-wei... golven aan, zij ebben af in mijn poëmen zooals op dier...en,
Zie, in he... wouden in mijne poëmen — zie wild en tam ge-... verder de Kaw, ontelbare kudden buffels, weidende ...e, ruige gras,
Zie, in mijn... ...ëmen groote steden diep het land in, de straten

geplaveid, de gebouwen van ijzer of steen, een oneindig tal voertuigen, den handel,
Zie, de drukpersen met hare cylinders, zie den electrischen telegraaf zijne draden spannende dwars over dit werelddeel,
Zie, in Atlantica's diep, de draden die Amerika's leven met dat van Europa, en Europa's leven met dat van Amerika vereenen,
Zie, de snelle en sterke locomotief, heentrekkende, dreunende, gillend uit de stoomfluit,
Zie, ploegers ploegende aan de boerderij, zie mijnwerkers gravende de mijn, zie de tallooze factorijen,
Zie de werklieden werkende aan hun bank met hunne gereedschappen. — Zie tevens uit hun midden opkomen de hooge rechters, filosofen, Presidenten, nu nog in den kiel van den werkman,
Zie mij dan in de opslagen en in de velden dezer Staten rondgaan, wel bemind, aan 't hart gehouden bij dag en bij nacht,
Hoort gij dan allen wel de luide echo's mijner zangen — ziet gij allen dan wel, dat ik u op de toekomst wijs?

19.

O Camerado dien ik liefheb! O gij en ik vereend ten laatste en wij tweeën nu voor ons-zelf alleen!
O, één woord dat het leven schoon en kostelijk en eindeloos maakt!
O, iets dat ons extaze geeft en niet van deze aarde! O muziek van passie!
O, nu is mijn triumf volkomen en de uwe met den mijne;
O, hand in hand — O, enkel vreugde — O, een die mij begeert en liefheeft meer!
O, het leven is ons! Spoeden wij ons! Spoeden wij ons! Spoed U met mij voort naar de toekomst!

HET LIED VAN MIJN EIGEN IK.

1.

Ik verheerlijk mij-zelf en bezing mij-zelf,
En wat ik voor mij vorder zult gij vorderen voor U,
Want elke atoom mijns levens is een atoom uws levens.

Ik ga om in de natuur en bepeins hoe zij zich weerkaatst in mijn ziel,
Ik dwaal rond, leg mij neder en sla een grasspriet gade.

Mijn spraak, elke bloedatoom in mij is voortgekomen uit dezen zelfden grond en uit deze zelfde lucht.

Hier geboren, uit ouders hier geboren oòk, uit ouders gelijkelijk hier
geboren en dier ouders tevens,
Ik, nu zevenendertig jaren oud, volkomen gezond, ga uit tot mijn
arbeid,
Hopende dien arbeid te kunnen voortzetten tot mijn stervensuur.

Ik laat credo's en theoriën voor wat zij zijn,
In mijn beschouwing is hun aanzijn reeds voldoende, maar nooit
vergeet ik ze,
Goed en kwaad zijn mij welkom, beiden mogen spreken als het
leven hun dringt,
Natuur, zonder dwang, en met oerkracht.

2.

Huizen en vertrekken zijn vol geuren, planken zijn zwanger van
geuren,
Ik adem geuren, zij zijn mij bekend en lief
De geuren des levens wilden mij bedwelmen, maar ik wil hen
genieten.

De atmosfeer is geen geur, kiest de geuren niet, de atmosfeer is
geureloos,
De atmosfeer kust mij, ik heb de atmosfeer lief.
Ik zal het bosch ingaan, ik zal mijn kleeding die een vermomming
is afleggen en naakt zijn,
Ik ben onstuimig in mijn begeerte met haar één te zijn.

De lichte damp van mijn adem,
Echo's, waterrimpels, het gefluister der natuur, liefdekiemen, herfst-
draden, ranken en wilde wingerd,
Mijn uitademing en inademing, het kloppen van mijn hart, bloed
en lucht die door mijn longen gaan,
De geur van groene en dorre bladen, en van de kust met haar donker-
kleurige rotsen, en van het hooi in de schuur,
De klank der enkel-woorden die mijn stem uitstrooit op de wind-
golven,
Een paar zachte kussen, omhelzingen, een om-mij-heenslaan van
armen,
Het spel van schijn en schaduw in de boomen, als de takken zachte-
kens buigen en kwispelen,
Het genot van zich-zelf te zijn, alleen of in de straatdrukte of in
de velden of op de heuvelen,
Het gevoel van gezondheid, de trilling van den vollen dag, het
lied dat van mij opstijgt in den morgen, de zon te gemoet.

Acht gij duizend morgen lands veel? Acht gij de aarde veel?
Hebt gij U zoo lang ingespannen om te leeren lezen?
Hebt gij u zoo trotsch gevoeld toen gij de bedoeling van een gedicht vondt?

Blijf dezen dag en dezen nacht bij mij en gij zult den oorsprong kennen van alle gedichten,
Gij zult de goedheid van aarde en zon kennen, (toch blijven er millioenen zonnen onbekend,)
Gij zult de dingen niet langer uit de tweede of derde hand nemen, noch het leven zien door de oogen van den dood, noch U voeden met het onwezen der boeken,
Gij zult ook niet door mijn oogen zien, noch de dingen uit mijn hand nemen,
Gij zult uw oor aan alle zijden te luisteren leggen en alle zijden doordringen van U-zelf.

3.

Ik heb den praat gehoord van de praters, den praat over het begin en het einde;
Maar ik praat niet over het begin en het einde.

Nooit was het begin aanvankelijker dan het nu is,
Nooit was er meer jeugd of oudheid dan er nu is,
En nooit zal er meer volkomenheid zijn dan er nu is.
Evenmin ietwat meer hemel of hel dan er nu is.
Vooruitgang was het begin, vooruitgang zal het eind zijn,
De scheppende vooruitgang van de wereld altijd en immer.

Licht is in duisternis en beiden gaan evenredig voort, altijd en overal is het wezen, altijd zal de kunne er zijn;
Altijd de vereeniging van wat aantrekt, altijd het zich-zelf blijven der verscheidenheden, altijd een nieuw geslacht.

Hier tegen in te gaan heeft geen nut, geleerd en ongeleerd gevoelt dat dit de waarheid is.

Zeker als de onwankelbare zekerheid, lood in de rechtstandigheid, goed doorvoegd, gesteund in de balken,
Moedig als een paard, vol kracht van liefde, onbevangen, electrisch,
Staan wij hier in het leven, ik en dit mysterie.

Zuiver en zoet is mijn ziel, en zuiver en zoet is alles wat niet is mijn ziel.

Waar een ontbreekt ontbreken beiden, en het ongeziene wordt door
het zichtbare bewezen,
Totdat ook dit onzichtbaar wordt en bewezen wordt op zijn tijd.

Eeuwen loopen de eeuwen na en plagen elkander door het goede
aan te wijzen en het af te scheiden van het kwaad,
Ik die het volkomen-zijn en het gepaard zijn der dingen ken,
ik zwijg onder dat redetwisten, ik ga baden en mij-zelf bewonderen.

Mij is welkom elk orgaan en elke eigenschap van iederen man hartig en zuiver,
Niet een duimbreeds noch een deel van een duimbreeds is verachtelijk, en niets zal mij minder gemeenzaam zijn dan al het andere.

Ik ben tevreden — ik zie, dans, lach, zing;
Als de slaapkameraad die mij liefheeft en mij omarmde terwijl hij
in den nacht aan mijn zijde sliep, bij het aanbreken van den
dag van mij heengaat met sluiken tred,
En mij achterlaat manden bedekt met witte doeken opzwellende in
overladenheid,
Zal ik dan, in plaats van hen te aanvaarden en er de beteekenis
van te begrijpen, het uitschreeuwen van verbazing,
Zoodat mijn oogen verdraaid zijn in hunne kassen en opengesperd
van het staren op die korven en op den weg daarbuiten,
En dadelijk gaan cijferen en narekenen tot een cent,
Wat de juiste waarde is van een en de juiste waarde is van twee,
en welke 't meeste waard is van allen?

4.

Zwakken en vragers omringen mij,
De menschen die ik ontmoet, de invloed op mij van mijn vroeger
leven, of van het district, of de stad waarin ik leef, of van
mijn volk,
De laatste gebeurtenissen, ontdekkingen, uitvindingen, gezelschappen, oude en nieuwe schrijvers,
Mijn maaltijd, kleeding, makkers, blikken die men op mij werpt,
de beleefdheden en schuldigheden die men mij bewijst,
De werkelijke of ingebeelde onverschilligheid van man of vrouw
die ik liefheb,
De ziekte van een mijner huisgenooten of mij-zelf, of van het
kwaaddoen of verlies, of geldgebrek, of neerslachtigheid
of geestdrift,

Veldslagen, de afschuwelijkheid van broederkrijg, de koorts van twijfelachtig nieuws, de schokkende gebeurtenissen:
Dit alles komt tot mij dag en nacht en gaat weder van mij uit,
Maar het is niet mijn eigen Ikheid.

Ter zij van dit invloeien en uitvloeien staat wat ik ben,
Het staat en merkt op, het is vriendelijk-gezind, het leeft en lijdt mede, het is werkeloos, ondeelbaar,
Het ziet omlaag, is rechtop of leunt met den arm op een ontastbaar maar toch zeker rustpunt,
Het hoofd ietwat ter zijde gebogen wacht 't wat komen zal af,
Tegelijk in en buiten het spel, en het gadeslaande, en er door getroffen.

En achter mij zie ik mijn eigen leven, toen ik met praters en twisters moeizaam een weg trachtte te vinden door de nevelen heen,
Ik spot niet en redeneer niet, ik merk op en wacht.

5.

Ik geloof in U mijn ziel, mijn ander ik moet zich voor U niet vernederen,
En gij moet U niet vernederen voor dat ander.

Dwaal met mij over de grasvelden, onthoud uw keel het leven niet,
Ik begeer geen woorden, geen zang of rijm, geen banaliteiten, geen lessen zelfs niet de besten,
Wat mij voldoet is reeds het geluid uwer stem: een kuch is mij genoeg.

't Is mij nog in de gedachte hoe wij eens in zulk een kristallijnen zomermorgen zijde aan zijde lagen,
Hoe gij uw hoofd dwars aan mijn heup legde en zachtekens U op mij neervleide,
Hoe gij het hemd van mijn borst verwijderde en uw lippen en tong deed ingloeien in mijn moedernaakt geworden hart,
En U-zelf toen hooger schoof tot gij het fluidum voelde mijns baards, en lager schoof tot gij mijn voeten in uw handen sloot.

Snel rees gij op en verspreidde om mij heen vrede, en gaf mij de kennis die alle redenen der menschen te boven gaat.
En ik weet, dat Gods hand de belofte is van mijn eigen hand,
En ik weet, dat Gods geest de broeder is van mijn eigen geest,

En dat alle mannen ooit geboren mijn broederen zijn en de vrouwen mijn zusteren die mij liefhebben,
En dat de levensvonk der schepping liefde is,
En er eindeloos leven is in de bladen, zelfs die in het land zijn neergewarreld,
En in de bruine mieren in de kleine wellen onder hen,
En in de korstmossen op de schuttingen, of steenhoopen, in de vlier, in den distel, in de varens.

6.

Een kind vroeg me eens: *Wat is gras toch?* terwijl het met de handen vol grasprieten tot mij kwam;
Hoe kon ik het kind antwoorden? Ik weet er niet meer van dan hij.

Ik denk het is het symbool — de vlag — mijner ziel, uit hopegroene stof geweven.

'tKan ook de zakdoek des Heeren zijn,
Een welriekende gift, een herinnering met een bedoeling ter aarde geworpen,
In een der punten des eigenaars naam, opdat wij dit merkteeken mogen zien en vragen: *Van wien?*
Oòk kan 't zijn, dat het gras zelf een kind is, de prille lieveling van het plantenleven.

Soms denk ik: 't is een eenvormig runenschrift,
En de verklaring er van is: Ik ben gelijkelijk in den warmen gordel en gelijkelijk in den kouden,
Ik schiet op in het leven der zwarte menschen en in het leven der blanken,
Is hij neger, Indiaan, blanke of zelfs Congreslid, ik geef allen hetzelfde en ontvang van allen hetzelfde.

Maar nu komt 't mij voor, dat 't het heerlijke ongesneden haar der graven is.

Ik wil U teederlijk beroeren, gij zachte en krullende grasprieten,
Misschien komt gij op van de borsten van jonge mannen,
Misschien had ik hen liefgehad indien ik hen gekend had,
Misschien zijt gij de lokken der grijzen, of het zijden haar van pasgeborenen, van de borsten der moeders weggenomen,
En hier vinden zij de borsten der moeders terug.

Dit gras is misschien te donker om het haar te zijn van de zilverkleurde hoofden van oude moeders,

Het is donkerder dan het haar der kleurlooze baarden van grijsaards,
Donker genoeg om van onder de bleekroode welvingen van den mond te komen.

O ten slotte bespeur ik zoo menige tong die iets te zeggen schijnt,
En ik ben bewust, dat zij niet doelloos te voorschijn komen van onder het verhemelte van den mond.

Ik zou gaarne verklaren den dood dier jonge mannen en vrouwen en het «waarom?»
Ik zou gaarne verklaren den dood der grijsaards en der moeders en der zuigelingen weggenomen van de borsten der moeders.

Wat denkt gij dat van die oude en jonge menschen geworden is?
En wat denkt gij is geworden van de moeders en kinderen?

Ergens leven zij en is 't hun wel,
Het kleinste sprietje getuigt, dat daar in waarheid geen dood is,
En zoo er al dood is, dat dan het leven er aan ontspringt en dat de dood nimmer het leven kan tekeer gaan,
Of het leven voor een enkel oogenblik kan stuiten.

Het leven gaat voort, het leven gaat rechts en links zonder ophouden,
En sterven is heel iets anders dan iemand ooit gedacht heeft en veel beter tevens.

7.

Heeft iemand ooit gemeend, dat het gelukkig was geboren te zijn?
Ik haast mij hem of haar te zeggen, dat 't even gelukkig is te sterven, en ik weet dat.

Ik ga den dood door met den stervende en het leven door met het zoo-even ontbonden kind, en wat gij daar van mij ziet tusschen laarzen en hoed is niet mijn geheele Ikheid.
Mijn leven is het leven der menigvuldigheid en in die menigvuldigheid zijn daar niet twee eveneens en allen zijn goed,
De aarde goed, de sterren goed en alles wat daarop of omheen leeft goed.

Ik ben geen aarde, ook geen satelliet van een aarde,
Ik ben de maat en gezel van menschen die allen even onsterflijk en vademloos zijn als ik-zelf ben,
(Zij weten niet hoe onsterflijk, maar ik weet 't).

Iedere mensch leeft voor zichzelf en voor wat zijn leven is, ik leef voor mij en weet wat mijn is mannelijk en vrouwelijk,
Zij zijn mijn die knapen geweest zijn en vrouwen begeeren,
Hij is mijn de man, de fiere, die het steken voelt der geringschatting,
Zij is mijn de verloofde, en de oude maagd is mijn, zij zijn mijn de moeders en de moeders van moeders,
Mijn zijn de lippen die glimlachten en de oogen die tranen stortten,
Mijn zijn de kinderen en die kinderen gewinnen.

Naakt! Voor mij hebt gij geen schuld, door mij wordt gij niet uitgeworpen, door mij niet geminacht,
Ik zie U door kleed en hemd in de ziel,
Ik omgeef U, ik laat niet af voor ik U gewonnen heb, ik ben onvermoeid, gij kunt mij niet afschudden.

8.

De kleine slaapt in de wieg,
Ik ligt het gaas op en stille verjaag ik met mijn hand de vliegen.

De knaap en het blozende meisje wandelen de helling af van den struikbloeienden heuvel,
Van den top sla ik hen aandachtig gade.

De zelfmoordenaar zieltoogt op den bloederigen vloer van de slaapkamer,
Ik zie het lijk met het bloed-natte haar, ik merk op waar het pistool is gevallen.

Het babbelen op straat, het gerammel van vrachtkarren, het geschuifel der voetzolen,
De zware omnibus, de koetsier met zijn als een vraagteeken opgestoken duim, de klank der ijzerbeslagen hoeven op het plaveisel.
De sneeuwsleden, het luide vroolijke gelach, het werpen van sneeuwballen,
De hoerahs voor volksgunstelingen, de woedende kreten van getergd gepeupel,
Het schommelen van de overdekte draagbaar, een zieke binnenin die naar het hospitaal wordt gebracht,
De ontmoeting van vijanden, de uitgestooten vloek, de vuistslagen, het neervallen,
De opgewonden menigte, de politieagent met de zilveren ster op de borst, die zich haastig een weg baant door de omstanders tot in het midden van het standje,
De gevoellooze steenen die zooveel geluiden ontvangen en doen naklinken,

Het gesteun van die overvoed zijn, of van anderen die hongerlijden,
of die neervielen door een zonnesteek of in een toeval,
Klachten van plotseling in arbeid komende vrouwen die zich huiswaarts slepen om er geboorte te schenken aan nieuw leven,
Wat al levende en begraven woorden klinken hier nà in de lucht,
wat al snikken door het fatsoen half gesmoord,
Arrestaties van misdadigers, verachting, overspelige aanbiedingen
gedaan, aangenomen of geweigerd met half-gesloten lippen,
Dit alles is in mijn geest, weerspiegelt zich of weerklinkt in mijn
geest — ik kom en ga heen.

9.

De groote deuren der laadschuur staan open, gereed om binnen te
laten,
Het is in den hooitijd, het gedroogde gras wordt op den wagen
geladen en deze langzaam voortgetrokken,
Het heldere licht speelt op het afwisselend bruingrijs en groen,
Met armenvol wordt het hooi nog aan den bol-gepersten hooiberg
toegevoegd.
Ik ben er bij, ik help, straks strek ik mij uit boven op de lading,
Ik voel de zachte schokken, het eene been over het ander gebogen,
Ik spring van de dwarsbalk omlaag en pluk klaver en thijm,
En rol hals over kop door het hooi en heb mijn haar vol wisschen.

10.

Alleen, ver in de wildernissen en in de bergen ben ik ter jacht,
En voortstappende verbaas ik mij over mijn eigen lichtheid en
vroolijkheid,
In den laten namiddag kies ik een veilig plekje om er den nacht
door te brengen,
Ontsteek een vuur en rooster het pasgedoode wild,
Straks slaap ik op het bladerenbed in met mijn hond aan de eene
zijde en mijn geweer aan de andere.

De Yankee-clipper heeft de topzeilen geheschen en snijdt door sop
en bries heen,
Mijn oogen bestrijken het land, ik buig mij aan den voorsteven
neêr of vroolijk klinkt mijn gejuich van het dek.

De schipper en de mosselscheppers stonden dien morgen vroeg op
en bleven op mij wachten,
Ik stopte mijn broekspijpen in mijn laarzen en ging met hen mee
en had een prettigen dag;
Gij hadt dien dag bij ons moeten wezen, toen wij om den vischketel
zaten.

Ik zag de bruiloft in de open lucht in het verre Westen van den trapper, ook het meisje was een roodhuid,
Haar vader en diens vrienden zaten met gekruiste beenen in 't rond, zij rookten zwijgend, zij hadden moccassins aan de voeten en groote, dikke lakens om de schouders geslagen,
Op een bank lag de trapper, hij was bijna geheel in vellen gehuld, weelderig was zijn baard, zijn haarlokken dekten zijn nek, hij hield zijn bruid bij de hand vast,
Zij had lange wimpers; zij was blootshoofds, haar ruwe sluike haren vielen over haar gevulde leden en bereikten de voeten.

De weggeloopen slaaf kwam dicht aan mijn huis maar durfde niet binnentreden,
Ik hoorde door zijn tred de takken van den houtmijt kraken,
Over de onderdeur van de keuken zag ik naar buiten en ontdekte hem, kreupel en verzwakt,
Ik ging naar hem toe, hij zat op een houtblok, ik bracht hem mijn woning binnen en stelde hem gerust,
En droeg water aan en vulde een kuip voor zijn bezweet lichaam en doorgeloopen voeten,
En gaf hem een kamer met gemeenschappelijke deur in de mijne en gaf hem wat grove maar schoone kleeren,
En ik herinner mij zeer goed zijn vreesachtig rollende oogen,
Ik herinner mij ook hoe ik pleisters legde op zijn wonden aan nek en enkels:
Hij toefde een week bij me, zoolang tot hij hersteld was, en trok noordwaarts,
Hij zat naast mij aan tafel', mijn geweer stond tot zijn verdediging gereed in den hoek.

II.

Acht en twintig jonge mannen baden aan de zeekust,
Acht en twintig jonge mannen en allen door vriendschap vereend;
Acht en twintig jaren van vrouwelijk leven en zoo heel alleen.

Zij bezit dat mooie huis, daar op het duin,
Zij, sierlijk en weelderig gekleed, schuilt weg achter de blinden.

Wie van deze jonge mannen bevalt haar 't best?
O de leelijkste hunner is in haar oogen schoon.

Waar bevindt gij U thans, lady? Ik zie U,
Ook gij zwemt daar ginds aan de kust, toch zijt ge roerloos in uw vertrek.

Dansende, lachende, langs het strand kwam de negen en twintigste om zich te baden,
De anderen zagen haar niet, maar zij zag hen en had hen lief.

De baarden dier jonge mannen glinsterden van water, het stroomde langs hun lange haren,
Kleine stroompjes vloeiden over heel hun lichaam.

Een ongeziene hand streelde hun leden,
En gleed sidderend van hun slapen langs hun borsten omlaag.

De jonge mannen drijven op hun ruggen, hun blanke buiken bollen in het zonlicht, zij vragen niet wie hen betast,
Zij weten niet wie zich neigend met starende oogen naar hen vooroverbuigt,
Zij denken er niet aan wie zij met het golvenschuim bespatten.

12.

De slachtersknecht trekt zijn slachtkleeren uit, of slijpt zijn mes in de slachthuisstal,
Ik talm en lach om zijn gevat antwoord en zijn verlegenheid dàn, tot hij door de mand valt.

Smeden met bezoedelde, behaarde borsten omringen het aambeeld,
Ieder heeft zijn moker, allen zijn half-ontkleed, het vuur heeft een verterenden gloed.

Op den sintels-bestrooiden drempel blijf ik staan en bespied hun bewegingen,
De lichte slingering hunner rompen speelt gelijkelijk met hun op- en neerzwaaiende gespierde armen,

Uit de vuist, boven de vuist steekt de moker, zwaait de moker, zwaait de moker zacht, zwaait de moker vast, zwaait de moker zwaar,
Zij haasten zich niet, man na man beukt op zijn beurt.

13.

De neger houdt de teugels van zijn vierspan stevig vast, het gareel slingert beneden heen en weer aan den vast-geschakelden ketting,
De neger voert de lange vrachtkar van de steengroeve, vast en flink staat hij op een been in evenwicht op het kruisstuk,
Zijn blauwe hemd laat den breeden nek en borst bloot en hangt los over den heupband,

Zijn blik is zeker en gebiedend, hij duwt den rand van zijn hoed naar achteren van zijn voorhoofd weg,
De zon schijnt op zijn kroeshaar en knevel, schijnt op het zwart zijner glanzende welgevormde leden.

Ik zie den schilderachtigen reus aan en heb hem lief, ik blijf daar niet staan,
Ik ga met het span meê.

In mij vindt gij hem die het leven liefheeft en koestert, waar het zich ook beweegt, waar het zich voorwaarts of achterwaarts wentelt,
Ik buig mij neer om de verborgenste en laagste schuilhoeken te doorzoeken, geen mensch, geen voorwerp ontsnapt mijn aandacht,
Alles neem ik in mij op ter wille van dit mijn Lied.

Ossen die juk en ketting doen ratelen of in de bladerenschaduw weiden,
Wat is de beteekenis van den blik uwer oogen?
Zij schijnt mij hooger dan al wat ik in mijn leven heb gelezen.
Mijn tred jaagt den woudwoerd en de woudeend op van hun nest op mijn verren en daglangen marsch,
Mannetje en wijfje snellen te zamen opwaarts en zachtekens vliegen zij rond.

Ik geloof dat zij mij met die vleugelslagen iets willen zeggen,
Ik zie dat dit rood, geel en wit hunner vederen in mijn ziel weerschijnt,
Ik beschouw hun groen en violet en het opgestoken kuifje als iets dat een bedoeling heeft,
En ik noem de schildpad niet onwaardig omdat zij niet iets anders is,
En de meerkol der wouden, die nooit den toonladder bestudeerde, doet mij niettemin met haar trillers aangenaam aan,
En de blik van de vosmerrie maakt mij beschaamd over mijn onnoozelheid.

14.

De wilde gent vliegt aan den spits van zijn troep door den koelen nacht,
Ja-onk! roept hij en zijn kreet klinkt mij in de ooren als een uitnoodiging,
De domkop kan zeggen, dat zij niets beduidt, maar aandachtig luisterende,

Vind ik haar beteekenis en volg de vlucht daar omhoog tegen de winter-nachtlucht.

De fijn-gehoefde eland van het Noorden, de kat op den huisdrempel, het kuiken, het prairiehaasje,
De biggen van de knorrende zeug als zij aan haar tieten zuigen,
Het broed der kalkoen en zij met halfuitgespreide vleugels,
Ik zie in hen en in mij-zelf de onderworpenheid aan dezelfde oude wet.

De druk van elken voetstap op de aarde doet een oogst van liefde in mijn hart bloeien;
Maar wat ik liefheb is zooveel beter dan het beste dat ik kan zeggen om mijn liefde te vertolken.

Ik ben verliefd op al wat in de open lucht is gegroeid,
Op mannen die in de prairiën onder de kudden leven of geuren van oceaan en wouden met zich dragen,
Op bouwers en stuurders van schepen en op hen die bijl of moker zwaaien en op hen die paarden mennen,
Ik kan met hen eten en slapen week in en week uit.

Wat het gewoonste, goedkoopste, naaste, gemakkelijkste is, dat ben ik,
Ik kom op in het leven voor mijn deel geluk, maar geef mij-zelf als vergelding,
Ik breng mij-zelf tot de uiterste schoonheid, enkel om mij-zelf te schenken aan den eerste die mij wil nemen,
Ik vraag den hemel niet omlaag te komen om mij te believen,
Met milde hand deel ik het hemelsche uit op aarde.

15.

De klare stem van den contralto klinkt van de orgelgaanderij,
De timmerman schaaft de plank, de tong zijner schaaf fluit met wild-gillend geluid,
De gehuwde en ongehuwde kinderen rijden naar het ouderlijk huis voor het «Dankzeggings»-maal,
De loods grijpt het roer en stuurt met sterken arm,
De scheepsmaat staat vastgesjord in de walvischboot, lans en harpoen houdt hij klaar,
De eendenjager gaat voort met stille, voorzichtige schreden,
De dekenen worden gewijd met gekruiste handen, aan het altaar,
De jonge spinster wiegt voor- en achterover op het gesnor van het groote wiel,

De landbouwer drinkt een glas aan de bar als hij 's Maandags-
morgens in stad komt: haver en rogge staan goed,
De krankzinnige wordt ten slotte naar het gesticht gebracht, 't is
een ongeneeselijk geval,
(Hij zal nooit meer zoo gerust slapen als hij deed in de wieg bij
zijn moeder in de kamer)
De letterzetter met zijn grijze hoofd en magere kaken werkt aan
zijn zetkast,
Hij keert zijn tabakspruim terwijl zijn oogen zich blind staren op
het manuscript;
Het misvormde lichaam is op de tafel van den ontleder gebonden,
Wat verwijderd moet worden valt schrikkelijkerwijze in een emmer;
Het quadroensche meisje wordt verkocht aan de publieke veilings-
paal, de dronkaard zit bij den kachel in de herberg te
knikkebollen,
De machinist strijkt zijn hemdsmouwen op, de politieagent doet
zijn ronde, de portier let op wie in- en uitgaat,
De jonge kerel ment den expresswagen, (ik heb hem lief, hoewel
ik hem niet ken;)
Het halfbloed worden de beenriemen aangebonden, het zal in den
wedren meeloopen;
De Wester-kalkoenjacht heeft oud en jong gelokt, dezen leunen op
hun geweren, anderen zitten op boomstammen,
De marktventer verwijdert zich ietwat van de menigte, hij zoekt
zijn plaats uit en effent zijn stand;
De groepen pas-gelande landverhuizers verdringen zich op den werf
of voor het plaatskantoor,
Als de wollige koppen der negers op- en neer buigen in het suiker-
veld, komt de opzichter om hen, van zijn zadel uit, te
overzien,
De muziek klinkt in de balzaal, de heeren kiezen haastig hun dan-
seressen, de dansers buigen voor elkaar,
De jongen ligt wakker op den ceder-bezolderden vliering en luistert
naar het zangerig geruisch van den regen,
De wolfvanger stelt zijn val aan de kreek die de Huron helpt
vullen,
De squaw in haar geelgezoomde kleeren biedt mocassins en kraal-
vlechten te koop aan,
De schilderijkenner gluurt met half-gesloten oogen, het hoofd ietwat
ter zij, naar de tentoongestelde stukken,
Als de scheepsjongens de stoomboot hebben vastgesjord wordt de
plank uitgeworpen voor de passagiers die aan land gaan,
De jongere zuster houdt den wolknot op, die de oudere tot een
kluwen windt, nu en dan houdt ze stil om den draad uit
den war te maken,
Het een-jaar gehuwde vrouwtje komt van het kraambed op, ge-

lukkig, een week geleden schonk zij het levenslicht aan haar eerstgeborene,
Het blonde Yankee-meisje werkt aan haar naaimachine of in de fabriek of in de maalderij,
De straatmaker leunt op zijn twee-handvatsels-ram, het potlood van den verslaggever snelt over het papier van zijn notitieboek, de naamschilders teekenen letters van blauw en goud,
De trekjongen loopt op het draafpad, de boekhouder rekent aan zijn lessenaar, de schoenmaker bepekt den draad,
De orchestmeester geeft den maat aan voor zijn orchest en al de muzikanten volgen dien,
Het kind wordt gedoopt, de bekeerling legt zijn eerste belijdenis af,
De regata is over den baai verspreid, de wedstrijd is begonnen (zie de bolle witte zeilen glinsteren in het zonlicht!)
De herder bewaakt de kudde en zingt opdat de verdwaalde dieren tot hem terugkomen,
De marskramer zweet onder het zware pak (de kooper pingelt over een cent te veel;)
De bruid strijkt het kreukeltje uit haar witte bruidskleed weg, de minuutwijzer op de klok gaat haar te langzaam,
De opiumschuiver leunt half-voorover met verdord gelaat, en halfgeopende lippen,
De lichtekooi laat haar sjaal door den modder slepen, haar muts hangt haar in den van dronkenschap waggelende, puistigen nek,
De menigte lacht om haar grenadiersvloeken, de mannen beschimpen haar en lachen tegen elkander,
(Armste der armen! ik lach niet om uw gevloek en beschimp U niet;)
De President, die een ministerraad belegd heeft, wordt omringd door de hooge geheimschrijvers,
Op de piazza wandelen drie matronen voornaam en vriendelijk, de armen sierlijk gebogen,
De bemanning van de vischsmak leggen lagen na lagen heilbot in de vaten,
De Missouriaan kruist de vlakte, met zich voerende waren en vee,
Als de conducteur komt om de vracht op te halen klinkt zijn kleingeld-gerammel door den trein,
De vloerleggers leggen den vloer, de loodgieters werken op het dak, de metselaars roepen om kalk,
De opperlui brengen man voor man in de troggen op de schouders de kalk aan;
De lente komt na den winter, de zomer komt na de lente, de ontelbare menigte viert feest, 't is de vierde van de zevende maand, de roemrijke onafhankelijkheidsdag (daar donderen en knallen de saluten van kanonnen en kleinere vuurwapens!)

De lente komt na den winter, de zomer komt na de lente, na den zomer volgt de herfst: de ploeger ploegt, de maaier maait en het winterkoren valt in de voorden;
Van het land verwijderd, op de meren, de snoekvisscher wacht en past op bij de bijt in het bevrozen watervlak.
De platte boomstompen wijzen aan waar de nederzetting zich zal vestigen, de squatter houwt zijn bijl diep in de boomlendenen,
In den vallenden schemer leggen de schippers hun vlet vast bij het katoenbosch of bij de pecaboomen,
De pioniers trekken door het land van de Roode rivier of door het afgevloeide land bij de Tennessee, of door het land van de Arkansas,
Toortslicht schijnt in het duister dat over de Chattahoechee of Althamahaw hangt,
De patriarchen zitten aan het avondmaal en hun zonen en kleinzonen en achterkleinzonen omringen hen;
Achter de zwarte klei-wallen, in linnen tenten, liggen de jagers en strikkers te rust na hun daglange vermoeienis,
De steden slapen en het platteland slaapt,
De levenden slapen hun tijd, de dooden slapen hun tijd,
De oude echtman slaapt bij zijn vrouw en de jonge echtman slaapt bij zijn vrouw;
En allen dezer neigen zich, hoewel onzichtbaar, tot mij en ik neig mij tot hen en zeg hun, dat ik hen liefheb,
En zooals dezen zijn en zullen worden ben ik en zal ik worden,
En van allen dezen maak ik een en van dezen eenen maak ik het Lied van mijn eigen Ik,

16.

Ik ben zoo goed van het oude als van het jonge, van het dwaze zoo goed als van het wijze,
Onverschillig voor anderen, altijd opmerkzaam voor anderen,
Moederlijk zoowel als vaderlijk, een kind zoo goed als een man,
Stof van de stof die ruw is, stof van de stof die fijn is,
Een van de natie van vele natiën en de kleinste zoo goed als de grootste,
Een Zuiderling even drâ als een Noorderling; als een frank en gastvrij planter leef ik daar ginds bij de Oconie,
Een Yankee, mijn eigen weg banend, vaardig voor bedrijf, mijn leden de lenigste leden op aard en de krachtigste leden op aard,
Een Kentuckiaan gaande door de Elkhornvallei, in mijn hozen van rendierenvel, een Louisianiaan, een Georgiaan,
Een varensgast op de meren en baaijen of langs de kust, een mollenvanger, een dassenjager, een schutter;
Vlug ter been op Canadeesche sneeuwschoenen, thuis in het struik-

gewas, thuis met de visschers van de Nieuw-Foundlandsche vloot,
Thuis op de vloot ijsbooten, zeilende met de anderen en voor den wind omloopende met de anderen,
Thuis op de heuvelen van Vermont of in de wouden van Maine, of op de Texasser boerderij,
Makker van de Californiërs, makker van de vrije Noord-Westers (die ik bewonder om hun forsche leden),
Makker van houtvlotters en mijnwerkers, makker van allen die een vreemde de hand drukken en met een dronk en een bete verwelkomen,
Een leerling met de eenvoudigen, een leeraar van den denker,
Een aankomende groen en niettemin rijk door de kennis van myriaden jaargetijden,
Ik ben van iedere kleur en kaste, van iederen rang en religie,
Een landman, werktuigkundige, kunstenaar, gentleman, zeeman, kwaker,
Gevangene, louis, landlooper, advocaat, geneesheer, priester.

Ik weersta alles beter dan mijn eigen verscheidenheid,
Ik adem de lucht maar laat oneindig aan anderen over,
En hoewel ik ben waar ik behoor te zijn, ben ik daar niet vastgeprikt.

(De worm en de visch-eieren zijn waar zij behooren te zijn,
De schijnende zonnen die ik zie en de donkere zonnen die ik niet kan zien, zijn waar zij behooren te zijn,
Het tastbare is waar het behoort te zijn en het ontastbare is waar het behoort te zijn.)

17.

Dit zijn trouwens de gedachten van alle menschen in alle tijden in alle landen, zij zijn niet in mij ontstaan,
Als zij niet evenveel uwe gedachten zijn als de mijne, dan zijn ze niets, of bijna niets,
Als zij niet het raadsel en de oplossing van het raadsel zijn, dan zijn ze niets,
Als zij U niet even na zijn als zij verre van U zijn, dan zijn ze niets.

Dit is het gras, dat overal groeit waar land is en water,
Dit is de lucht, die iedereen ademt en waarin de aardkloot zich baadt.

18.

Ik kom met luide muziek, met trompetten en trommen,
Ik speel niet enkel de marschen ter eere van de overwinnaars die ieder toejuicht, ik speel ook de marschen voor overwonnenen en verslagenen.

Heeft men U gezegd, dat het goed was het pleit te winnen?
Dan zeg ik U daarbij, dat 't goed is den nederlaag te lijden: veldslagen worden in denzelfden geest verloren als zij worden gewonnen.

Ik trommel en trompet voor den dood,
Mijn luidste en blijdste muziek is voor de dooden.

Vivats voor hen die verloren hebben!
En voor hen wier oorlogschepen in de zee zijn ondergegaan!
En voor hen-zelf die in de zee zijn ondergegaan!
En voor alle veldheeren wier leger verslagen werd en voor alle overwonnen helden!
En vivats voor de tallooze onbekende helden, zoo luid als voor de grootste helden wier naam beroemd is.

19.

Dit maal wordt gelijkelijk voor allen bereid, zie hier het voedsel voor natuurlijken honger,
Dit is voor den ondeugende zoo goed als voor den rechtvaardige, met allen verbind ik mij.
Ik wil niet een enkele geminacht of buitengesloten hebben,
De bijzit, de klaplooper, de dief, allen worden hierbij genoodigd,
De dik-gelipte slaaf wordt genoodigd en de venuslijder wordt genoodigd,
Daar zal geen onderscheid tusschen dezen zijn en tusschen alle anderen.

Dit is de druk van een teedere hand, dit is de uitstraling en de geur van haar,
Dit is de beroering van mijne lippen aan de uwen, dit is het gemurmel van het verlangen,
Dit is het verre, diepe, hooge blauw, dat mijn eigen gelaat weerspiegelt,
Dit is de indompeling van mijn ik en het opkomen tevens.

Denkt gij, dat ik eenig diep verborgen doel hebbe?
Nu dan, ik heb dat doel, want de zaaiers der Vierde-maand hebben dat doel en het mica aan de rotshellingen heeft het ook.

Houdt gij 't er voor, dat ik verwonderen wil?
Wil het daglicht verwonderen? Wil het roodborstje, dat vroeg in den morgen kwinkeleert, het doen?
Wil ik 't dan doen eenigermate meer dan zij?

Dit uur wil ik U in vertrouwen iets meedeelen.
Ik zou 't niet gaarne iedereen vertellen, maar U wil ik 't vertellen.

20.

Wie gaat daar? Hunkerend, grof, mystiek, naakt;
Hoe komt 't, dat ik krachten ontleen aan het voedsel dat ik eet?

Wat is een mensch toch? Wat ben ik? Wat zijt gij?

Alles wat ik merkteeken als het mijne zult gij merkteekenen als het uwe,
Zoo niet, dan zal de tijd dien gij naar mij luistert verloren tijd voor U zijn.

Ik ben geen huilebalk huilende over de zonden der wereld,
Ik jammer niet omdat de maanden ledige ruimten zijn en de grond niets is dan modder en slijk.

Kreunende en gebukt, de zakken vol poeders voor gebrekkigen, krimpt de gelijkvormigheid ineen tot een kwart herleid,
Ik draag mijn hoed op het hoofd binnenshuis of daar buiten, net als 't mij lijkt.

Waarom zou ik verzoeken? Waarom zou ik eerbiedig en plechtig zijn?

Nadat ik alle geledingen onderzocht heb, geanalyseerd heb tot een haar, gesproken heb met geleerden om de dingen zeer nauw te doorgronden,
Vind ik dat er geen zoeter vet is dan dat mijn eigen beenderen beklijft.

In ieder zie ik mij-zelf, niets meer maar ook niet een graankorrel minder,
En wat ik van mij-zelf goeds en kwaads zeg, zeg ik van allen.

Ik weet: vast en gaaf ben ik,
Over mij vloeit het Universum altijddurend al zijne stralen uit,
De eeuwige wijsheid is in die stralen geschreven en ik behoor te weten wat dat schrift zegt.

Ik weet: ik ben onsterflijk,
Ik weet: mijn kringloop kan niet worden omtrokken door eens timmermans passer,
Ik weet: ik zal niet heengaan als de ademtocht van een kind.

Ik weet: ik ben verheven,

Ik zal mijn geest niet vermoeien om mij te rechtvaardigen of te doen verstaan,
Ik zie dat de elementaire wetten zich nooit verdedigen,
(Ten slotte ben ik niet hooger dan de grond waarop ik mijn huis zet.)

Ik ben zooals ik ben, dat is genoeg,
Zoo niemand ter wereld dit zal erkennen zal ik tevreden neêrzitten,
En zoo ieder en allen dit zullen erkennen zal ik tevreden neêrzitten.

Daar is een wereld die 't erkent en voor mij verreweg de grootste, die wereld ben ik,
En 't zij, dat ik dezen dag mij-zelf zal bezitten of eerst na tien duizend of tien millioen jaren,
Blijde zal ik nu ontvangen en even blijde zal ik wachten.

Mijn voet sluit in het graniet der eeuwen als de pen in het hout,
Ik lach om wat gij ontbinding noemt,
En ik ken de volheid van Tijd.

21.

Ik ben de poëet van het Lijf en ik ben de poëet van de Ziel,
De vreugden des hemels zijn met mij en de pijnen der hel zijn met mij,
De eersten ent en kweek ik op mij-zelf, de laatsten spreek ik uit in een nieuwe taal.

Ik ben de poëet van de vrouw dezelfde als van den man,
En ik zeg: groot is 't vrouw te zijn, groot is 't man te zijn,
En ik zeg: niets is er grooter dan de moeder te zijn van menschen.

Ik zing den zang van hoogheid en hoogmoed,
Wij hebben tamelijk genoeg gehad van nederigheid en verlaging,
Ik toon aan da gesteldheid ontwikkeling beteekent.

Zijt gij de anderen voorbijgestreefd? Zijt gij de President?
't Beteekent niet veel, iedereen zal verder dan zoover komen en toch altijd voortgaan.

Ik ben de man die met den teederen, klimmenden nacht wandelt,
Ik spreek tot aarde en zee, door den nacht half-beschemerd.

Druk mij vast tegen u aan, blootborstige nacht — druk mij vast tegen u aan, nacht die mij magnetisch doorvloeit!
Nacht van Zuider winden — nacht van enkele groote sterren!
Nacht die mij toeknikt — genotnaakte zomernacht.

Glimlach, o wellustige, koel-ademende aarde!
Aarde van de sluimerende, smeltende boomen!
Aarde van den weggeduisterden zonsondergang — aarde van de nevelbetopte bergen!
Aarde van den glas-schijnenden maanstraal, ietwat met blauw doortrokken!
Aarde van licht en duister spranklend in den riviervloed!
Aarde van het doorzichtige wolkengrijs, dat om mijnentwil klaarder en helderder wordt!
Aarde die op de breed-neergestreken elbogen rust — rijke appelbloesem aarde!
Glimlach, glimlach, want hij die u liefheeft is op weg.

Liefde hebt gij mij overvloediglijk gegeven — daarvoor geef ik U liefde weer!
O, onuitsprekelijke, onuitbluschbare liefde.

22.

Gij zee! ook aan U geef ik mij over — ik raad wat uw bedoeling is,
Van het strand zie ik het buigen uwer wenkende vingers.
Ik geloof, dat gij weigert te keeren zonder mij beroerd te hebben,
Wij moeten dan eens samen zijn, ik ontkleed mij, snel weg uit het gezicht van het land.
Leg me nu op uw zachte kussens, wieg me nu in uw sluimerende zwelling,
Bespat mij met het nat uwer liefde, ik kan u de zaligheid teruggeven.

Zee van uitgestrekte oer-zwellingen,
Zee van breede en stuiptrekkende ademhalingen,
Zee van het levenszout en van ongedolven en toch altijd gereede graven,
Zee die de stormen bejankt en de stormen uithoost, grillige, bevallige zee,
Ik ben als gij, mijn voorkomen ook is altijd hetzelfde en altijd anders.

Ik, deelhebber van al wat invloeit en uitvloeit, bewonder zoowel haat als verzoening,
Ik prijs en moedig genegenheid aan, en de vriendschap en de liefde en alle gevoelens die twee menschen in elkaars armen doen slapen.

Ik ben de man die medegevoel uitstraalt,
(Zal ik spreken van de dingen die het huis bevat en het huis zelf overslaan?)

Ik ben niet enkel de dichter van goedheid, ik versmaad niet de dichter te zijn van slechtheid tevens.

Wat is er al gebabbel over deugd en ondeugd?
Het kwaad drijft mij voort, de strijd tegen kwaad drijft mij voort,
ik blijf onaangedaan.

Mijn levensdoel is niet onkruid te zoeken hier, te verwerpen daar,
Ik besproei de wortels van al wat groei heeft.

Hebt gij vrees voor wat scrofula dat uit levenskrachtige vruchtbaarheid voortkomt?
Denkt gij, dat de goddelijke wetten nog te herzien en te verbeteren zijn?

Ik vind evenwicht aan deze zijde en evenwicht aan den tegenkant,
De leer der zwakheid helpt zoo goed als de leer van kracht,
Daden en gedachten des Levens verrijzen met ons en tijgen vroeg
aan den arbeid.

De minuut die nu volgt en over mij heen gaat komt uit een verleden van eonen,
Er was geen betere dan deze en er zal geen betere zijn.

Wat schoon was in 't verleden en schoon is nu is geen wonder,
Een wonder is altijd en altijd hoe daar een mensch kan zijn die
zich-zelven ontrouw is en die niet gelooft.

23.

Eindeloos de reeks sleutelwoorden der eeuwen:
Ik spreek het woord van den Nieuwen Tijd, het woord *En Masse.*

Het woord des Geloofs, dat nimmer teleurstelt,
Nu of later, 't is mij volkomen een, ik stel mijn volle vertrouwen
in den Tijd.

Tijd alleen is volmaakt, Tijd alleen rondt alles af en ziet het einde
van alles,
Dit geheimzinnige stilzwijgen-gebiedende wonder ziet het einde
van alles.

Ook de Realiteit aanvaard ik en ik waag niet haar te ondervragen,
Van het Begin tot het Einde is alles van materialisme doortrokken.

Leve dus de positieve wetenschap! Lang leve het onomstootelijk
bewijs!
Breng immergroen tot een ruiker gebonden met ceder en seringentakken,

Dit is de encyclopaedist, dit is de scheikundige, deze maakte een spraakkunst van de oude taalversieringen,
Deze zeelieden sturen het schip door gevaarvolle onbekende zeeën,
Dit is de aardrijkskundige, gene werkt met het ontleedmes, en deze is de mathematicus.

Mijneheeren, steeds u vóór allen geëerd!
Uwe feiten zijn nuttig, toch zijn zij niet de woning mijner ziel,
In hen treed ik binnen als in het voorportaal dier woning.

Hoe minder mij van kenbare eigenschappen gezegd wordt,
Hoe beter mij verklaard wordt het ongekende leven, en de wijsheid en het Wezen,
En ik maak daarbij kort geding met geslachtloozen en ruinen, maar begunstig mannen en vrouwen die alle krachten hunner sekse bezitten,
En doe het brons van den opstand klinken, en toef met vluchtelingen, met samenzweerders en met samenspanners.

24.

Walt Whitman, een kosmos, zoon van Manhattan,
Onstuimig, vleezig, zinnelijk, etende, drinkende, leven verwekkende,
Geen sentimentalist, zich niet verheffende boven mannen en vrouwen, zich niet van hen afscheidende,
Niet bescheidener dan onbescheiden.

Ontschroef de deursloten!
Ontschroef de deuren zelven van de scharnieren!

Wie ooit een ander vernedert, vernedert mij!
En wat ooit gedaan of gezegd wordt komt ten slotte tot mij.

Door mij gaat de stroom der goddelijke wijsheid, in mij de verklaring van leven en toekomst.

Ik spreek het oer-wachtwoord, ik geef het teeken der Democratie,
Bij God! Niets zal ik aanvaarden waaraan niet allen op dezelfde voorwaarden deel kunnen hebben.

Door mij spreken vele lang-fluisterende stemmen,
Stemmen van eindelooze generatiën gevangenen en slaven,
Stemmen van lijdenden en wanhopigen en van dieven en belemmerden,
Stemmen uit de sferen van voorbereiding en groei,

En uit die welke de sterren met elkaar verbinden, en stemmen uit
den moederschoot en uit het levensvocht der vaders,
En van de rechten van hen die door anderen worden verdrukt,
Van den mismaakte, van den gemeene, van den lage, van den bespotte, van den verachte,
Stemmen die het luchtruim zullen vervullen als een nevel.

Door mij spreken verboden stemmen,
Stemmen van seksen en van begeerten, stemmen heesch nog en ik verwijder die heeschheid,
Stemmen die laag worden geacht en die ik zal verluiden en verklaren.

Ik leg mij de vingers niet op de lippen,
Voor mij zijn de ingewanden even schoon en even hoog als hoofd en hart,
De paring is mij niet minder schoon dan mij de dood is.

Ik geloof in den vleeze en in de begeerten,
Zien, hooren, voelen zijn wonderen, en elk deel en elke vezel van mij is een wonder.

Goddelijk ben ik inwendig en uitwendig en ik heilig alles wat ik aanraak of wat mij aanraakt,
De geur mijner oksels verheft zich fijner en hooger dan een gebed,
Dit hoofd is meer dan kerken, bijbels en al de credo's.

Indien ik een ding meer dan eenig ander verheerlijk dan is het de uitstraling van mijn eigen lichaam en van elk deel er van,
Indien iets het voorwerp mijner aanbidding zal zijn, mijn uitwendige ziel, dan zult gij dat zijn!
Mijn astraal lichaam en wat er van uitga, gij zult dat zijn!
Onbuigzaam mannelijk kouter, gij zult 't zijn!
Wat mijn innigst leven beroert, gij zult 't zijn!
Gij mijn rijk bloed! Uw melkwitte stroom, blanke uitspatting mijns levens!
Borst die andere borsten drukt, gij zult 't zijn!
Mijn brein, het zullen uwe verborgen sfeerwentelingen zijn!
Stam der liefde! schroomvallige komvogel! Nest van welbewaakte dubbel-eieren, gij zult 't zijn!
Kleurgeschakeerd hooi van hoofd, baard en spieren, gij zult 't zijn!
Druipend ahornsap, vezel van de man-tarwe, gij zult 't zijn!
Zon zoo weldadig, gij zult 't zijn!
Dampen die mijn gelaat verlicht en beschaduwt, gij zult 't zijn!
Gij vruchtbare beekjes, verfrisschende dauwen, zult 't zijn!
Winden wier zacht-kittelende teelkrachten mij beroeren, gij zult 't zijn!
Breede gespierde velden, takken van den levenseik, die zoo gaarne sliert langs mijn slingerende paden, gij zult 't zijn!

Handen die ik gedrukt heb, gezicht dat ik gekust heb, sterveling dien ik ooit heb aangeraakt, gij zult 't zijn!

Ik ben verzot op mij-zelf, er is zooveel in mij dat mij bekoort en alles is zoo zoet,
Ieder oogenblik en al wat gebeurt geeft mij een trilling van vreugde,
Ik kan niet vertellen hoe mijn enkels zich buigen, noch uit welke sferen mijn kleinste begeerte komt,
Noch uit welke sferen de vriendschap die ik uitstraal, noch de vriendschap die ik ontvang.

Ik leun aan mijn deurpost, ik wijl om in 't rond te zien,
Een zonneopkomst uit mijn venster gezien bevredigt mij meer dan de metaphysica van boeken.

Ik zie de zon opkomen!
De eerste lichtstralen doortrillen de eindelooze, diafane schaduwen,
De morgenlucht streelt mijn verhemelte.

Straalbundels van een opkomende wereld rijzen stille op, blijde kleine sprongen, frisch uitschietend,
Schuinwaarts uitschietende van omlaag naar omhoog.

Iets dat ik niet kan zien strekt zijne wellustige vingeren opwaarts uit,
Zeeën van kleursop overgieten den hemel.

De aarde, aan het gezichtseinde, schijnt te droomen, droomt den dagelijkschen droom na de paring,
En hooger steeds stijgt de uitdaging van het licht boven mijn hoofd,
Aldus klinkt de spot: beproef eens of gij de meester kunt zijn!

25.

Verblindend en geducht zou de opkomende zon mij snel dooden,
Indien er niet nu en niet steeds een zon oprees uit mij zelf.

Ook wij zenden, verblindend en geducht als de zon, onze stralen opwaarts,
Wij vinden ons-zelf weer, o mijn ziel, in de kalmte en frischheid van den morgenstond.

Mijn stem houdt aan op wat mijne oogen niet kunnen bereiken,
In den cirkel dien mijn stem beschrijft omlijn ik werelden en werelddeelen.

Het woord wordt gelijkelijk uit mijn visioen geboren en kan zichzelf niet meten,
Altijd plagend zegt het mij sarcastisch:
Walt, gij omvat zooveel, waarom laat gij dan niet van u uitgaan?

Kom dan, ik wil niet getergd worden, gij zijt van te groote beteekenis,
Weet gij niet, o woord, hoe uwe knoppen zijn toegevouwen?
Wachtende in duisternis, beschermd door de vorst.
Voor mijn profetische roep van mij uitgaat bezinkt in mij de droesem,
Ik, onderworpen aan de eeuwige wetten, breng hen ten slotte in evenwicht,
Mijn kennis verheft zich boven mijn leven en houdt moedig vast aan de ziel aller dingen,
Geluk (wie mij ook hoore, laat hij of zij uitgaan om dit daglicht te zoeken).

Ik weiger u te ontvangen mijn eindwaarde, ik weiger om ter zijde te leggen wat ik werkelijk ben,
Tracht de wereld te meten, maar tracht nimmer mij te meten,
Wat gij schoons en goeds hebt omvadem ik enkel door een blik op u te werpen.

Wat ik schrijf en zeg bewijst niet wat ik ben,
Ik draag het volle bewijs en alles daarneven in mijn gezicht,
Door het zwijg! van mijn lippen maak ik den twijfelaar beschaamd.

26.

Thans wil ik slechts luisteren,
Wat ik hoor wil ik in dit lied neerleggen, op dat alle stemmen des levens er in meezingen.

Ik hoor het gejubel van vogelen, het ruischen van de volle korenaren, het gesis van vlammen, het knetteren der takken waarop mijn maal wordt gestoofd,
Ik hoor het geluid, dat mij boven alles lief is, het geluid der menschelijke stem,
Ik hoor hoe alle geluiden inéénvloeien, vereenigd, samengesmolten, of het een volgend op het ander,
Geluiden die de stad doet hooren en geluiden van buiten de stad, geluiden van dag en van nacht.
Vroolijk snappende jonge stemmen opklinkende tot die hen liefhebben, het luide gelach van werklieden in den schafttijd,
De woedende bastonen van ontbonden vriendschap, de klaagtonen van den zieke,

De rechter met op de lessenàar samengevouwen handen, wiens
lippen het doodvonnis uitspreken,
Het hoo-i-oo van scheepsstouwers, die het aan de werf liggende
schip lossen, het eentonig lied van de ankerlichters,
Het gelui van de alarmklok, het brandgeroep, het gedaver van
brandspuiten die door de straten snellen met waarschuwend
belgerinkel en roode flambouwen,
De stoomfluit, het zware gerol der naderende karren,
De doodenmarsch gespeeld aan het hoofd der twee aan twee op-
trekkende vereeniging,
(Zij gaan een hunner makkers begraven, de banierkronen zijn om-
wonden met floers.)

Ik hoor de violoncel, (het is de harteklacht van een jonkman,)
Ik hoor de cornet à pistons, wier geluiden in mijne ooren vloeien
En wonderzoete schokken geven aan mijn borst en lendenen.

Ik hoor de koorzangen, het is de grand-opera,
O, dit waarlijk is muziek — dit doet mij wèl.

Een tenorstem, breed en frisch als de schepping, vervult mij geheel,
De çirkelbuiging van des zangers mond straalt klanken uit die mij
volkomen vervullen.

Ik hoor de geschoolde soprano (wat is met haar stem te vergelijken?)
Het orchest neemt mij op en brengt mij verder in de sferen dan
waar Uranus duizelt,
Het doet mij een gloed uitstralen, dien ik niet wist te bezitten,
Het doet mij zweven en zeilen, ik ga barrevoets over zeeën, mijn
voeten worden gekust door de loome golven,
Ik wordt doorsneden van droevig en bitter welgevallen, ik verlies
den adem,
Mijn luchtpijp, vervuld van honigzoete morfine, wringt zich dicht
tot doodsnikken,
Eindelijk de ontspanning, die mij het Raadsel der raadselen doet
gevoelen,
Het Raadsel dat wij *Zijn* noemen.

27.

Wat is dat toch, te Zijn in welken vorm ook?
(Wij allen gaan rond en zwerven omwaarts en steeds komen wij op
die vraag terug.)

Indien er niets ingewikkelder ware dan dat, zou het alikruikje in
zijn kalken schelp voldoende zijn.

Maar ik leef niet in zulk een schelp,
Ik heb onmiddellijke geleiddraden over geheel mijn Ik, waar ik ga of toeve
En zij komen in contact met alles en brengen van alles de ziel in mijn ziel.

Ik beroer slechts, druk, voel met mijne vingertoppen en ben gelukkig,
Met mijn lichaam het lichaam van een anderen mensch te beroeren doet mij duizelen van geluk.

28.

Is dit thans zulk een beroering? Doorsiddert mij een nieuw leven?
Vlammen en ether stroomen door mijne aderen,
Een verraderlijk deel van me verheft zich en zet den gloed in mijn lichaam aan,
Mijn vleesch en bloed spelen weerlichten uit om neer te slaan wat nauwelijks van mijzelf verschilt,
Aan allen kant dringen tintelende aanhitsers op mijne vuurgeworden leden in,
De uier van mijn hart is gespannen tot den drop dien het vergeefs tracht in te houden,
Allen vallen losbandig op mij aan en storen zich niet aan mijn afwijzing,
Zij berooven mij moedwillig van 't beste van mijn Ik,
Rukken mijn kleeren open, omklemmen mijn bloote lijf,
En vleien mijn verwarring met de kalme schoonheid der zon en der weiden,
Terwijl zij mijne andere zintuigen onbeschaamd heenvoeren.
Overgehaald zijn ze om mij aldus te verlaten, zij gaan grazen om mij heen,
Er is medelijden noch achting voor mijn kwijnende kracht of mijn toorn,
Al wat er van de kudde nog toeft wordt meegetroond naar de vreugdeweide,
Straks vereenigen zich allen als op een kaap en plagen mij.
De schildwachten in elk ander deel van mij verlaten hun post,
Zij laten mij hulpeloos achter in de macht van een rooden bandiet,
En allen voegen zich bij de anderen op de kaap om toe te zien en zich tegen mij te keeren.

Verraders hebben mij overgeleverd,
Ik spreek verward, ik heb mijn verstand verloren, ik en niemand anders ben de grootste verrader,
't Eerst van allen snel ik weg naar het kaapland, mijn eigen handen helpen mij daarbij.

Gij schelmsche beroering! Wat doet gij mij? Mijn adem stokt in mijn keel,
Open uwe sluizen, uw stroom is mij te sterk.

29.

Blind-liefhebbende beroering, worstelende beroering, in de scheede gestoken, gedekte, scherp-getande beroering!
Deed 't u zoo wee, toen gij van mij afliet?

Heengaan gedwongen door het komen, eeuwige betaling van het eeuwige loon,
Rijk-neerstortende regen en oogst rijker nog daarna.

Neemt en vermeerdert u, uitspruitsels, volhardt bij den vruchtbaren, levensvollen drang,
Mannelijk-uitgespreide landschappen in volle maat en stralend van zon.

30.

Alle waarheden liggen in alle dingen te wachten op den ontginner,
Zij verhaasten niet hare vrijmaking noch weerhouden haar,
Zij behoeven de bevrijdende tang van den verloskundige niet;
Het onbeteekenende is mij even gewichtig als al het andere,
(Wat is meer of minder dan een beroering?)

Logica en sermoenen overtuigen nooit,
Dieper in mijn ziel dringen de nachtdauwen.

(Zoo is 't met al wat zich-zelf bewijst aan iederen man of vrouw,
Zoo is 't met wat door niemand ontkend zal worden.)

Het kleinste deel en een drop van mij bevredigt mijn gemoed,
Ik geloof: deze droppen zullen liefhebbende menschen en lichten in het leven worden,
En een alles omvattend begrip van alles is de spijze van een man of vrouw,
En een bergtop met een bloem is het gevoel, dat zij voor elkaar koesteren,
En zij leven om vrijelijk uit deze les takken te schieten tot zij àl-scheppend worden
Tot den tijd dat ieder en allen ons bekooren en wij hen.

31.

Ik geloof, dat een grasspriet niet minder is dan het dagelijksche werk der sterren,

En de mier is even volmaakt, en een zandkorrel en het ei van het winterkoninkje zijn even volmaakt als zij,
En de boompadde is een chef-d'oeuvre zoo groot als geen,
En de rijpe braambes zou een sieraad kunnen zijn voor de hemelzalen,
En de geringste lijn in mijn handpalm maakt alle werktuigen te schand,
En de koe grazende met neergebogen kop is schooner dan welk beeld ook,
En de muis is zulk een groot wonder, dat zij sextillioenen van twijfelaars zou kunnen doen wankelen.

Ik vind, dat ik belichaam gneis, kool, langvezelig mos, vruchten, granen, eetbare wortelen,
En ben over geheel mijn lichaam bedekt met viervoeters en vogelen,
En ben om goede redenen alles wat achter mij ligt vooruitgesneld,
Maar roep elk ding tot mij terug zoodra ik het begeer.

Vergeefs weifeling of bespoediging,
Vergeefs blazen de plutonische rotsen haar ouden gloed tegen mijn nadering uit,
Vergeefs trekt de mastodont omlaag zijn verpoederd gebeente terug,
Vergeefs zijn de voorwerpen mijlen verwijderd en nemen zij menigvuldige vreemde vormen aan,
Vergeefs heeft de oceaan onpeilbare diepten, en liggen de oermonsters daar omlaag,
Vergeefs huist de havik met de wolken,
Vergeefs glijdt de adder voort onder slingerplanten en steenblokken,
Vergeefs zoekt de eland de binnenholen der wouden,
Vergeefs snelt de breedgewiekte adelaar ver noordwaarts naar Labrador,
Ik volg snel, ik stijg mee op naar het nest in de rotsspleet.

32.

Ik denk ik zou met de dieren kunnen omgaan en leven, zij zijn zoo vreedzaam en zelf-voldaan,
Ik sta langen tijd stil om hen te bespieden.
Zij maken zich niet warm en schreien niet over hun leven,
Zij zijn niet slapeloos in den nacht en beweenen hunne zonden,
Zij maken mij niet wee met den praat over hunne plichten tot God,
Niet een hunner is onbevredigd, niet een geslagen met de manie van eigendomsbegeer,
Niet een knielt voor den ander, niet voor zijns gelijke die duizenden jaren vroeger leefde,
Niet een is achtenswaardig of ongelukkig over de geheele wereld.

Aldus toonen zij hun betrekking tot mij en ik erken die,
Ik vind eigenschappen van mij-zelf in hen terug, die zij duidelijk toonen te bezitten.

Ik verwonder mij hoe zij aan die eigenschappen zijn gekomen,
Heb ik hun weg in den oer-tijd bewandeld en heb ik ze onachtzaam verloren,
Ik-zelf toen, nu en altijd voortgaande,
Verzamelende en bewijzende altijd meer en altijd sneller,
Oneindig en alsoortig en dus de gelijken van dezen daarbij,
Niet laag neerziende op hen, die mij mijn vroeger bestaan herinneren,
Zoek ik uit allen een dien ik liefheb en met wien ik als een broeder zal leven.

De reuzenschoonheid van een hengst, frisch en gevoelig voor mijn liefkoozing,
Het hoofd hoog in het front, wijd tusschen de ooren,
De leden glanzig en soepel, de staart stoffende over den grond,
De oogen vol tintelende ondeugd, de ooren teeder besneden, buigzaam en beweeglijk.

Zijne neusvleugels sidderen als mijne hielen hem drukken,
Zijne welgebouwde leden trillen van genot als wij rondrennen heen en terug.

Ik gebruik u maar een minuut, dan geef ik u op, hengst,
Wat geeft mij uw snelheid, als mijn eigene sneller is?
Zelfs als ik sta of zit ga ik sneller dan gij.

33.

Ruimte en Tijd! Nu zie ik dat het waar is, wat ik vermoedde,
Wat ik vermoedde toen ik neerlag in het mos,
Wat ik vermoedde toen ik alleen in mijn bed lag,
En opnieuw toen ik langs het strand ging onder het verbleekende sterrenlicht van den morgen.
Mijne banden en ballast vallen neer, mijne elbogen rusten in de holten der Oceaangolven,
Ik omarm sierra's, mijne handpalmen leg ik op de werelddeelen,
Mijn visioen heeft mij opgeroepen.

Bij de blokkige huizen der stad, — in loghutten kampeerende met houthakkers,
Langs de wagensporen bij het slaghek, langs het droge ravijn en de stroombedding,
Wiedende mijn uienbed of rijen schoffelende van wortelen en pinsternakels, — de savanna's doortrekkende, een weg hakkende door de wouden,
Steden uitleggende, goud delvende, boomen kervende voor een nieuwen houtkoop,

Tot over de enkels verschroeid door het gloeiende zand, mijn boot voorttrekkende door de ondiepe rivier;
Waar de panter af en aan loopt bij een prooi boven zijn hoofd, waar de bok zich verwoed op den jager werpt,
Waar de ratelslang zich in haar weekelijke lengte door de zon laat koesteren op de rots, waar de otter zich met visch voedt,
Waar de hardpuistige alligator slaapt bij de baai,
Waar de zwarte beer wortelen of honig zoekt, waar de bever met zijn pagaai-vormigen staart de modder beplenst;
Boven de bloeiende suiker, boven de geelbloemige katoenplant, boven de rijst in het lage natte veld,
Boven het puntige dak der boerderij met hare mestvaalten en dunstralende afvoerpijpen,
Boven de langbladerige maïs, boven het fijne blauwbloemige vlas,
Boven de witte en bruine boekweit, bij en bromvlieg daar met de anderen,
Boven het stoffige groen van de rogge die golft en lommert in de bries;
Bergen bestijgende, mij voorzichtig optrekkende, vastklemmende aan scherpe, smalle punten,
Wandelende over het in 't gras uitgeloopen pad, of het pad gebaand door de samengegroeide takken van het kreupelhout;
Waar de kwartel fluit midden tusschen het boschje en het bóekweitveld,
Waar de vleermuis fladdert in de avondstonden der Zevende Maand, waar de groote vuurvlieg zweeft in de duisternis,
Waar het beekje opborrelt bij de wortelen van den ouden boom en naar de weide vloeit,
Waar de kudde gras-etende beesten de vliegen verjagen met sidderschokken hunner lendenen,
Waar het kaaslinnen in de keuken hangt, waar het rooster de haardsintels laat doorvallen, waar spinnewebben in festoenen van de dakpannen hangen,
Waar de stoomhamers pletten, waar de drukpers hare cylinders doet wentelen,
Waar ooit het menschelijk hart in vreeselijk samenkrimpen klopt onder de ribben,
Waar de peervormige ballon opdrijft ten hemel (ik snel met hem opwaarts en zie kalm omlaag),
Waar de reddingsboot in zee steekt, waar de hitte bleekgroene eieren uitbroeit in zandholten,
Waar het walvisch-wijfje met haar kalf zwemt en 't geen oogenblik verlaat,
Waar het stoomschip zijn lange rookvlag achterwaarts doet uitzwaaien,
Waar de vin van den haai als een zwarte opgestoken spaan door het water snijdt,

Waar de half-verbrande brik is overgegeven aan onbekende stroomingen,
Waar de schelpen vastgroeien aan haar slibberig dek, waar de dooden omlaag tot bederf zijn overgegaan;
Waar de veelsterrige vlag voor de regimenten uit wordt voortgedragen,
Manhattan naderende aan de zijde van het langwerpige eiland;
Beneden Niagara, de waterval neerstortende als een sluier voor mijn aangezicht;
Op den drempel, op het hardhouten stijgblok buiten het huis,
Op de renbaan, of mee in de vreugd van picnics of van den trapdans of van een goede partij baseball,
Bij manspartijen waar grenadiersvloeken klinken, met boertende losbandigheid, bulle-dansen, drinkend en lachend,
Bij de ciderpers, proevende van het zoete bruine brouwsel, het sap opzuigende door een stroo,
Bij het appelschillen kussen begeerende voor al de rijpe vruchten die ik vind,
Bij wapenschouwingen, strandfeesten, vriendenbijeenkomsten, slachtfeesten, eerste steen-leggingen;
Waar de lachvogel zijn lieflijk gefluit, gesnater, gejuich en geweeklaag doet klinken,
Waar de hooimijt op het schuur-erf staat, waar de droge halmen door de lucht zwieren, waar de kalfkoe wacht in de schuur,
Waar de stier oprent om zijn mannenwerk te doen, waar de dekhengst de merrie bespringt, de haan de hen treedt,
Waar de vaars graast, waar de ganzen met korte rukken hun voedsel opnippen,
Waar zonsondergangsschaduwen zich uitstrekken over de eindelooze, eenzame prairie,
Waar de buffelskudden zich in dichte massa's over verre vierkante mijlen voortbewegen,
Waar de colibri glinstert, waar de nek van den langlevenden zwaan zich draait en zich buigt,
Waar de lachmeeuw opvliegt bij de kust, waar zij lacht bijna zooals een mensch lacht,
Waar de rij bijenkorven in den tuin op een grauwe bank halfverscholen is achter hooge struiken,
Waar ringnekpatrijzen slapend op den grond nestelen met opgestoken koppen,
Waar lijkwagens de boogpoorten van een kerkhof binnenrijden,
Waar de winterwolven huilen in sneeuwwoestijnen bij de ijs-omschorste boomen,
Waar de geelgekuifde reiger 's nachts aan den rand van het moeras komt en zich met kleine krabben voedt,
Waar het geplas van zwemmers en duikers den heeten middag verkoelt,

Waar de katy-did haar chromatischen toonladder fluit op den noteboom bij de bron,
Door bedden van water-meloenen en komkommers met zilverdradige bladeren,
Door het zoutveld of sinaasappelgaarden, of onder kegelvormige dennen,
Door het gymnastieklokaal, door het gedrapeerde koffiehuis, door het stadhuis of openbaar gebouw;
Lief is mij de inboorling en lief is mij de vreemde, lief is mij nieuw en oud,
Lief is mij de leelijke vrouw zoo goed als de mooie,
Lief is mij de kwakerin als zij haar muts afzet en zoo melodieus spreekt,
Lief is mij het koorgezang dat uit de gewitkalkte kerk tot mij komt,
Lief is mij het ernstige woord van den god-zwoegenden Methodistenleeraar, ik diep getroffen door den vrijen veld-bidstond;
Naar de winkeluitstallingen op Broadway kijk ik den geheelen morgen en druk mij den neus plat tegen de dikke vensterruit,
Denzelfden namiddag wandel ik en richt mijne oogen op de voortdrijvende wolken of ik wandel door een laan of langs het strand,
Mijn rechter- en linkerarm om de lenden geslagen van twee vrienden, ik in hun midden;
Ik keer huiswaarts met den zwijgzamen bruinwangigen houthakker, (hij rijdt achter me in het vallen van den avond)
Ver van elke menschenwoning bestudeer ik den indruk in den grond van diervoeten of van voeten met mocassins bekleed;
Aan de krib in het hospitaal geef ik een koortslijder wat limonade te drinken;
Als alles stil is in 't rond sla ik bij het licht van een kaars, dicht aan de doodkist, het lijk gade.
Ik reis naar elke haven, tuk op gevaar en avontuur,
Rumoerig ben ik met de straatmenigte van den nieuweren tijd, even hitsig en wispelturig als die van vroeger;
Ik gloei voor een dien ik haat, vaardig om hem in krankzinnigheid het mes tusschen de ribben te stooten;
Eenzaam te middernacht in mijn tuin, mijne gedachten gaan voor een lange wijl van mij uit,
Daar wandel ik over de oude heuvels van Judea met den schoonen, zachtmoedigen God aan mijn zijde,
En snel op door de ruimte, snel op door hemelen en sterrengroepen,
Snel op tusschen de zeven satellieten door den breeden ring en den diameter van tachtig duizend mijlen,
Snel op met de staartmeteoren, vuurkloten afwerpende als zij,
Dragende het groeiende kind dat zijn eigen zwangere moeder in de buik draagt,

Stormend, genietend, ontwerpend, liefhebbend, waarschuwend,
Steunend en tevredenstellend, verschijnend en verdwijnend
Aldus betreed ik deze paden dag en nacht.

Ik bezoek de gaarden der sferen en zie wat zij voortbrengen,
En zie quintillioenen rijpe en quintillioenen onrijpe vruchten.

Ik vlieg de vlucht eener vloeiende, zwelgende ziel,
Mijn loop gaat dieper dan het dieplood peilt.

Ik help mij-zelf aan wat ik stoffelijks of onstoffelijks behoef,
Geen wacht kan mij buitenhouden, geen wet kan mij verhinderen.

Ik doe mijn schip maar voor korten tijd ankeren,
Mijne verkenners kruisen voortdurend en vertellen mij wat zij gezien hebben.

Ik ga in de Poolstreek op de beren- en robbenjacht, kloven overspringende met een scherp-puntigen polsstok.
Ik klim op in de toppemast,
Ik zoek laat in den nacht een plaats in het kraaisnest,
Wij bezeilen de Poolzee, het is licht genoeg 's nachts,
Door den klaren atmosfeer zie ik alles in wonderbare schoonheid,
De reusachtige ijsbergen gaan mij voorbij en ik ga hun voorbij, alles is vlak nu in 't rond,
De witbetopte bergen worden zichtbaar op verren afstand, mijne droomen snellen van mij uit naar hen toe,
Wij naderen een groot slagveld waarop wij spoedig in strijd zullen zijn,
Wij gaan de reuzenvoorposten van het kamp voorbij met onhoorbaren tred en zeer voorzichtig,
Of wij dringen de wallen eener uitgestrekte verwoeste stad binnen,
De bouwvallen en neergestorte tempels zijn mij meer dan alle levende steden op aarde.

Ik ben een vrije metgezel, ik bivouackeer bij de wachtvuren der aanvallers,
Ik duw den bruidegom uit het bed en slaap zelf met de bruid,
En ik klem haar den geheelen nacht vast aan mijne dijen en lippen.

Mijn stem is de stem der vrouw, haar gil als zij over de trapleuning naar omlaag ziet,
Zij brengen mijns mans lijk, druipende en verdronken.

Ik begrijp de tempelgroote harten der helden,
Ik begrijp wat moed is nu en in alle tijden,

Hoe de schipper het reddelooze wrak zag, waarop het scheepsvolk aan den dood was prijsgegeven, hoe de Dood eerst nog den storm er meê liet spelen,
Hoe hij met vaste hand stuurde en niet een duim week en de schipbreukelingen trouw bleef dagen lang en trouw bleef nachten lang,
En op een plank met groote letters schreef: *Zijt van goeden moede, wij zullen u niet verlaten;*
Hoe hij hen volgde en tegen den storm streed drie dagen lang en 't niet woû opgeven,
Hoe hij ten slotte de schipbreukelingen redde,
Hoe de vermagerde vrouwen met de rokken loshangende op de heupen angstig neerzagen toen zij in de booten werden neergelaten, neerzagen in het graf, dat haar dreigde op te nemen,
Hoe de stille oud-geworden gezichten der zuigelingen en de geredde zieken en de scherp-gelipte, ongeschoren mannen er uitzagen;
Dit alles zwelg ik in, het smaakt goed, ik houd er van, het wordt met mij-zelf één,
Ik ben de man, ik leed, ik was daar.

De levensversmading en de kalmte der martelaren,
De moeder in vroeger eeuwen, gevonnisd om tooverij, verbrand op den dorren houtmijt, terwijl hare kinderen versuft toezien,
De slaaf wien de honden nazetten en die zich tijdens de ren voelt verzwakken; hij leunt tegen de schutting, hijgende en met zweet bedekt,
De doornen die hem als naalden in de beenen steken, het moordend geweerschot, de kogels,
Dat alles voel ik of ben ik.

Ik ben de door honden nagezeten slaaf, ik deins terug voor de muilen der honden,
Verdoemenis en wanhoop zijn in me, de jagers vuren op me en vuren weêr,
Ik grijp den slagboom der schutting, mijn geronnen bloed druipt ter aarde, verdund door de zweetgudsing van mijn huid,
Ik val neer op den hoop steenen en onkruid,
De ruiters sporen hunne vermoeide paarden aan, werpen den strik over mijn hoofd,
Hun hoon klinkt mij in de suizende ooren, zij slaan mij met hunne geesels om het hoofd.

De doodstrijd is een van mijn staatverwisselingen,
Ik vraag den gewonde niet hoe 't met hem gesteld is, ik ben zelf die gewonde,
Mijne kwetsuren doen mij verbleeken als ik op mijn stok leun en toezie.

Ik ben de gekwetste brandwacht, die het borstbeen heeft gebroken,
Neerstortende muren hebben mij onder hun puin begraven,
Ik ademde gloed en rook in, ik hoorde het luide geroep mijner makkers,
Ik hoorde boven mij het verre geluid van houweelen en spaden,
Zij hebben puin en bouwval weggeruimd en lichten mij voorzichtig op.

Ik lig in de nachtlucht in mijn roode hemd, het doordringende stil geroep is om mijnentwil,
Na veel lijden, van pijn vrij, lig ik gestorven, maar niet zoo ongelukkig,
Blank en heerlijk zijn de gezichten die mij omringen, de hoofden zijn ontdekt van de helmen,
De knielende menigte vervaagt in het toortslicht.

Het verleden en de dooden herleven,
Als zonnewijzers zeggen zij den tijd of bewegen zich voort als mijne wijzers, ik zelf ben de klok.

Ik ben de oude artillerist, vertel van het bombardement mijner vesting,
Ik ben opnieuw in die vesting.

Opnieuw het langdurig geroffel der trommen,
Opnieuw het gedonder der aanvallende kanonnen en mortieren,
Opnieuw luister ik naar het kanon, totdat het vijandelijk vuur antwoordt.

Ik neem deel aan den strijd, ik zie en hoor alles,
Schreeuwen, vloeken, het gebrul, het gejuich bij welgemikte schoten,
Langzaam rijdt de ambulance voorbij en waar hij gaat merkt hij den weg met bloeddruppels,
Werklieden zoeken de bressen te stoppen of doen noodige herstellingen,
Het neerploffen der granaten door het opengespleten dak, de waaiervormige explosie,
Het snorren van gescheurde leden, hoofden, steenen, hout, ijzer, hoog in de lucht.

Opnieuw rochelt de keel van den stervenden generaal, hij wuift driftig met de hand,
Door het gestolten bloed in zijn keel snikt hij uit: *Denk niet om mij — denk — om de bressen.*

34.

Nu vertel ik wat gebeurd is in Texas in mijn prille jeugd,
(Ik vertel niet den val van den Alamo,
Niet een ontsnapte om te vertellen den val van den Alamo;
De honderd en vijftig zijn stom nu in den Alamo)
't Is de vertelling van den moord in koelen bloede van vierhonderd en twaalf jonge mannen.
Toen zij zich terugtrokken vormden zij een hol carré met hun bagage tot borstwering,
Negen honderd levens van den omringenden vijand, negen maal hun eigen getal was de prijs dien zij vooraf namen,
Hun kolonel was gewond en hun kruit verschoten,
Zij onderhandelden over een eerlijke capitulatie, ontvingen schrift en zegel, gaven hunne wapenen over en trokken terug als krijgsgevangenen.

Zij waren de roem van het landvolk,
Zonder gelijke te paard, met het geweer, in het lied, bij het feest, in het vrijen,
Groot, onstuimig, edelmoedig, mooi, fier, en vol teederheid,
Gebaard, zonnebruind, gekleed in het losse kleed van den jager,
Niet een hunner was ouder dan dertig jaren.

Den tweeden Eersten-dag-morgen werden zij in rotten voorgevoerd en vermoord, het was een heerlijke vroeg-zomerdag,
Het werk begon te ongeveer vijf uur en was om acht uur gedaan.
Geen gehoorzaamde het bevel om te knielen, eenigen trachtten door een krankzinnigen en machteloozen ren te ontkomen, sommigen stonden sterk en recht,
Enkelen vielen dadelijk, getroffen in slaap of hart, levenden en dooden lagen opeengehoopt,
De verminkten en getroffenen struiptrekten in den bloedmodder, de nieuw-aangekomen zagen hen daar,
Sommigen half-dood reeds, trachtten nog kruipend te ontkomen,
Zij werden afgemaakt met de bajonetten of doodgeslagen met de musketkolven.
Een jongeling, nog niet zeventien jaren oud, greep zijn moordenaar aan, tot twee anderen dien kwamen ontzetten,
De drie waren geheel bespat en bedekt met het bloed van den knaap.

Te elf uur begon het verbranden der lijken;
Dat is de vertelling van den moord van vierhonderd en twaalf jonge mannen.

35.

Wilt gij hooren van een zeeslag in oude tijden?
Wilt gij hooren hiervan bij het licht van maan en sterren?
Luister dan naar de vertelling die mijn grootmoeders vader, de zeeman, mij vertelde.

Onze vijand was geen luihannes op zijn schip, dat zeg ik (zei hij)
Hij was van het pootige Engelsche ras en daar is geen taaier of echter en dat was er nooit en dat zal er nooit zijn oòk;
Hij kwam tegen het vallen van den avond en gaf ons een verschrikkelijke lading.

Wij kwamen vlak bij elkaar, de ra's raakten verward, de kanonnen schuurden elkander,
Mijn kapitein gaf er met eigen hand van langs, om er schik in te krijgen.

Wij hadden waarschijnlijk een achttien ponds schot ontvangen, onder de waterlijn,
Op ons beneden-kanondek waren twee groote stukken gesprongen, bij het eerste vuur, allen in 't rond doodende en de lijken opwerpende over onze hoofden heen.

Gevecht bij zonsondergang, gevecht in het duister,
Tien uur 's nachts, de volle maan komt mooi op, onze lekken winnen 't van de pompen, vijf voet water, zegt het rapport,
De kwartiermeester maakt de gevangenen, in het achteronder in boeien, vrij opdat zij voor hun leven kunnen vechten.

De gang naar het kruitmagazijn wordt nu door wachten afgezet,
Zij zien zooveel vreemde gezichten, dat zij niet weten wien te vertrouwen.

Ons fregat raakt in brand,
De andere vraagt of we kwartier vragen?
Of wij onze vlag strijken en het gevecht staken?

Nu lach ik vergenoegd, want ik hoor de stem van kapteintje zeggen:
Of wij de vlag strijken? gaf hij bedaard ten antwoord, *welneen-ik*, *wij zijn juist goed aan den gang;*
Nog maar drie kanonnen zijn in gebruik,
Een wordt bediend door den kaptein-zelf en gericht op de groote mast van den vijand,
De twee anderen goed met schroot geladen brengen zijne musketten tot zwijgen en vegen zijn dek schoon.

De marsen alleen steunen het vuur van dat batterijtje, voornamelijk de groote mars,
Zij hielden 't moedig uit gedurende het heele gevecht.

Niet een moment wordt de strijd gestaakt,
De lekken winnen 't snel op de pompen, het vuur heeft haast het kruitmagazijn bereikt.

Een van de pompen is weggeschoten, ieder denkt dat wij zinken.

Maar heerlijk houdt kapteintje stand,
Hij is niet opgewonden, zijn stem is noch te hard noch te zacht,
Zijne oogen geven ons meer licht dan onze vechtlantarens.

Tegen twaalf uur, daar in den maneschijn, geven zij zich over.

36.

Uitgestrekt en stil ligt de middernacht,
Twee zware kielen bewegingloos in den schoot der duisternis,
Ons schip, lek als een zeef, zinkt dieper en dieper; maatregelen om over te gaan op het schip dat we gewonnen hebben,
De kaptein geeft op het halfdek koelbloedig zijne bevelen, zijn gezicht is bleek als een blad papier,
Vlak bij het lijk van den knaap, die in de hut bediende,
Het doode gezicht van een ouden zeerob, met lang grijs haar en zorgvuldig gekrulde bakkebaarden,
Ondanks alle pogingen om te blusschen flikkeren de vlammen over den geheelen kiel omhoog,
De schorre stemmen van de twee of drie officieren die nog kunnen dienst doen,
Vormlooze hoopen lijken, bloedspatten en vleeschkwabben op masten en sparren,
Stukken slingerend touwwerk, stukken slingerend want, soms een lichte schommeling van de golven,
Zwart-berookte, zwijgende kanonnen, smeer van gemorst kruit, sterke lucht,
Omhoog een paar groote sterren in stillen weemoedigen glans,
Teedere adem der zeebries vol van den geur der duinhelm en de grasvelden der verre kust, berichten door de stervenden opgedragen aan de overlevenden,
Het gesis van des wondheelers mes, de knersende tanden zijner zaag,
Het gezuig, geplas, geplens van druppelend bloed, korte, woeste gillen, langaangehouden zacht, wegstervend gesteun,
Dezen ten leven, genen ten doode aangeschreven.

37.

Gij daar tragen op wacht! let op uwe wapens!
Zij dringen de opengeramde deuren binnen! De bezieling doet mij gloeien!
Ik belichaam alle zielen in strijd met de wet, uitgestooten door de wet, lijdende,
Ik zie mij-zelf in de gevangenis, onder de gedaante van anderen,
En voel de doffe, onverbiddellijke pijn.

Voor mij schouderen de gevangenbewaarders de karabijnen en houden wacht,
Ik ben 't die 's morgens wordt uitgeleid naar den dwangarbeid en 's nachts in de boeien wordt geslagen.

Daar gaat geen muiter met geboeide handen naar de gevangenis of met de hand aan de zijne geketend ga ik aan zijn zijde,
(Ik ben de minst-opgeruimde van allen, ik ben de stilste en er is zweet op mijne toegeklemde lippen).

Daar wordt geen jongeling voor dieverij in hecht genomen of ik ga met hem, ik sta terecht en wordt gevonnisd.

Daar krimpt niet een choleralijder in zijn laatsten snik ineen, of ik lijd wat hij lijdt en zucht met hem den laatsten adem uit,
Mijn gezicht is grauw als asch, mijne spieren trekken samen, de menschen treden bevreesd van mij terug.

Bedelaars belichamen zich in mij en ik ben belichaamd in hen,
Ik steek mijn hoed uit, zit daar met beschaamd gelaat en vraag om een aalmoes.

38.

Genoeg! genoeg! genoeg!
Op een of andere wijze heeft men mij met een slag bedwelmd. Treed terug!
Geef me een korte wijle opdat ik herstelle van mijn duizeling, sluimer, droomen, geeuwen,
Ik ontdek mij-zelf aan den rand eener algemeene vergissing.

Dat ik den spot en de beleedigingen kon vergeten!
Dat ik de biggelende tranen en de slagen van knuppels en hamers kon vergeten!
Dat ik met onverschilligen blik kon toezien op mijn eigen kruisiging en mijn eigen bloedige kroning.

Maar nu herinner ik mij,
Ik vind in mijn ziel mijn vergeten leven terug,
Het graf in de rots geeft weer wat er aan is toevertrouwd of aan eenig ander graf,
Dooden herrijzen, wonden genezen, de windselen vallen af.

Opnieuw vervuld van hooge macht trek ik verder met een steeds toenemenden stoet van volgelingen,
Wij gaan langs stranden of diep het land in, wij trekken alle grenzen over,
Snel verspreiden zich onze voorschriften over de geheele aarde,
De bloesem waarmee wij onze hoeden versieren is de groei van duizenden jaren.

Jongeren, ik groet U! Komt mee met mij!
Zet uw studiën des werkelijken levens voort langs den weg, ga door het leven vragende.

39.

Wie is hij, de vriendelijke, levenskrachtige wilde?
Wacht hij de Beschaving, of gaat hij haar voorbij, naar een beter dan zij?
Is hij misschien een in de natuur opgegroeide Zuidwesterling? Is hij Kanadees?
Is hij van het Mississippiland? Van Iowa, Oregon, Californië?
Van het Rotsgebergte? Leeft hij in de vlakte, in de struiken? Is hij een zeevaarder?

Waar hij ook ga, mannen en vrouwen ontvangen hem en begeeren hem,
Zij wenschen dat hij van hen houde, hen streele, tot hen spreke, bij hen blijve.

Gedrag bandeloos als sneeuwvlokken, woorden eenvoudig als gras, verward de haren, lachend, naïef,
Langzame voetstappen, gewone trekken, gewone manieren en uitingen,
Zij openbaren zich in nieuwe vormen door de beroering zijner vingertoppen,
Zij drijven in zaligheid heen op den geur van zijn lichaam of op zijn adem en vliegen uit, gedragen door den blik zijner oogen.

40.

Zonneglans ik behoef uw koestering niet — later hoop ik U weer te zien!

Uw licht bestrijkt slechts het oppervlak, ik breek heen door het oppervlak en dring door tot de diepte.

Aarde! gij schijnt iets van mijne handen te verwachten ,
Zeg, oude makker, wat begeert gij?

Man of vrouw, gaarne zou ik zeggen hoeveel ik van U houd, maar dat kan ik niet,
En zou gaarne zeggen wat dat toch in mij is en wat dat toch in U is, maar dat kan ik niet,
En zou gaarne zeggen wat mij zwaar verlangen doet, wat in mij gloeit nacht en dag.

Ziehier, ik houd geen lezingen, ik geef geen aalmoezen ,
Indien ik geef, geef ik mij-zelf geheel.

Gij daar, krachteloos, zwak in de knieën,
Open uw gezwachtelde stukken dat ik kracht in U blaze ,
Houd uw handen op, houd uw zakken open,
Men kan mij niet afwijzen, ik dwing, ik heb in overvloed en houd steeds over,
En alles wat ik bezit schenk ik.

Ik vraag niet wie gij zijt, dat is voor mij van geen belang,
Gij kunt niets doen en niets zijn dan waartoe ik U beziel.
Ik leg mijn arm op den schouder van den katoenveldzwoeger of van den privaatleger,
Ik geef hem de broederkus ter rechter wang,
En zweer in mijn ziel, dat ik hem nimmer zal verloochenen.

In vrouwen bereid ter ontvangenis werp ik de kiem van krachtige en kloeke kinderen,
(Heden werp ik het zaad uit van nog veel fierder republieken.)

Is daar een stervende, ik spoed mij tot hem en draai den deurknop om,
Werp de dekens van zijn lichaam aan het voeteneinde ,
Laat den geneesheer en priester heengaan.

Ik grijp den stervende aan en hef hem op met onweerstaanbaren wil,
O, gij wanhoper, hier is mijn nek,
Bij God, gij zult niet omlaag glijden, ter eeuwigheid, hang heel uw last aan mij.

Ik zet U de borst uit door mijn geweldigen adem, ik ondersteun U,

Elk vertrek van het huis vul ik met onverwinnelijke krachten,
Zij hebben mij lief, en verijdelen het graf.

Slaap — ik en zij zullen den heelen nacht waken,
Twijfel noch dood zullen een vinger op U durven leggen,
Ik heb U omhelsd, voortaan behoort gij mij,
En als gij in den morgen opstaat zult gij bevinden, dat ik waarheid spreek.

41.

Ik ben degeen die den zieken hulp brengt, als zij op hun rug te zieltogen liggen,
En den sterken, fierstaanden menschen breng ik hulp die nog meer noodig is.

Ik hoorde wat daar over het Universum werd gezegd,
Heb 't gehoord en weer gehoord vele duizenden jaren lang;
't Is tamelijk goed, voor zoover 't gaat — maar 't is niet alles.

Ik kom en van mij gaat de Heerlijkheid uit en de Kracht,
Eerst van al overbied ik alle oude waarborgventers der Alleen-Zaligmaking,
Ik leg mij de eigen afmetingen van Jehovah aan,
Maak een prentje van Kronos, van Zeus zijn zoon, van Hercules zijn kleinzoon,
Koop plaatjes van Osiris, Isis, Belus, Brahma, Boeddha,
Leg Manitoe los in mijn portefeuille, Allah op een blad papier, heb een ets van den gekruisigde,
Ik reken af met Odin en met den afzichtelijk grijnzenden Mexitli en met ieder afgods- en heiligenbeeld.
Ik neem allen voor wat zij waard zijn, maar niet voor een cent meer,
Erken dat zij geleefd hebben en in hun tijd hun werk deden,
(Zij droegen wormpjes aan als voor ongevederde vogels, maar dezen zullen nu opstaan en uitvliegen en zingen in eigen kracht)
Ik aanvaard de ruwe Godsbegrippen, maar verbeter en verfijn ze in mij-zelf en deel er gulhartig van mee aan iederen man en iedere vrouw die ik ontmoet,
Ontdek evenveel van hun godheid of meer zelfs in den bouwer die een huis bouwt,
Eisch hoogere rechten voor hem daar met zijne opgerolde hemdsmouwen en hamer of beitel ter hand,
Weiger niet de bijzondere openbaringen aan te hooren, maar beschouw een rookwenteling of een haar op den rug mijner hand even gewichtig als welke openbaring ook,

Jonge kerels bij de brandspuiten en op de reddingladders zijn
voor mij niet minder dan de goden in den antieken krijg,
Ik luister naar den galm hunner stemmen, die het vlammengieren
der verdelging doorsnijdt,
Terwijl hunne gespierde lichamen ongedeerd over de verkoolde balken gaan, hunne bleeke voorhoofden ongedeerd en boven het
vuur uit;
Ik vergelijk die goden bij de smidsvrouw, met haar zuigeling aan
de borst, die genadig is voor iederen pasgeborene;
Drie gierende seizen ter oogst in een rij van drie sterke engelen
met hemden om hunne lendenen opgerold;
De roodharige staljongen met puntige tanden, verlosser van verleden en toekomstige zonden,
Die al wat hij bezit verkoopt en een verre voetreis maakt om een
advocaat te betalen voor zijn broêr, die voor vervalsching
terechtstaat en om dien broêr bij te staan;
Wat werd ooit in de mildste rooing op de vierkante roede om
mij heen gerooid, waarvan die vierkante roede niet vervuld was?
De stier en het insect werden nimmer genoeg verheerlijkt;
Drek en vuil zijn bewonderenswaardiger dan ooit werd gedroomd;
Het bovennatuurlijke is voor ons van geen belang: ik zelf wacht
mijn tijd uit om eens een der allerhoogsten te worden;
De dag zal weldra daar zijn, dat ik evenveel goed zal doen als de
beste en even wonderbaarlijk zal zijn;
Bij mijn lichaam! Ik wordt reeds een schepper,
En leg de kracht van mijn leven in den omwikkelden schoot der
duisternis.

42.

Een roep uit het midden des volks,
Mijn eigen stem luid en heerlijk, doordringend en beslissend.

Komt, kinderen,
Komt, jongens en meisjes, vrouwen, allen van mijn huisgezin,
alle vrienden,
Nu begint de zanger met frisschen moed, het preludium van zijn
lied is voorbij.

Licht-geschreven vluggespeelde accoorden, — toch voel ik reeds
de siddering van uw climax en slot.
Mijn hoofd wendt en keert zich op mijn hals,
Daar klinkt muziek, maar het is niet de muziek van het orgelspel,
Daar zijn menschen rondom mij, maar zij behooren niet tot mijn
gezin.

Eeuwig de vaste, onwankelbare grond,
Eeuwig de eters en drinkers, eeuwig de zonsopkomst en de zonsondergang, eeuwig de lucht en het onophoudelijk getij,
Eeuwig ik en mijn naasten, herlevend steeds, ondeugend steeds, werkelijk steeds,
Eeuwig de oude onverklaarbare vraag, eeuwig dat doornige lid, dat ademen van begeeren en dorsten,
Eeuwig des opjagers hoet! hoet! tot wij de schuil des sluwelings vinden en hem te voorschijn halen,
Eeuwig liefde en het biggelende vocht des levens,
Eeuwig de navelknoop van den pasgeborene, eeuwig de schragen des doods.

Hier en daar gaan de menschen met de oogen door het geld verblind,
Om de gulzigheid des buiks te voeden zeilt het denken snel voor den wind uit,
Kaarten worden gekocht, genomen, verkocht, maar niet een zal er genieten van het feest,
Velen zwoegen, ploegen, dorschen, en ontvangen het kaf tot loon,
Een paar anderen zijn de luie bezitters, en eischen het koren steeds voor zich op.

Dit is de stad en ik ben een der burgers,
Wat ooit van belang is voor anderen is van belang voor mij, staatkunde, oorlog, handel, dagbladen, onderwijs,
De burgemeester en de raad, banken, tarieven, stoomschepen, werkplaatsen, pakhuizen, hypotheek en eigendom.

De weelderige modepronkertjes huppelen rond in hooge boorden en staartige rokken,
Ik weet zeer goed wat ze zijn (zij zijn zeker noch wormen noch vlooien)
Ook deze weêrga van mij-zelf aanvaard ik, de zwakste en bekrompenste is even onsterflijk als ik,
Wat ik doe en zeg is door en voor hen gezegd en gedaan,
Elke gedachte die door mijn denken gaat, gaat door hun denken.

Ik ken mijn egotisme volkomen goed,
Weet dat de regels die ik schrijf alles verslinden en dat ik niets minder moet schrijven dan ik schrijf,
En ik wil U, wie gij ook zijt, met mij meevoeren.

Dit mijn lied is niet het lied van den sleur,
Het vraagt onverwacht, het snelt op en daalt af, maar brengt altijd nader;

Dat is een gedrukt en gebonden boek — maar wat is de drukker, wat is de drukkersjongen?
Een welgeslaagde fotografie — maar uw vriend of meisje teeder en vast in uw armen?
Het zwarte schip met ijzer gepantserd, zijne vreeselijke kanonnen in de torens — maar de zeemanschap van kapitein en machinisten?
In de huizen de gevulde schalen en het maal en de meubels — maar de gastheer en de gastvrouw en de blik hunner oogen?
De hemel daar omhoog — maar hier, of naast de deur of over den weg?
De heiligen en wijsgeeren in de geschiedenis — maar gij-zelf?
Preeken, credo's, godgeleerdheid, — maar het onnaspeurlijk menschelijk denken?
En wat is rede? en wat is liefde? en wat is leven?

43.

Ik veracht U niet, priesters van alle tijden en van geheel de wereld,
Mijn geloof is het grootste geloof en het geringste geloof,
Het omvat alle verheerlijking, zoowel in Oudheid als Heden en al wat daartusschen ligt,
Ik geloof dat ik terug zal komen op aarde na vijfduizend jaren,
Wacht de antwoorden van orakels, vereer goden, aanbid de zon,
Maak een fetisch van den eersten den besten rots of stuk hout, sla met stokken over den Obis-toovercirkel,
Help den llama of brahmin als hij de lampen der afgoden siert,
Dans in de straten in een phallus-processie; streng en eenzelvig in het woord en dan een gymnosophist,
Drink hydromeel uit een schedel, vereerder van Shastas en Vedas, volg ook den Koran,
Loop de teokallis, met geronnen bloed bevlekt van de steen- of messteken, sla op den met slangenvel overtrokken trom,
Aanvaard de Evangeliën, aanvaard hem die gekruisigd werd en weet zeker dat hij goddelijk was,
Kniel voor de mis of verhef mij voor het puriteinsche gebed of zit geduldig in de kerkbank,
Razende en schuimwoedende in een waanzinaanval, of als een doode stil wachtende tot de geest in mij getuigt,
Vooruitziende over wegen en over landen of verder dan wegen en landen,
Een van de treden van de wenteltrap der wenteltrappen.

Een van die middenpuntvliedende en middentpuntzoekende lui, hoor ik en kom ik en praat ik als een die voor een lange reis zijn beschikkingen treft.

Ontmoedigde twijfelaars, neerslachtig en los van alles,
Beuzelachtig, gemelijk, zedelijk verstompt, boos, bedroefd, wanhopig, godloochenend,
Ik ken ieder uwer, ik ken de zee uwer kwellingen, twijfelingen, wanhoop en ongeloof.

O, de ankerhaken dringen diep door!
Snel als het weerlicht wringen zij zich vast, terwijl het bloed opspuit en kringelt!

Pijnt niet zoo fel bloederige kaken in het lichaam van twijfelaars en droevige ontmoedigden,
Twijfelaars en ontmoedigden, ik schaar mij onder U zoo goed als onder anderen,
Het verleden dringt zoowel U voort als mij en allen, volkomen hetzelfde,
En wat nu nog en ook later onbewezen is, is voor U, voor mij en voor allen volkomen hetzelfde.

Ik weet niet wat nu en later onbewezen is,
Maar ik weet, dat het ter zijner tijd zich genoegzaam zal bewijzen en dat het niemand zal kunnen ontgaan.

Ieder die heengaat wordt erkend, ieder die blijft wordt erkend, niet een enkele zal het kunnen ontgaan.

Het zal den jongen man niet kunnen ontgaan die stierf en begraven werd,
Noch der jonge vrouw die stierf en aan zijn zijde werd gelegd,
Noch het kindje dat even om de deur zag en zich toen terugtrok en nooit werd weërgezien,
Noch den ouden man wiens leven doelloos was en dit voelt met een bitterheid erger dan gal,
Noch hem in het Armenhuis, doorvreten van drankmisbruik en een liederlijk leven,
Noch den talloozen verslagenen en schipbreukelingen, noch den beestachtigen woesteling, die het schuim der menschheid wordt geacht,
Noch den zakken die door het leven afdrijven met den mond open, waar het eten inslipt,
Noch iets ter wereld, of omhoog in de meeste graven der wereld,
Noch iets in de myriaden sferen, noch den myriaden van myriaden die daar leven,
Noch het heden, noch de kleinste wisch die men ziet.

44.

't Is tijd mij nader te verklaren — dat wij dan opstaan.

Wat bekend is leg ik ter zijde,
Ik vaar met alle mannen en vrouwen het Onbekende binnen.

De klok getuigt van het oogenblik — maar waarvan getuigt de Eeuwigheid?

Wij hebben trillioenen van winters en zomers uitgeleefd,
Daar zijn trillioenen vóór ons uit en trillioenen voor dezen.

Geboorten hebben ons rijkdom en verscheidenheid gegeven,
En andere geboorten zullen ons rijkdom en verscheidenheid geven.

Ik noem niet den een grooter en den ander kleiner,
Wat zijn tijd en zijn plaats vervult is gelijk aan al het andere.

Waren de menschen wreed en ijverzuchtig op U, broeder en zuster?
Het doet mij leed voor U, zij zijn niet wreed en ijverzuchtig op mij,
Allen zijn vreedzaam jegens mij geweest, om klachten geef ik niet,
(Wat heb ik met klachten gemeen?)

Ik ben een toppunt van verleden dingen en bevat alle dingen der toekomst.

Mijne voeten raken een trede van de treden der trap,
En iedere trede draagt bundels eeuwen en grooter bundels eeuwen liggen tusschen twee treden,
Al wat onder mij is ben ik opmerkzaam doorgegaan en steeds klim ik en klim ik.

Geslacht na geslacht buigen de geesten zich achter mij neer,
In de verre verte zie ik het geweldige Oer-niet, ik weet dat ik dààr zelfs was,
Ongezien wachtte ik alomtegenwoordig en sliep in den lethargischen nevel,
En wachtte mijn tijd af, zonder geschaad te worden door de stinkende koolstof.

Lang werd ik door krachtige armen omhelsd — lang en lang.

Onberekenbaar zijn de voorbereidingen voor mij geweest,
Trouw en liefdevol waren de armen die mij droegen,
Door de kringloopen werd mijn wieg voortbewogen, zij roeiden en roeiden als vroolijke roeiers,

Om mij ruimte te geven stelden de sterren zich in hare ringen ter zij,
Zij zonden mij hare invloeden om zorg voor mij te dragen.

Voor ik uit mijn moeder geboren werd baanden vele menschengeslachten mijn weg,
Nooit is mijn embryo in zijn groei vertraagd, niets kon den glans er van verduisteren.

Nevelen formeerden zich er voor tot werelden,
De lange, langzame melkweg werd vast om het te doen rusten,
Reuzengewassen gaven het levenssap,
Monsterachtige sauroïden droegen het in den muil en legden het voorzichtiglijk neer.

Alle krachten van het Heelal zijn eeuwig voor mij ingespannen om mij te volmaken en te bekooren,
Nu sta ik hier op deze plek met mijn sterke ziel.

45.

O oogenblik van Jeugd! Altijd-spannende veerkracht!
O mannelijke leeftijd, evenwichtig, bloemdragend en levensvol.

Zij die mij liefhebben versmoren mij,
Zij wriemelen op mijne lippen, vermenigvuldigen zich in de poriën van mijn huid,
Dringen zich tegen mij aan in de straten en in de openbare bijeenkomsten, komen naakt tot mij in den nacht,
Roepen mij bij dag toe *ahoy!* van de rivierrotsen, kringvliegen en tjilpen boven mijn hoofd,
Noemen mijn naam in de bloembedden, in de druiventrossen, in het dichte kreupelbosch,
Lichten over ieder oogenblik mijns levens,
Kussen mijn lichaam met zachte balsemieke kussen,
Reiken mij gedruischloos handen vol hunner harten over en schenken mij die harten als mijn eigendom.

Prachtig opkomende ouderdom! O, welkom onuitwischbare schoonheid van het stervende daglicht!

Iedere staat openbaart niet enkel zich-zelf, hij brengt ter openbaring wat uit en door hem zelf opbloeit,
En het duistere Niet openbaart zich-zelf even goed als alles.

Ik open mijn dakvenster in den nacht en zie de ver-uitgestrooide sterrengroepen,

En allen die ik zie, zooveel vermenigvuldigd als ik kan becijferen,
geven slechts een som die de nog verdere sterrengroepen bezoomt.

Zij verspreiden zich verder en verder, wijden zich uit en wijden zich altijd uit,
Dieper en dieper en eeuwig dieper in de eeuwigheid.
Mijn zon heeft haar zon die gehoorzaam om haar rondwentelt,
Deze vereenigt zich met hare makkers tot een groep van nog verhevener omgang,
En dichtere rijen volgen, die van de grootsten in haar midden stippen maken.

Er is geen stilstand en nimmer kan er stilstand zijn,
Indien ik, gij en de werelden en alles beneden en op haar oppervlak zouden worden herleid tot een bleek gedobber in het Al, 't zou niets hinderen op den duur,
Wij zouden zeker opnieuw komen waar wij nu staan,
En zeker zoover komen als wij gekomen zijn en dan verder gaan en verder.

Enkele quadrillioenen tijdperken, enkele octillioenen kubieke mijlen brengen het Verband niet in gevaar of doen er ongeduld binnensluipen,
Zij zijn maar deelen, en alles is maar een deel.

Zie zoover gij kunt, verder nog is onbegrensde ruimte;
Reken zooveel gij kunt, daar is oneindige tijd omheen.

Mijn samentreffen is bepaald, is zeker,
De Heer zal mij wachten tot ik in volmaaktheid kom,
De verheven Camerado, de ware liefdegever naar wien ik smacht, zal ik ontmoeten.

46.

Ik weet mij behoort het beste van tijd en ruimte, en nooit werd ik gemeten en nimmer zal ik gemeten worden.

Ik voeteer een altijddurende reis (komt, luistert allen!)
Mijne kenteekenen zijn een waterdichte mantel, sterke schoenen en een boomtak tot staf,
Geen mijner vrienden kan zijn rust in mijn stoel nemen,
Ik heb geen stoel, geen kerk, geen filosofie,
Ik leid niemand ten maaltijd, of naar de bibliotheek of naar de Beurs,
Maar ieder uwer, man of vrouw, leid ik op een bergtop,

Mijn linkerhand kromt zich rond uw middel,
En mijn rechterhand wijst op de landschappen der werelddeelen en op den open heirweg.

Noch ik, noch iemand anders kan dien weg voor U opgaan,
Gij-zelf moet dien weg opgaan.

Die weg is niet ver, die weg is licht te bereiken,
Misschien bewandelt gij dien weg reeds van het oogenblik uwer geboorte af, zonder het te weten,
Misschien is die weg overal, te water en te land.

Schouder uw ransel, lieve zoon, en ook ik zal mijn ransel schouderen en laten wij haast maken om voort te komen,
Wondervolle steden en vrije volken zullen wij op onze reis bezoeken.

Indien gij vermoeid zijt, geef mij dan beide lasten te dragen en laat uw hand op mijn heup rusten,
Ter zijner tijd zult gij mij denzelfden dienst bewijzen,
Want als wij eenmaal dien weg zijn opgegaan zullen wij niet weder rusten.

Voor 't hedenmorgen daagde ben ik een heuvel opgegaan en keek op naar den sterrenhemel,
En ik zei tot mijn geest: *Wanneer wij een zullen geworden zijn met gindsche werelden en één met het genot en de kennis van alle dingen die zij bezitten, zullen wij dan zalig zijn en voldaan?*
En mijn geest zeide: *Neen, wij dringen enkel tot hunne hoogste hoogten door om, daar voorbij, verder te streven.*

Ook gij stelt mij vragen en ik hoor U aan,
Ik antwoord dat ik niet kan antwoorden, gij moet U-zelf de verklaring geven.

Zet U neer een poos lieve zoon,
Hier is brood om te eten en hier is melk om te drinken,
Maar zoodra gij slaapt en U-zelf dus vernieuwt in een zoet kleed, kus ik U met een vaarwel-kus en open de deur voor uw later vertrek.

Lang genoeg hebt gij verachtelijke droomen gedroomd,
Nu wasch ik U den slaap uit de oogen,
En moet gij U gewennen aan den glans van het daglicht en van elk uwer levensoogenblikken.

Gij hebt lang genoeg schroomvallig gewaad en de plank vastgehouden, die U met het land verbond,

Nu begeer ik dat gij een kloek zwemmer zijt,
Dat gij U midden in de golvende baren werpt, dan weer opkomt, mij toeknikt, schatert en lachend het water uit uwe haren doet spatten.

47.

Ik ben de leeraar van athleten,
Hij die de borstkas wijder door zijn adem weet te vullen dan ik, de mijne bewijst de wijdte van mijn eigen borstkas,
Hij brengt mijn stijl 't meest tot eer, die bij mijn onderwijs leert zijn leeraar voorbij te streven.

De knaap dien ik liefheb wordt een man niet door ontleende kracht, maar door aangeboren gezondheid,
Ondeugend eerder dan braaf door gebrek aan temperament of uit vrees,
Vol vuur voor zijn lief, vol eetlust voor zijn maal,
Onbeantwoorde liefde of versmading snijdt hem feller dan het scherpst geslepen staal snijdt,
Onovertroffen te paard, in het gevecht, in het treffen van den stier tusschen de oogen, in het skiff-roeien, in het zingen van een lied of het spelen op de banjo.
Hij stelt litteekenen en een kloeken baard en de gezichten die geteekend zijn door de pokken hooger dan alle zeepsop,
En die gebruind zijn door de zon hooger dan hen die de zon mijden.

Ik leer hoe men van mij afdwaalt en toch wie kan van mij afdwalen?
Ik volg U wie gij ook zijt van dit uur af,
Mijne woorden zullen U in de ooren jeuken tot gij ze zult begrijpen.

Ik zeg die dingen niet om er een dollar mee te verdienen of om den tijd te passeeren terwijl ik op een boot wacht,
(Gij spreekt gelijkelijk als ik, ik spreek met uw tong,
Die in uw mond ligt en in den mijne begint los te worden.)

Ik zweer dat ik nimmermeer van liefde of dood onder eenig dak wil spreken,
En ik zweer dat ik mij in 't geheel niet meer zal openbaren, tenzij aan hem of haar die alleen met mij rust onder den sterrenhemel.

Wilt gij mij begrijpen? ga dan de heuvelen op of langs het zeestrand,

De eerste mug die gij ziet is een verklaring en een druppel of een beweging der golven is een sleutel,
De moker, de roeiriem, de handzaag leggen mijne woorden uit.

Geen geblind vertrek, geen school kan iets met mij gemeen hebben,
Maar grobbers en kindertjes zooveel te meer.

De jonge smid is mij 't liefst, hij kent me zeer goed,
De houthakker die zijn bijl en zijn waterkruik meeneemt neemt mij met zich mee, den geheelen dag,
De boerenknecht die in het veld ploegt voelt zich wel te moe bij het hooren mijner stem,
In zeilende schepen zeilen mijne woorden, ik ga om met visschers en matrozen en heb hen lief.

De soldaat die kampeert of op marsch is, is mijn,
In den nacht vóór den veldslag zoeken velen mij en ik vind hen,
In dien plechtigen nacht (misschien hun laatste) zoeken zij mij die mij kennen.
Mijn gezicht beroert het gezicht des jagers, terwijl hij in zijn deken gewikkeld slaapt,
De karvoerder die aan mij denkt voelt de horten niet van zijn wagen,
De jonge moeder en de oude moeder verstaan mij,
Het meisje en de vrouw laten een oogenblik den naald rusten en vergeten plaats en tijd,
Zij en allen zullen verklaren wat ik hun gezegd heb.

48.

Ik heb gezegd, dat de ziel niet meer is dan het lijf,
En ik heb gezegd, dat het lijf niet meer is dan de ziel.
En niets, God niet, is gewichtiger voor iemand dan zijn eigen ik voor hem is,
En wie ook een honderd meter vèr gaat zonder sympathie, loopt in een doodskleed in zijn eigen begrafenisstoet,
En ik en gij, zonder een penning op zak, wij mogen het beste der aarde koopen,
En die zijne oogen op U richt, of een boon in haar schel laat zien maakt het onderwijs van alle tijden beschaamd,
En daar is noch handel noch ambt of de jongeling die er zich in begeeft kan er een held in worden,
En daar is geen ding zoo klein of 't is een naaf voor de wielen des Heelals,
En ik zeg tot iederen man of vrouw: richt uw ziel onverschillig en rustig op tegenover een millioen Heelallen.

En ik zeg tot de Menschheid: stel geen vragen ten opzichte van God,
Want ik die vragen stel ten opzichte van alles, stel geen vragen ten opzichte van God,
(Niet een enkele woordschikking kan zeggen hoe gerust ik ben ten opzichte van God en van den Dood).

Ik hoor en zie God in ieder ding, toch begrijp ik God in 't geheel niet,
Noch begrijp ik hoe daar een grooter wonder kan zijn dan ikzelf ben.

Waarom zou ik wenschen God beter te zien dan ik Hem dezen dag zie?
Ik zie iets van God elk uur van een etmaal en elk oogenblik van een uur,
In de gezichten van mannen en vrouwen zie ik God en in mijn eigen gezicht in den spiegel,
Ik vind brieven van God in de straten en elke brief is geteekend met Gods naam,
En ik laat hen waar zij zijn, want ik weet dat waar ik ook ga,
Ik anderen zal vinden eeuwiglijk en eeuwiglijk.

49.

En wat U betreft, Dood, en U bittere kus der sterflijkheid, vergeefs tracht gij mij ongerust te maken.

Zonder zich op zijn weg op te houden snelt de accoucheur naar zijn werk,
Ik zie hoe de ervaren hand drukt, ontvangt, ondersteunt,
Ik zie aandachtig toe op de drempels dier uitnemend gewillige deuren,
En zie het uitlaten en merk op hoe verlichting wordt gegeven en hoe het leven uitbreekt.

En wat U betreft, Lijk, ik denk gij zijt een voortreffelijke mest, maar hinderen doet dat mij niet,
Ik ruik den zoeten geur der bloeiende witte rozen,
Ik strek mij uit naar de gebladerde lippen, ik strek mij uit naar de gladde borsten der meloenen.

En wat U betreft, Leven, ik denk gij zijt de erfenis van velerlei dood,
(En zonder twijfel ben ik-zelf vroeger reeds tienduizenden malen gestorven.)

Ik hoor uw gefluister o hemelsche sterren,
O zon — o gras van graven — o eindeloos overbrengen en bevorderen,
Indien gij niets zegt, hoe kan ik dan iets zeggen?

Van de troebele poel in het herfstbosch,
Van de maan die steile schachten in de suizende schemering doet glansen,
Valt vonkels van dag en duister — valt op de zwarte stammen die in den drab vergaan,
Verlicht het klagelijk gefluister der verdorde rompen.

Ik stijg hooger dan de maan, hooger dan de nacht,
Ik ontdek dat de doodsbleeke schemer een weerschijn is van de middagzonnestralen,
En goed doet aan het hechtste en middenste van alle leven, groot of klein.

50.

Er is iets in mij — ik ken het niet — maar weet dat 't in mij is.

Als ik afgemat en bezweet ben maakt het mij kalm en koel.
Ik slaap — ik slaap langen tijd.

Ik ken het niet — het heeft geen naam — het is een onuitgesproken woord,
Gij vindt het noch in eenig woordenboek, noch in eenige uiting, noch in eenig symbool.

Het wentelt zich rond wijder dan de aarde waarmede ik rondwentel,
De Schepping wier omhelzing mij doet ontwaken is er de vriendin van.

Misschien zou ik er meer van kunnen zeggen. Iets oppervlakkigs toch! Ik pleit voor mijne broeders en zusters.

Ziet gij o broeders en zusters?
't Is chaos noch dood — 't is vorm, eenheid, plan — 't is eeuwig leven — 't is zaligheid.

51.

Verleden en heden wijken naar achteren — ik heb er aan gegeven, ik heb er aan ontleend,

Nu arbeid ik door en vervul den arbeid van de toekomst.

Gij daar die naar mij luistert! Wat hebt gij mij toe te vertrouwen?
Zie mij in het gezicht, terwijl ik de avondlucht inadem,
(Spreek eerlijk, niemand anders luistert, en ik wil een minuut langer toeven.)

Spreek ik mij-zelf tegen?
Zeer goed, dan spreek ik mij-zelf tegen.
Ik ben breed, ik omvat veelheden.

Ik richt mij tot hen die mij na zijn, ik wacht op den dorpel.

Wie heeft zijn dagtaak verricht? Wie zal 't eerste klaar zijn met zijn avondmaal?
Wie wenscht met mij te gaan?

Wilt gij spreken voor ik zal vertrokken zijn? Wilt gij zeggen dat 't reeds te laat is?

52.

De gevlekte valk strijkt neer en beschuldigt mij, hij beklaagt zich over mijn gesnap en getalm.

Ook ik ben niet in 't minste getemd, ook ik ben onverklaarbaar,
Ik doe mijne wilde kreten galmen over de daken der wereld.

De laatste wolkenvlucht van den dag houdt zich voor mij op,
Zij is een beeld van mij zoo gelijkend als eenig beeld kan zijn,
Het vleit mij dat ik damp ben en stof.

Ik ga heen als lucht, ik schud mijne witte lokken bij het wegsnellen van de zon,
Mijn vleesch wordt damp en drijft weg in sierlijk-gewaaide vlokken.

Ik vermaak mij-zelf aan het slijk om er het gras uit te laten groeien dat ik liefheb,
Indien gij mij opnieuw mocht wenschen te zien, zie dan naar mij uit onder uwe voeten.

Gij zult nauwelijks kunnen weten wie ik ben of wat ik bedoel,
Maar niettemin zal ik U welzijn schenken,
En uw bloed zuiveren en krachtig maken.

En indien gij mij aanvankelijk niet mocht kunnen vinden, verlies den moed niet,
Onderzoek dan, na de eene, de andere plaats,
Ergens toef ik en ergens wacht ik op U.

ADAMSKINDEREN.

IN DEN WERELDTUIN.

In den Wereldtuin een nieuwe bloei,
Krachtvolle paren, dochters, zonen in het preludium des levens,
De liefde, hun lijfelijk leven, doel en wezen;
Sla oplettend mijn herrijzen na den sluimer gade,
De eeuwige kringloopen in hun wijden wentel hebben mij teruggebracht,
Verliefd, volwassen, alles mij schoon, alles mij wonderbaar,
Mijne leden en het huiverend vuur dat er immer doorheen vloeit ter wille van een doel, dat het wonderbaarlijkst is van alles,
Mijn is het leven der eeuwen, nu opnieuw zich openbarende, en steeds voortgaande,
Tevreê met wat is, tevreê met wat was,
Naast mij of achter mij volgt Eva,
Of zij gaat mij vooruit en ik volg haar gelijkelijk.

VAN BEDWONGEN STROOMEN DIE KNAGEN.

Van bedwongen stroomen die knagen,
Van wat mijn eigen is en zonder 't welk ik niets zou zijn,
Van wat ik vast besloten ben verheven te maken, zelfs indien ik daardoor alleen onder de menschen moest staan,
Van mijn eigen luidklinkende stem die den phallus bezingt,
Die het lied van de Voortbrenging zingt,
Die zingt van de noodzaak van prachtige kinderen en in die kinderen prachtig volgroeide menschen,
Die den spier-drang bezingt en de zaligheid,
Die het lied van den bedkameraad zingt (O, onbedwingelijk hunkeren!

O, voor allen en ieder het lichaam wederkeerig aantrekkelijk!
O voor U, wie gij ook zijt, voor uw aantrekkelijk lichaam! Dat lichaam dat meer dan al het andere U verrukt!)
Van het hongerig knagen dat mij nacht en dag dooreet,
Van de oer-momenten, van de smarten der schaamte, die ik allen bezing,
Nog altijd zoek ik het ongevondene, hoewel ik ijverig gezocht heb vele lange jaren,
Ik zing het echte lied van de jonge, onrustige, wilde ziel,
Herboren te midden van de wilde natuur en te midden van de dieren,
Daarmeê en door dezen en wat met dezen leeft mijne gedichten bezielende,
Door den geur van appelen en citroenen, door de paring van vogelen,
Door den dauw der wouden, door de overvloeiing der golven,
Door de dolle aanvallen der golven op het land, die ik bezing,
De ouverture die zachtekens klinkt en den climax reeds vooraf doet genieten,
Het welkome dichtbij-zijn, het zien van het schoone lichaam,
De zwemmer die naakt in het bad zwemt, of bewegingloos ligt en voortdrijft op den rug,
Het vrouwelichaam dat nadert, ik die stil word, liefdevleesch sidderend stekende,
De lijst van goddelijke heerlijkheden die ik voor mij, voor U en voor ieder maak,
Het gezicht, de leden, al wat zij tusschen hoofd en voeten bezit en wat in beroering brengt,
De mystieke deliria, de verliefde dolheid, het uiterste zichzelf geven,
(Luister goed en aandachtig naar wat ik U thans influister:
Ik heb U lief en gij bezit mij geheel,
O dat gij en ik al het andere ontvlieden naar het verste heenzijn, vrij en wetteloos,
Twee valken in de lucht, twee visschen in de zee niet vrijer en wetteloozer dan wij;)
De woedende storm die door mij heengiert, ik sidderend van hartstocht,
De eed van onafscheidbaarheid van twee die te zamen zijn, door de vrouw die mij liefheeft en die ik meer dan mijn leven liefheb wordt die eed gezworen,
(O voor U laat ik gaarne alles varen,
O laat mij ondergaan indien dat zoo zijn moet!
O gij en ik! Wat let ons wat andere menschen doen of denken?
Wat is ons al het andere? Wij wenschen slechts elkander te genieten en in elkander te sterven indien dat zoo zijn moet;)
Van den meester, den loods aan wien ik het schip overlaat,
Den generaal die mij en allen beveelt en aan wien ik verlof vraag,

Den tijd voortjagende op zijn weg (ik heb reeds te lang getalmd,)
Van de sekse, van de schering en van den inslag,
Van verlatenheid, van vake alleenzame knaging,
Van vele lieden nabij en toch de rechte niet nabij,
Van de zachte handstreeling over mij heen en van vingers die mij door baard en haren strijken,
Van de langgehouden kus op mond of boezem,
Van de krachtige omhelzing die mij en iederen man dronken maakt of in het uiterste zelfs doet zwijmen,
Van wat den goddelijken echtman bekend is, van den arbeid van het vaderschap,
Van het gejuich der liefde, van haar overwinning, van haar verfrissching, van des bedmakkers omhelzing in den nacht,
Van de paringsdichten der oogen, handen, heupen en boezems,
Van de omklemming der sidderende armen,
Van de glooiende kromming en klink,
Van zijde aan zijde het zoete dek afschuddende,
Van haar die zoo noode mij ziet gaan en van mij die even noode ga,
(Een oogenblik maar o zoete wachtster, dan kom ik terug,)
Van het uur der schijnende sterren en druppelende dauw,
Van het oogenblik in den nacht dat ik oprijs en uitvlieg,
Ik verhef U o goddelijke paring U en de kinderen die gij voorbereidt,
En ik verhef U geduchte lendenen.

IK BEZING DE ELECTRICITEIT DES LICHAAMS.

I.

Ik bezing de electriciteit des lichaams,
De legerscharen van hen die ik liefheb omgorden mij en ik omgord hen,
Zij willen mij niet vrij geven tenzij ik met hen ga, tenzij ik hen beantwoord,
Tenzij ik het bederf in hen keere, tenzij ik hen zaligmaak door de volle zielezaligheid.

Heeft iemand gemeend ooit, dat zij die hun eigen lichaam bederven onkenbaar zijn?
En indien zij die het leven bevlekken even slecht zijn als zij die den dood bevlekken?
En indien het lichaam niet evenveel en gelijke waarde heeft als de ziel?
En indien het lichaam niet de ziel is, wat is de ziel dan?

2.

De liefde des lichaams van man of vrouw is onbeschrijflijk, het lichaam zelf is onbeschrijflijk,
Het mannelijk lichaam is volmaakt en het vrouwelijk lichaam is volmaakt.

De uitdrukking des gelaats is onbeschrijflijk,
Maar de uitdrukking van een welgemaakt man schijnt niet slechts in zijn gelaat,
Zij ligt ook in zijne leden en gewrichten, ligt vooral in heup- en handgewrichten,
Zij ligt in zijn gang, de houding van zijn hoofd, de buiging van zijn middel en knieën, zijn kleed maakt hem niet onzichtbaar,
Wat hij aan kracht en schoonheid heeft schijnt door linnen en laken heen,
Hem te zien voorbijgaan vervoert evenzeer als het schoonste gedicht en meer misschien,
Gij blijft staan om hem van achteren te zien, en zijn nek en zijn schouderbladen.

Het spartelen en het verzadigd zijn van zuigelingen, de boezems en hoofden van vrouwen, de plooien van haar gewaad, haar manier van loopen als wij ze op straat zien voorbijgaan, haar vormenomtrekken naar beneden,
De naakte zwemmer in het bassijn, gezien terwijl hij door den transparanten groenschijn zwemt, of met zijn gezicht naar boven stil ligt en stille door de zwelling van het water heen en weêr wordt bewogen,
Het naar voren en achteren buigen van de roeiers in hun roeiboot, de paardrijder in het zadel,
Meisjes, moeders, huishoudsters in haar gedoe,
De groep arbeiders, rustende in den schafttijd met hun open maalketels, en hunne vrouwen,
De vrouw die haar kind zoogt, de boerendeern in den tuin of in de koestal,
De jonge kerel die maïs wiedt, de sleêvoerder die zijne zes paarden door de menigte ment,
Het geworstel van worstelaars, twee leerjongens, goed opgeschoten, wakker, goedhartig, echte Amerikanen, op het open veld tegen zonsondergang als het werk is afgeloopen,
De kleeren en mutsen weggeworpen, de omhelzing van liefde en weerstand,
De bovenliggende en de onderliggende, het naar voren gevallen haar dat de oogen verblindt;
Het optrekken der brandwachten in uniform, het spel der manne-

lijke spieren door de heldere gespannen broeken en buizen zichtbaar,
Het langzaam terugkomen van den brand, het stilstaan als de alarmklok plotseling weêr luidt, het luisteren op wacht,
Hun natuurlijke, schoone, vele houdingen, het gebogen hoofd, de gekromde nek en de berekening;
Zulken heb ik lief — ik maak mij los van mij-zelf, ga vrijelijk door, ben met de zuigeling aan de borst der moeder,
Zwem met de zwemmers, worstel met de worstelaars, loop in gelid met de brandwachten, sta stil, luister en bereken.

3.

Ik kende een man, een gewoon landbouwer, vader van vijf zonen,
En in hen de vaders van zonen en in dezen de vaders van zonen.
Deze man bezat wonderbare kracht, rust, lichaamsschoonheid,
De vorm van zijn hoofd, het bleeke geel en wit van zijn haar en baard, de oneindige diepte van zijne zwarte oogen, de rijkdom en breedheid zijner bewegingen,
Tot hem ging ik gewoonlijk en bezocht hem, want hij was wijs tevens,
Hij was zes voet groot, hij was ouder dan tachtig jaren, zijne zonen breedgeschouderd, zuiver, gebaard, gebruind, schoon,
Zij en zijne dochters hadden hem lief, allen die hem kenden hadden hem lief,
Zij hadden hem niet lief uit plichtbesef, zij hadden hem lief in de vrij geboren liefde des harten,
Hij dronk enkel water, het bloed vloeide als levend scharlaken door de lichtbruine huid van zijn gezicht,
Hij was een geducht jager en visscher, hij stuurde zijn boot zelf, hij had een heel mooie boot, geschenk van een scheepsbouwer, ook had hij jachtgeweren, geschenken van lieden die hem liefhadden,
Wanneer hij met zijne vijf zonen en vele kleinzonen uitging om te jagen of te visschen, dan zoudt gij hem verkozen hebben als de schoonste en de krachtigste der bent,
Gij zoudt lang en lang en lang wenschen bij hem te zijn, gij zoudt begeeren naast hem te zitten in zijn boot, opdat gij en hij elkander soms mochten beroeren.

4.

Ik heb gevoeld dat reeds het samenzijn met iemand van wien ik houd voldoende is,
Dat 's avonds met de anderen in gezelschap te zijn voldoende is,
Dat omringd te zijn door heerlijk, aantrekkelijk, ademend, lachend vleesch voldoende is,

Onder de menschen te gaan en dezen en genen te beroeren of mijn arm even o zoo zacht om zijn of haar nek te leggen, wat is daar in?
Toch vraag ik niet om meer wellust, ik zwem er in als in een zee.

In het dicht op de menschen staan, mannen of vrouwen, en in het hen gadeslaan en in hun aanraking en in hun lichaamsgeur is iets der ziele zeer goed,
Alle dingen zijn der ziele goed, maar dezen zijn der ziele zeer goed.

5.

Dit is het vrouwelijk lichaam,
Van hoofd tot voeten straalt het een goddelijken lichtglans uit,
Het trekt met hevige en onafwijsbare kracht,
Ik word door zijn ademen aangetrokken als ware ik niets meer dan een hulpeloos dampje, alles in 't rond valt weg, ik en dit lichaam blijven staan,
Boeken, kunsten, religie, tijd, de zichtbare en vaste aarde en wat van den hemel verwacht en wat van de hel gevreesd wordt, alles is nu in Niet opgegaan,
Herfstdraad-fijne wellust, onbeheerschelijke lichtschokken spelen er zich uit, de weerschokken gelijkerwijs onbeheerschelijk,
Haar, boezem, heupen, beenronding, lenig afhangende handen, alles vervaagt zich, al wat mijn is vervaagt zich tevens,
De ebbe geprikkeld door den vloed, de vloed geprikkeld door de ebbe, het liefdevleesch zwelt en geeft lieflijke pijn,
Ongemeten, klare springvloeden der liefde, heet en verschrikkelijk, lillende liefdegelei, witte uitspatting, sap der zich-zelf-verliezing,
De Bruidegom, liefdenacht die zich zeker en zachtekens inwerkt in den ootmoedigen dageraad,
Die zich op en neer golft in den bereidzamen vergunnenden dag,
Verliest in de klove van den omhelzenden zoet-vleezigen dag.

Dit is *de* kern. — Wanneer het kind uit de vrouw geboren is, wordt de man uit de vrouw geboren,
Dit is het bad der geboorte, dit de indompeling van klein en groot en het weder-opkomen tevens.

Zijt niet beschaamd vrouwen, uw privilegie omvat alle anderen en is het begin van al het andere,
Uit U wordt het lichaam geboren en uit U wordt de ziel geboren.

De vrouw omvat alle hoedanigheden en vermengt dezen,
Zij is altijd op haar plaats en beweegt zich in volkomen evenwicht,
Zij is, behoorlijk omsluierd, alle dingen, zij is tegelijk passief en actief,

Zij is ter ontvangenis van dochters zoowel als zoons en zoons zoowel als dochters.

Wanneer ik in de Natuur mijn ziel weerspiegeld zie,
Wanneer ik door een nevel Een ontwaar bekleed met onzegbare Volkomenheid, Heil en Schoonheid,
Wanneer ik het hoofd gebogen en de armen over de borst gekruist zie, dan zie ik de Vrouw.

6.

De man is niet minder de ziel ook niet meer, hij ook is altijd ter zijner plaats,
Ook de man omvat alle hoedanigheden, hij is daad en vermogen,
Hij bezit den gloed van wat er in het Heelal bekend is,
Smaad past hem en lust en uitdaging passen hem,
Hem passen de wildste en hevigste hartstochten, de hoogste zaligheid, de diepste ellende past hem, fierheid is zijn deel,
De breedborstige fierheid van den man geeft der ziel rust en welbehagen,
Het voegt den man te weten, hij stelt kennis hoog, hij toetst allen ding aan zich-zelt,
Hoe de meting ook zij, hoe de zee zij, hoe het schip zij, ten slotte laat de man het dieplood altijd hier vallen,
(Waar elders laat hij het dieplood vallen dan hier?)

Het mannelijk lichaam is heilig en het vrouwelijk lichaam is heilig,
't Hindert niet wiens lichaam, het lichaam is heilig — is hij de geringste in den ploeg arbeiders?
Is hij een dier ongunstig-uitziende landverhuizers, juist aan den steiger geland?
Ieder hunner behoort hier of waar ook te zijn zoo goed als de achtbaarste, zoo goed als gij,
Ieder heeft zijn of haar plaats in het opgaan der ziel.

7.

Eens mans lichaam op de auctie,
(Voor het uitbreken van den oorlog ging ik vaak naar de slavenmarkt en woonde den verkoop bij)
Ik help den afslager, de vuilik kent niet half zijn werk.

Heeren beziet dit wonder eens,
Hoe hoog het bod van den bieder ook zij, het kan er niet hoog genoeg voor zijn,

De aardkloot lag er quintillioenen jaren voor in wording zonder planten- of dierenleven,
De wentelende kringloopen rolden er getrouwelijk en rusteloos voor rond.

In dit hoofd is het alles overstijgende brein,
Daar in en daar onder de heldenmakers.

Onderzoek deze leden, rood, zwart of blank, zij zijn lenig in pees en zenuw,
Zij zullen ontbloot worden opdat gij ze goed kunt zien.

Verfijnde zintuigen, leven-lichtende oogen, vermogen, willen,
Bundels borstspieren, buigzame ruggegraat en hals, vleesch dat niet week is, krachtig gespierde armen en beenen,
En de wonderen die in dit alles verborgen zijn.

In dit alles vloeit het bloed,
Hetzelfde oude bloed! Hetzelfde roodvloeiende bloed!
Daarin zwelt en spuit een hart, dáárin alle passiën, alle begeerten, alle vermogens, alle verlangens,
(Denkt gij dat dit alles er niet is omdat gij er nooit in uw salons en studeerkamers van hebt gehoord?)

Dit is niet slechts een man, dit is de vader van hen die vaders zullen worden in de rijpheid van den tijd,
In hem is de kiem van volkrijke staten en rijke gemeenebesten,
Uit hem groeien ontelbare onsterflijke levens en ontelbare belichamingen en vreugden.

Weet gij misschien wat door de eeuwen uit het zaad zal groeien, dat uit zijn zaad gegroeid is?
(Wien zoudt gij vinden uit wiens lendenen gij-zelf zijt, indien gij uw spoor door de eeuwen kondt terug loopen?)

8.

Het lichaam eener vrouw op de auctie,
Ook zij is zich-zelve niet enkel, zij is de barende moeder van moeders,
Zij draagt hen die zullen opgroeien en de gezellen zullen zijn van die moeders.

Hebt gij ooit het lichaam van een vrouw liefgehad?
Hebt gij ooit het lichaam van een man liefgehad?
Ziet gij niet dat dezen gelijkelijk dezelfden zijn als allen van alle volken en tijden over de geheele aarde?

Indien iets heilig is dan is het menschelijk lichaam heilig,
En de roem en het genot van een man is het bewijs van onbesmette mannelijkheid,
En in een man of vrouw is een zuiver, krachtig, sterk-gespierd lichaam schooner dan het schoonste gelaat.

Hebt gij den dwaas gezien die zijn eigen levend lichaam bedierf?
Of de dwaas die haar eigen levend lichaam bedierf?
Want zij verheimelijken zich niet en kunnen zich niet verheimelijken.

9.

O mijn lichaam! Ik durf het welbehagen, dat gij in andere mannen en vrouwen hebt niet opgeven, noch het welbehagen dat uwe deelen hebben,
Ik geloof dat dit welbehagen staat of valt met het welbehagen der ziel (en dat dit de ziel is),
Ik geloof uw welbehagen zal staan of vallen met mijne gedichten en dat dit welbehagen mijn schoonste gedicht is,
Het gedicht van man, vrouw, kind, jongeling, echtelieden, moeder, vader, jongen man, jonge vrouw,
Het gedicht van hoofd, hals, haar, ooren, lel en tympaan der ooren,
Oogen, oogharen, oog-iris, wenkbrauwen, en het waken en slapen der oogleden,
Mond, tong, lippen, tanden, verhemelte, kaak en kaakgeleden,
Neus, neusgaten en de neusscheiding,
Wangen, slapen, voorhoofd, kin, strot, nek en het nekgelid,
Sterke schouders, mannelijke baard, schouderbladen en de wijde ronding der borstkas,
Bovenarm, oksel, elbooggewricht, onderarm, armspieren, armbeenderen,
Vuist en vuistgelid, hand, palm, knokkels, duim, wijsvinger, vingerleden, vingernagels,
Breed borstfront, krullend borsthaar, borstbeen, borstzijde,
Ribben, buik, ruggegraat, ruggewervels,
Heupen, heupgewrichten, kracht der heupen, rond naar buiten en rond naar binnen, manballen, manroede,
Het krachtig gestel der dijen, die zoo prachtig den romp daarboven dragen,
Beenspieren, knie, knieschijf, bovenbeen, onderbeen,
Enkels, wreef, voetballen, teenen, teengeledingen, den hiel;
Al de houdingen van het lichaam in zijn welgemaaktheid, al wat tot mijn of uw of iemands lichaam, mannelijk of vrouwelijk, behoort,
De longkwabben, de maagzaak, de darmen goed en zuiver,
De hersenen en hunne kronkels onder den schedel,

Magnetisme des lichaams, hartkleppen, verhemeltevleugels, sekse, moederschap,
Vrouwelijkheid en alles wat een vrouw maakt en den man die uit de vrouw geboren wordt,
De schoot, de borsten, de tepels, de moedermelk, tranen, glimlachjes, weeklachten, liefdeblik, liefdesmart, liefdevreugd,
De stem, uitspraak, taal, fluisteren, het luide roepen,
Voedsel, drank, de polsslag, de spijsvertering, het zweet, de slaap, het loopen, het zwemmen,
Het evenwicht op de heupen, het springen, het buigen, het omhelzen, armdraai, armdruk,
De voortdurende wijzigingen der uitdrukking van den mond en van wat de oogen omgeeft,
De huid, de zonnebruinde tint, de zonnevlekken, het haar,
De vreemde symphatie die men voelt als men met de hand het ontbloote vleesch van een lichaam beroert,
De kringelende uitvloeiing van den adem en het in- en uitademen,
De schoonheid van het middel, en van daaruit naar de heupen, en van daaruit omlaag naar de knieën,
De dunne roode gelei binnen in mij of binnen in U, de pijpen en het merg in de pijpen,
De heerlijke verwezelijking der gezondheid;
O ik zeg dit alles is niet slechts de deelen en de poëmen van het lichaam, maar ook van de ziel,
O, ik zeg dat het de ziel zelf is!

ERGENS WACHT EEN VROUW OP MIJ.

Ergens wacht een vrouw op mij, zij bezit alles, niets ontbreekt haar,
Toch zou alles haar ontbreken indien haar het seksueele leven ontbrak, of indien haar de bevochting van den waren man ontbrak.

Sekse omvat alles, lichaam en ziel,
De bedoeling, het bewijs, reinheid, kieschheid, uitkomst, openbaring,
Zangen, gebeden, gezondheid, fierheid, het moedermysterie en de vadermelk,
Alle hoop, weldaden, beschikkingen, alle hartstocht, liefde, schoonheid en aardsche zaligheid,
Alle regeerders, rechters, goden, profeten der aarde,
Dit alles omvat de sekse als een deel van zich-zelf en als rechtvaardiging van zich-zelf.

De man die mijn achting heeft kent en bekent zonder schaamte het genot zijner sekse,
De vrouw die mijn achting heeft kent en bekent zonder schaamte hetzelfde.

Thans wil ik mij verwijderen van gevoellooze vrouwen,
Ik wil de vrouw gaan bekennen die op mij wacht en haar wier bloed heet is en die mij voldoen zal,
Ik zie dat dezen mij begrijpen en mij niet verloochenen,
Ik zie dat dezen mij waardig zijn, ik wil dan de krachtige echtgenoot dier vrouwen zijn.

Zij zijn geen zier minder dan ik ben,
Zij zijn gebruind van gezicht door den gloed van zonnen en door de gierende stormen,
Haar vleesch heeft de oude goddelijke lenigheid en veerkracht,
Zij kunnen zwemmen, roeien, paardrijden, worstelen, schieten, rennen, vechten, terugtrekken en aanvallen, weerstand bieden en zich-zelven verdedigen,
Zij zijn onwrikbaar in haar eigen recht — zij zijn kalm, klaar, en zich-zelven meester.

Ik druk U vast tegen mij aan, gij vrouwen,
Ik kan U niet laten gaan, ik zou U goed willen doen;
Ik ben de uwe, gij zijt de mijne, niet enkel om ons-zelfs wil, maar om der wille van anderen,
In U verborgen slapen grooter helden en barden,
Zij weigeren te ontwaken bij de aanraking van iederen anderen man dan ik.

Ik ben de man, gij vrouwen, ik baan mijn weg tot U,
Ik ben gestreng, scherp, groot, onafwijsbaar, maar ik heb U lief,
Ik zal U niet meer pijn doen dan noodzakelijk voor U is,
Ik stort mijn zaad uit waarvan de eigen zonen en dochteren dezer Staten zullen groeien, ik dring het op met langzaamwerkenden kern-spier,
Ik koppel mij krachtig, naar smeken luister ik niet,
Ik durf niet terugtrekken voordat ik heb neergelegd wat zoolang in mij-zelf heeft gegist.

Door U laat ik de bedwangen stroomen van mijn eigen Ik afvloeien,
In U verwikkel ik een duizendtal toekomstjaren,
Op U ent ik de enten van wat ik en Amerika het liefste heb,
De bevochting die ik in U laat afdruipen zal worden tot vurige en kloeke jonge mannen, jonge kunstenaars, musici en zangers,
De kinderen die ik in U gewin zullen kinderen gewinnen in hun tijd,
Ik zal volkomen mannen en vrouwen eischen voor mijne liefdegaven,
Ik zal van hen verwachten, dat zij in anderen zullen doordringen, gelijkerwijze ik en gij nu in elkaar doordringen,
Ik zal mijn verwachting bouwen op de vruchten hunner gietende stortregens, gelijkerwijze ik nu mijn verwachting bouw op de vruchten der gietende stortregen die ik nu geef,

Ik zal uitzien naar de oogsten van liefde, geboorte, leven, dood,
onsterflijkheid, die ik nu zoo vol liefde zaai.

IK ONGEDWONGEN.

Ik ongedwongen, Natuur,
De liefdevolle dag, de rijzende zon, de vriend met wien ik mij gelukkig gevoel,
De arm van mijn vriend zachtekens over mijn schouder gelegd,
De heuvelrug bedekt met den witten bloesem van den bergesch,
De heuvel in den laten herfst, de schelle kleuren van rood, geel, lichtbruin, purper en licht- en donkergroen,
Het rijke-dekkleed van gras, de dieren en de vogels, de verscholen ruwe bank, wilde appelen, het grint,
De mooie neervallende bladeren, het willig komen van het een na het ander, als ik hen toevallig tot mij roep of aan hen denk,
De poëmen der Daad, (wat wij poëmen noemen eenvoudig beeltenissen)
De poëmen der nachtelijke afzondering, en van mannen gelijk ik,
Dat hangende, schuwe en onzichtbare poëm dat ik altijd bij mij draag en dat alle mannen bij zich dragen,
(Weet dit eens voor altijd, het worde openlijk bekend, waar ooit mannen gevonden worden als ik, daar worden onze begeerige, verscholen, mannelijke poëmen gevonden)
Liefde-gedachten, liefdesap, liefdegeur, liefdetoestemming, liefdestijging en het opstijgende vocht,
Armen en handen der liefde, lippen der liefde, phallische duim der liefde, borsten der liefde, buiken aan elkaar gedrukt en aan elkaar gelijmd met liefde,
Aarde der kuische liefde, leven dat enkel leven is na liefde,
Het lichaam mijn liefde, het lichaam van de vrouw mijner liefde, het lichaam van den man, het lichaam van de aarde,
Zachte morgenluchtjes die uit het Zuid-Westen blazen,
De harige wilde bij, op en neer, murmelend en verlangend, geilend op de volgroeide vrouwtjesbloem, die zich met liefdegloeiende krachtige pooten over haar heen buigt, aan haar doet wat hij begeert en zich sidderend en vast op haar klemt tot hij bevredigd is;
De dauw der wouden in de vroege uren,
Twee slapers in den nacht, dicht bij elkaar liggende als zij slapen, de een met den arm dwarsschuin over de lendenen van den ander,
De geur der appelen, de aroma's van geperste salie, kruizemunt, berkenschors,
De begeerten van den jongen man, het vuur en de kracht als hij mij zijne droomen toevertrouwt,

Het doode blad dat zijn spiraal afwirrelt, zwevend en dalend tot het stil en tevreden den grond bereikt,
De ongevormde prikkels waarmee het zien, het begeeren van menschen en dingen mij steekt,
De genaafde prikkel van mijn eigen Ik, die mij zoo geweldig steekt als iemand ooit,
De teedere, bolronde, onderborgen broeders waaraan slechts bevoorkeurden, daar waar zij zijn, mogen raken,
De vreemde zwerfster, de hand, die over het geheele lichaam dwaalt, het schaamtevolle terugtrekken van het vleesch, waar de vingers zich vleiend neerleggen en inschuiven,
De doorschijnende vloeistof binnen in den jongen man,
Het plagend invreten, dat zooveel zwaarmoedigheid en smart geeft,
De foltering, de prikkelbare vloed die niet tot rust kan komen,
De weêrga van hetzelfde dat ik voel, de weêrga van hetzelfde in anderen,
De jonge man die gloeit en bloost en de jonge vrouw die gloeit en bloost,
De jonge man die in den nanacht ontwaakt en met de heete hand zoekt te beteugelen wat hem woû overweldigen,
De mystiek-verliefde nacht, de zonderlinge bijna-behagelijke foltering, visioenen, zweeten,
De polsslag die in de palmen en sidderend zich-rondende vingers beukt, de jonge man geheel blozend, rood, beschaamd, verdrietig;
De zoute begieting over mij van mijn liefste de zee als ik begeerig en naakt in haar schoot lig,
Het gedartel der jonge tweelingen die over het gras rollen in het zonlicht, de moeder die hare waakzame oogen niet van hen afwendt,
De walnootstam, de walnootschil en de bloeiende of rijpe langwerpige nooten,
De kuischheid der planten, vogelen, dieren,
Mijn verachtelijkheid indien ik mij zou verschuilen of mij zelf oneerbaar vinden, terwijl vogelen en dieren zich nooit verschuilen en zich nimmer oneerbaar vinden,
De grootsche kuischeid van het moederschap zich parende aan de grootsche kuischheid van het vaderschap,
De eed van voortbrenging dien ik heb gezworen, mijn Adamische, frissche dochteren,
De trek die mij hongerend knagend dag en nacht dooreet, tenzij ik verzadig wat knapen zal planten die mijn plaats zullen innemen als ik ben heengegaan,
De heilzame bevrediging, rust, voldoening,
En deze tros vrijelijk geplukt van mij-zelf,
Heeft gedaan wat moest gedaan worden — slinger ik zorgeloos weg en mag neervallen naar lust.

EEN UUR VAN WOEST GENOT.

Een uur van woest genot, O geweldig! O laat mij bandeloos wezen!
(Hoe komt 't toch dat ik mij in stormen zoo vrij gevoel?
Wat beteekent toch mijn gejuich onder het lichten des bliksems en het woeden der winden?)
O laat mij meer van de mystieke deliria drinken dan eenig ander man!
O wilde en teedere pijnen! (Ik vermaak ze U mijn kinderen,
Ik deel ze gaarne aan U mede o bruidegom en bruid.)
O laat me mij aan U overgeven wie gij ook zijt en gij geef U over aan mij ten trots van de wereld!
O laat ik teruggaan naar het Paradijs! O schaamte en Vrouw!
O laat ik U tegen mij aandrukken om op uwe lippen voor 't eerst de kussen te planten van een zelfbewusten man.

O, het raadsel, de drievoudig-gelegde knoop, de diepe, duistere afgrond, alles ontbonden en verlicht!
O ik wil heensnellen waar ik eindelijk ruimte en lucht genoeg vind!
Ik wil vrijgemaakt zijn van vroegere banden en vooroordeelen, ik van de mijnen zoo goed als gij van de uwen!
Ik begeer een nieuw en ongekend vrijmoedig omgaan met het beste van natuur!
Ik wil de beklemming van onzen mond losgemaakt hebben!
Heden of morgen het gevoel bezitten: ik ben genoegzaam zooals ik ben.

O geef mij iets nog onbewezens! iets in een verrukking des geestes!
Laat mij geheel ontsnappen aan de ankers en de grepen van anderen!
Vrij te drijven! vrij te lieven! zorgeloos gevaarvol door te slaan!
Verdelging aan te zien met hoon en haar te lokken!
Op te stijgen tegen de hemelen der liefde waarvan ik droom, er tegen op te tuimelen!
En steeds hooger te klimmen met mijn liefdedronken ziel!
Verloren te gaan indien dat zijn moet!
Het geheele verdere leven te voeden met een uur van volkomen zaligheid en vrijheid!
Met een kort uur van woest genot.

UIT DE AANVLOEIENDE DROMMEN VAN DEN OCEAAN.

Uit de aanvloeiende drommen van den Oceaan kwam een druppel zachtekens op mij af,
Fluisterend *Ik heb U lief, spoedig zal ik sterven,*
Ik heb een langen weg afgelegd enkel om U te zien, U te beroeren,

Want ik kon niet sterven tenzij ik U eens gezien had,
Want ik vreesde dat ik U later zou kunnen verliezen.

Nu hebben wij elkaar ontmoet, wij hebben elkaar gezien, wij zijn voldaan,
Ga vreedzaam nu ten Oceaan terug, mijn liefste,
Ook ik ben een deel van den Oceaan, mijn liefste, de scheiding is minder groot dan gij denkt,
Zie den wijden verschiet-cirkel, zie het verband van alles en de volmaaktheid van alles!
En wat mij, wat U betreft, indien zelfs de groote onweerstaanbare zee ons scheidt,
Al drijft zij ons voor een uur al ver van elkander, niet voor eeuwig kan zij ons scheiden,
Zij niet ongeduldig — een korte wijl — weet gij, ik groet de lucht, den Oceaan, het land,
Elken opkomenden dag en elken zonsondergang als herinnering en wensch uwer lieve liefde, liefste.

DE TIJDEN KOMEN MET TUSSCHENTIJDEN TERUG.

De tijden komen met tusschentijden terug,
Onverdelgd, voortgaande in onsterfelijkheid,
Overvloedig, phallisch, met de machtige oer-lendenen, zoo volkomen en lieflijk,
Ik zanger van Adamische Zangen,
In den Westertuin wandelende, roep ik de steden op,
Ik preludeer vol geestdrift op wat geënt wordt en bied mijne zangen, bied mij-zelf aan,
Ik baad mij-zelf, baad mijne zangen in de Sekse.
Zij zijn het kroost mijner lendenen.

WAT ZIJN WIJ TWEEËN LANGEN TIJD MISLEID.

Wat zijn wij tweeën langen tijd misleid;
Nu, herschapen, ontvluchten wij zoo snel als de Natuur ontvlucht,
Wij zijn de Natuur, langen tijd zijn wij weg geweest maar nu komen wij terug,
Wij worden planten, stammen, gebladerte, takken, bast,
Onze bedding ligt in den grond, wij zijn rotsen,
Wij zijn eiken, wij groeien naast elkander in de kloven,
Wij schieten jonge takken, wij zijn twee van de wilde kudde vrij als wat ook,
Wij zijn twee visschen die naast elkander in de zee zwemmen,

Wij zijn wat bloesems zijn, wij verspreiden geuren, over de paden 's morgens en 's avonds,
Wij zijn ook twee plompe beest-werpsels, planten, delfstoffen,
Wij zijn twee roofzuchtige havikken, wij nemen hooge vlucht en zien naar omlaag,
Wij zijn twee luistervolle zonnen, wij houden ons als bollige sterren in evenwicht, wij zijn als twee kometen,
Wij zijn viervoeters zwervende door de wouden, wij bespringen onzen prooi,
Wij zijn twee wolken in den morgen en den nanoen wegdrijvende in de lucht,
Wij zijn twee stortvloeden die zich vermengelen, wij zijn twee vroolijke golven die over elkaar heen rollen en elkaar bespatten,
Wij zijn wat de atmosfeer is, ijl, ontvankelijk, doordringbaar en ondoordringbaar,
Wij zijn sneeuw, regen, koude, duisternis, wij zijn elk voortbrengsel en elke invloed der aardbol,
Wij zijn gewenteld en gewenteld tot wij tehuis zijn teruggekomen, wij tweeën,
Wij hebben ons losgemaakt van alles behalve van onze vrijheid en van ons genot.

O HYMEN! O HYMENEA.

O Hymen! O Hymenea! Waarom toch tergt gij mij aldus?
Waarom dat lange knagen en dat korte genieten!
Waarom kunt gij niet duren? Waarom eindigt gij nu?
Is 't omdat indien gij langer dan een snel vervlogen oogenblik zoudt duren, uw genot mij zou dooden?

MIJ DOET DE LIEFDE ZEER.

Mij doet de zinnelijke liefde zeer;
Heeft de aarde aantrekkingsvermogen? Heeft niet alles dat lijden kan aantrekkingsvermogen op alles?
Aldus mijn lichaam op allen die ik ontmoet of ken.

OER-MOMENTEN.

Oermomenten — wanneer gij over mij heen gaat — o reeds komt gij weer,
Geeft mij nu enkel het genot van wellust,
Geeft mij den drank mijner hartstochten, geeft mij welig, wild leven,
Heden ben ik de metgezel van de lievelingen der natuur, heden nacht tevens,

Ik behoor tot hen die gelooven in den vrijen wellust, ik neem deel aan de nachtelijke orgiën van jonge mannen,
Ik dans met die dansen en drink met die drinken,
De echo's weergalmen ons ontuchtig gezang, ik neem een diepgevallene tot mijn liefste vriend,
Hij moet een wetschender zijn, ruw, ongeletterd, hij moet iemand zijn door anderen veroordeeld om bedreven daden,
Ik wil niet langer veinzen, waarom zou ik vèr blijven van hen die mijn ware makkers zijn?
O gij geschuwden, ik ten minste houd mij niet verre van U,
Ik begeef mij oogenblikkelijk in uw midden, ik zal uw dichter zijn,
Voor U zal ik meer zijn dan voor een der anderen.

EENS TROK IK DOOR EEN VOLKRIJKE STAD.

Eens trok ik door een volkrijke stad en ter wille mijner toekomstige meditaties prentte ik in mijn brein wat ik daar zag aan leven, bouwkunst, gebruiken, overleveringen,
En nu, van die geheele stad, herinner ik mij enkel een vrouw die ik er toevallig ontmoette en die er mij ophield door haar liefde,
Dag aan dag en nacht aan nacht waren wij tezamen — al het andere heb ik reeds lang vergeten,
Ik herinner mij, zeg ik, enkel die vrouw die mij hartstochtelijk lief had,
Opnieuw wandelen wij, hebben wij lief, opnieuw scheiden wij,
Opnieuw houdt zij mij bij de hand: ik moet niet heengaan,
Ik zie haar tegen mij aan geleund met stomme lippen, droevig en sidderend.

IK HOORDE DE PLECHTIG-LIEFLIJKE ORGELTONEN.

Ik hoorde de plechtig-lieflijke orgeltoonen toen ik Zondagmorgen de kerk voorbij ging,
Toen ik in avondduisternis wandelde hoorde ik boven mijn hoofd uw langgerekte, klagelijke zuchten, herfstwinden,
Ik hoorde den voortreffelijken Italiaanschen tenor, ik hoorde de sopraan die in het quartet zong;
Hart mijner liefde! U ook hoorde ik zachtkens murmelen in een der armen om mijn hals,
Ik hoorde toen alles stil was uw polsslag als klokjes luiden aan mijn oor.

VAN CALIFORNIË'S KUSTEN UITZIEND TEN WESTEN.

Van Californië's kusten zie ik uit ten Westen,
Ik vorsch uit, onvermoeid, en zoek het ongevondene,
Ik, een kind nog, en niettemin reeds oud, richt mijn blik over de baren naar het huis der moeder, het land der verhuizers, mijn oog dringt de verte door,
Van de kusten mijner Westerzee zie ik uit in den gecirkelden horizont;
Westwaarts van Hindoestan, van de valleien van Cashmir ben ik uitgegaan,
Van Azië, van het Noorden, van God, van den Ziener, van den Held ben ik uitgegaan,
Van het Zuiden, van de bloemrijke schiereilanden, en de specerij-eilanden ben ik uitgegaan,
Sinds heb ik een lange reize gemaakt, een reize gemaakt de wereld rond,
Nu zie ik mijn Huis terug, nu ben ik te vreê en vroolijk,
Maar waar toch is wat ik zoo langen, langen tijd heb gezocht?
En hoe komt 't dat ik het nog niet gevonden heb?

ALS ADAM IN DEN VROEGEN MORGEN.

Als Adam in den vroegen morgen,
Ga ik uit van mijn lommertent, verfrischt door den slaap,
Zie mij aan als ik U voorbij ga, luister naar mijn stem, nader mij,
Beroer mij, laat uwe vingertoppen mijn lichaam streelen als ik U voorbij ga,
Wees niet bevreesd voor mijn lichaam.

CALAMUS.

OP ONBETREDEN PADEN.

Op onbetreden paden,
In het gewas der poelzoomen,
Ontsnapt aan het leven dat zich bloot geeft,
Aan alle standaardmaten, die tot nu algemeen golden, aan de genoegens, voordeelen, gelijkvormigheid,

Waarmee ik te lang mijn ziel heb trachten te voeden,
Duidelijk nu voor mij dat er een eerlijke maat is nog niet algemeen aanvaard, duidelijk mij nu dat mijn ziel,
Dat de ziel van den man voor wien ik spreek welbehagen vindt in zijne gezellen,
Hier in eenzaamheid, weg van het gedruisch der wereld,
Leg ik den kerfstok aan en hoor ik mij toespreken door welgeurende lippen,
Niet langer beschaamd (want op deze afgelegen plek kan ik antwoorden wat ik elders niet zou hebben durven zeggen,)
Krachtig in mij het leven dat zich niet vertoont en toch al het andere omvat,
Vast besloten heden geen andere zangen te zingen dan die van mannelijke gehechtheid,
En neem mij voor ze door geheel mijn aardsche leven te doen hooren,
Voortaan zal ik het voorbeeld geven van athletische liefde,
Op den namiddag van deze lieflijke Negende Maand van mijn een en veertigste jaar,
Begin ik mijn arbeid voor allen die jonge mannen zijn of geweest zijn,
Ik zal het geheim vertellen van mijne nachten en dagen,
Ik zal de noodzaak van makkers loven.

GEURIGE BLOEI VAN MIJN HART.

Geurige bloei van mijn hart,
Ik lees uwe bladeren na, ik schrijf, opdat zij nauwkeurig nagelezen worden later,
Tombe-gras, lijfgras dat daar over mij en over den dood heen groeit,
Altijd bloeiende planten, lange bladeren, o de winter zal uwe fijne vezelen niet doen bevriezen,
Alle jaar zal uw bloei terugzien, waar gij eenmaal gebloeid hebt bloeit gij altijd;
O ik weet niet of velen, die voorbijgaan, U zullen aanzien en bekoord worden door uw geurigen adem, maar enkelen zullen dat geloof ik wél;
O ranke bladeren! O bloesems van mijn bloed! Ik veroorloof u op eigen wijze te spreken van het hart dat onder u klopt,
O ik ken het doel van het leven dat onder u klopt, Geluk is 't niet,
Vaak is 't bitterder dan ik kan dulden, het brandt en kwelt mij,
Toch vind ik U schoon, gij fijn getinte bladeren, gij doet mij denken aan den dood,
Van U komende is de dood schoon (wat is ten slotte waarlijk schoon behalve dood en liefde?)
Och denk dat 't niet voor het leven is, dat ik hier het lied zing

van liefdegevoelers, ik denk het moet voor den dood zijn,
Want hoe statig, hoe plechtig stijgt het op naar den hemel van liefdegevoelers,
Dood of leven, zij zijn mij gelijk, mijn ziel weigert te kiezen,
(Ik ben er niet zeker van maar de hooge ziel der liefdegevoelers verwelkomt 't liefst den dood,)
Waarlijk, o dood, ik geloof nu, dat deze bladeren geheel dezelfde beteekenis dragen als gij,
Groeit hooger op, lieflijke bladeren, dat ik U kan zien! Groeit op uit mijn hart!
Spruit op uit het hart dat daar verborgen is!
Krult niet zoo in uw anjelierkleurig gewortel, schroomvallige bladeren!
Blijft daar niet zoo schaamtevol beneên, gij mijn hartegras!
Ik heb besloten mijn breede borst te ontblooten, ik heb lang genoeg U verstopt en versmoord;
Zinnebeeldige en grillige halmen, ik laat U thans voor wat gij zijt, gij kunt mij niet langer dienen,
Ik zal zeggen wat ik te zeggen heb door eigen kracht,
Ik wil enkel mij-zelf en mijne makkers peilen, ik zal nimmermeer iets anders bezingen dan hen,
Dan zal ik er onsterflijke echo's door de Staten mee wakker roepen,
Ik zal liefdezoekers het voorbeeld geven hoe men met opgeheven hoofd en vasten wil door de Staten kan gaan,
Door mij zullen de woorden worden gesproken die den dood verheerlijken.
Laat mij daarom uw toon hooren, o Dood, opdat mijn lied er mee stemme,
Geef mij U-zelf, want ik zie dat gij nu boven al het andere mij toebehoort en dat gij, liefde en dood, onafscheidelijk ineengestrengeld zijt,
Ik zal U evenmin verlof geven mij ooit meer te paaien met wat ik leven noemde,
Want nu is 't mij geopenbaard, dat gij de wezenlijke beteekenis van alles zijt,
Dat gij U moedwillig verbergt in die wisselende vormen des levens en dat zij enkel om uwentwil zijn,
Dat gij boven hen uit stijgt voor de Eeuwigheid als de kern der werkelijkheid,
Dat gij achter het masker der materie wacht, hoe lang dan ook,
Dat gij ter eeniger tijd misschien het Heelal zult omvatten,
Dat gij eenmaal wellicht heel den schijnvertoon des levens in 't Niet zult doen verdwijnen,
Dat gij mogelijk het einddoel zijt van alles en dat 't niet lang zal duren eer dat einddoel bereikt is,
Maar gij zult zeer lang duren.

WIE GIJ OOK ZIJT DIE MIJ NU VASTHOUDT.

Wie gij ook zijt die mij nu vasthoudt,
Indien gij mist wat gij boven alles behoeft is al wat gij doet nutteloos,
Ernstig waarschuw ik U voor gij dieper in mij doordringt,
Ik ben niet zooals gij mij dacht maar heel anders.

Wie is hij die mijn volgeling wilde worden?
Wie wilde mij toonen naar mijn liefde te dingen?

De weg is gevaarlijk, het einde onzeker, misschien ondergang,
Gij zult al 't andere moeten opgeven, ik alleen zal eenig en alleen den standaard moeten zijn waaraan gij U meet,
Ook dan zal uw discipelschap lang duren en uwe krachten uitputten,
Al wat er in uw leven aan leer is en al wat uw leven gelijkt maakt met de levens om U heen zult gij moeten opgeven,
Daarom laat nu van mij af voor dat uw leven nog erger door mij wordt verontrust, laat uw hand vallen van mijne schouders,
Laat mij mijn weg gaan en ga gij den uwe.

Zoo niet, kom ga dan stil met mij in de woudeenzaamheid, waar ik U zal beproeven,
Of achter een rots in de open lucht,
(Want in geen bedekte ruimte van eenig huis verschijn ik U, noch zult gij mij in gezelschappen zien,
En in bibliotheken ben ik als een stomme, als een zot, of een ongeborene of een gestorvene),
Of mogelijk met U op een hoogen heuvel, waar wij eerst zullen uitturen dat niemand voor mijlen in 't rond ons onbemerkt kan naderen,
Of te zeilen met U, of met U van het zeestrand af op een stil eiland,
Daar veroorloof ik U uwe lippen op de mijne te drukken,
Met de langbezielde kus van den makker of met de kus van den jongen echtgenoot,
Want ik ben de jonge echtgenoot en ik ben de makker.

Of zoo gij wilt, en mij vertrouwt onder uw kleed,
Waar ik het kloppen van uw hart mag voelen of rusten mag op uw heup,
Neem mij dan met U als gij landen en zeeën oversteekt;
Want U aldus enkel te beroeren is mij goed, is mij lief,
En dus U beroerende wenschte ik zachtekens in te slapen en gedragen te worden eeuwiglijk.

Maar indien gij U drenkt met het levenssap dezer bladeren zal er gevaar voor U zijn,

Want noch deze bladeren noch mij zult gij verstaan,
De geest dezer bladeren zal U bij het begin ontsnappen en steeds meer en meer ontsnappen, ik zal U zekerlijk ontgaan,
Zelfs terwijl gij zult denken, dat gij mij twijfelloos gevat haddet, zie dan toe!
Reeds dadelijk merkt gij dat ik U ontgaan ben.

Want 't is niet ter wille van wat ik er in heb nedergelegd, dat ik dit boek heb geschreven,
Evenmin zult gij het bezitten terwijl gij mij leest,
Evenmin kennen zij mij 't best die mij bewonderen en mij hoogdravend prijzen,
Evenmin zullen zij die dingen naar mijn liefde (tenzij op zijn best een zeer gering getal) die liefde winnen,
Evenmin zullen mijne gedichten enkel goed doen, zij zullen even veel kwaad doen als goed en meer nog misschien,
Want alles is te vergeefs zonder dat waarop ik zinspeel en waarnaar gij menigmaal kunt raden zonder het te vatten;
Daarom verlaat mij nu het nog tijd is en ga uw weg.

VOOR U O DEMOCRATIE.

Nu zal ik dit werelddeel onverbrekelijk maken,
Ik zal het heerlijkst menschengeslacht dat de zon ooit heeft beschenen oproepen,
Ik zal goddelijk magnetische landen maken,
Met de liefde van kameraden,
Met de levenslange liefde van kameraden.

Ik zal boomstamdikke kameraadschap planten langs al de rivieren van Amerika en langs de kusten der groote meeren en overal op de prairieën,
Ik zal de steden onafscheidelijk maken met de armen over elkaars schouders,
Met de liefde van kameraden,
Met de levenslange liefde van kameraden.

Dit alles, O Democratie, is voor U, ik wil er U mee dienen, ma femme,
Voor U, voor U alleen trillen deze zangen van mijne lippen.

DEZEN, TERWIJL IK IN DE LENTE ZING.

Dezen, terwijl ik in de lente zing, lees ik voor liefdezoekers,
(Want wie anders dan ik zou het verdriet en de vreugd van hen die liefhebben verstaan?

En wie anders dan ik zou de dichter van kameraden zijn?)
En terwijl ik dezen lees ga ik den wereldtuin door, maar ben spoedig buiten zijn omheining,
Nu ga ik langs den zoom der poel, dan waad ik er even doorheen onbekommerd voor het nat,
Straks ben ik weer aan den rand van den weg waar de oude steenen die van het land zijn opgeraapt op een hoop zijn geworpen,
(De wilde bloemen en wingerd en onkruid schieten tusschen de steenen op en bedekken ze gedeeltelijk, ik ga ze voorbij,)
Diep, diep in het bosch, in den zomer, drentelend, vóór ik er over nadenk waarheen ik zal gaan,
Eenzaam, den geur insnuivende dien de aarde verspreidt, sta ik nu en dan stil in de grootsche geluideloosheid.
Ik waande mij alleen en zie, een geheele bent dringt zich om mij te hoop,
Enkelen wandelen dan mee aan mijn zijde, anderen gaan achter mij, sommigen omarmen mijn hals of mijne armen,
Zij zijn de geesten van lieve vrienden, 't zij dood of levend, hun getal wordt grooter, zij vormen een talrijke menigte in wier midden ik,
Bloemen lezende, bloemen uitdeelende, zingende, wandel ik daar met hen voort,
Ik pluk zinnebeelden en geef ze aan die mij 't naast zijn,
Hier seringen met een pijnboomtak,
Hier, uit mijn zak, wat mos dat ik in Florida van een levenseik trok, waar het tot op den grond hing,
Hier zijn wat anjelieren en laurierbladen, en een hand vol salie,
En hier trek ik iets op uit het water als ik aan den zoom door de poel waad,
(O hier zag ik hem die mij teeder lief heeft 't laatst, hij die zal terugkomen om nimmermeer van mij te scheiden,
En dit, o dit zal voortaan het teeken zijn der kameraadschap, Calamus,
Jongelingen geeft 't elkander! laat 't U nimmer terug geven!)
En ahorntwijgen en een bundel wilde oranje- en kastanjebloesem,
En aalbestakken en pruimenbloesem, en de welriekende ceder,
Dezen, omhuld door een dichte wolk van geesten,
Terwijl ik door het bosch wandel, wijs ik met den vinger aan of beroer ik, of strooi ik vrijelijk om mij heen,
Ieder wijs ik aan wat zijn gave is, aldus aan ieder iets schenkende;
Maar wat ik uit het water trok, aan den poelzoom, dat bewaar ik,
Ik wil er wel van geven, maar enkel aan hem die lief kan hebben met de kracht van liefde waarmêe ik kán lief hebben.

NIET ENKEL IN WAT IK MIJ VAN DE BORST WERP.

Niet enkel in wat ik mij van de borst werp,
Niet in mijne zuchten, in mijn wanhoop 's nachts, als ik in strijd ben met mij-zelf,

Niet in die lange, kwalijk onderdrukte bange zuchten,
Niet in de vele eeden en beloften die ik brak,
Niet in het krachtige en ontembare willen van mijn ziel,
Niet in de ijle levenskracht der lucht,
Niet in dit kloppen en bonsen van mijne slapen en polsen,
Niet in dat wonderbare samentrekken en uitzetten in mijn binnenste, dat eenmaal zal ophouden,
Niet in de vele wellustige wenschen die ik enkel aan de wolken heb toevertrouwd,
Niet in de kreten, het gelach, de verwenschingen door mij uitgestooten als ik diep in de wildernissen alleen was,
Niet in het schor gehijg door vastgeklemde tanden,
Niet in klinkende en weërklinkende woorden, kakelwoorden, echo's daarvan, doode woorden,
Niet in het gemurmer mijner droomen terwijl ik slaap,
Noch in dat andere gemurmer dier ongelooflijke droomen van elken dag,
Noch in de leden en zinnen van mijn lijf, die U voortdurend aannemen en verstooten — niet dáárin,
Niet in een hunner noch in allen, O aantrekkingskracht! O mijns levens polsslag!
Wensch ik dat gij meer wordt gevonden of meer U-zelf bewijst dan in deze zangen.

DE VREESELIJKE TWIJFEL VAN DEN SCHIJN.

De vreeselijke twijfel van den schijn,
De onzekerheid ten slotte dat wij misschien misleid worden,
Dat misschien vertrouwen en hoop slechts hersenschimmen zijn,
Dat misschien het identieke leven aan gene zijde des grafs slechts een mooie fabel is,
Misschien de dingen die ik waarneem, dieren, planten, menschen, neuvelen, weerspiegelende en vloeiende wateren,
De luchten van dag en nacht, kleuren, het vaste, en de vormen slechts verschijningen (zooals ook zonder twijfel het geval is) en wat zij werkelijk zijn nog onbekend,
(Hoe vaak treden zij uit zich-zelven naar voren als wilden zij mij verlegen maken en mij bespotten!
Hoe vaak denk ik, dat ik noch iemand het geringste van hen weet,)
Dat misschien hun schijn dien ik van mijn tegenwoordig standpunt zie (en die schijn tenminste is zeker) indien ik op een geheel ander standpunt naar hen uitzie zal blijken anders te wezen (zooals die schijn dan ook even zeker anders zal zijn) en niets gemeen te hebben met den schijn van nu of in 't geheel niets is;

Deze en dergelijke vragen worden wonderbaar beantwoord door hen die mij liefhebben, mijn lieve vrienden,
Wanneer hij die mij liefheeft met mij reist of langen tijd naast mij zit, terwijl hij mijn hand in de zijne houdt,
Als de ijle lucht, de ontastbaarheid, de zin dien woorden en redenen niet bevatten ons omringt en in ons doordringt,
Dan ben ik zalig van ongezegde en niet te zeggen wijsheid, ik ben stil en vraag niets meer,
Wel kan ik de vraag van zijn en schijnen of die van het identieke leven aan gene zijde des grafs niet beantwoorden,
Maar ik ga voort of zit neder en stoor er mij niet verder aan, ik ben tevreden,
Hij die mijn hand in de zijne houdt heeft mij volkomen bevredigd.

DE BASIS DER METAPHYSICA.

En nu, Mijneheeren,
Een woord dat ik U met nadruk zal zeggen opdat het U in geheugen en denken blijve,
Als basis en als eindwoord ook der metaphysica.

(Aldus sprak de oude professor tot zijne studenten,
Aan het slot van zijn drukbezocht college).

Na het moderne en het antieke leven te hebben bestudeerd, de Grieksche en Duitsche wijsbegeerten,
Na Kant te hebben bestudeerd en getoetst, Fichte en Schelling en Hegel,
Na de leer van Plato te hebben doorgrond en van Socrates grooter dan Plato,
Na nog grooter dan Socrates te hebben gezocht en gevonden en getoetst toen ik Christus den goddelijke langen tijd bestudeerde,
Nu ik mij heden die Grieksche en Duitsche wijsbegeerten herinner,
Nu ik alle filosofiën toets, nu ik den Christelijken godsdienst toets,
Nu ik het onderste leven van Socrates duidelijk zie en het onderste leven van Christus den goddelijke zie,
Vind ik als grondslag van dat leven de trouwe liefde van den man voor zijn makker, het magnetisme van vriend tot vriend,
Van den gelukkig-gehuwden echtgenoot tot zijn vrouw, van kinderen en ouders,
Van stad tot stad en van land tot land.

GIJ DIE GETUIGEN ZULT IN VOLGENDE EEUWEN.

Gij die getuigen zult in volgende eeuwen,
Komt, ik wil U vertrouwen in het innigste onder dit onlijdelijk uiterlijk, ik zal U zeggen hoe gij mij heeten moet,

Noem mijn naam en hang mijn beeltenis op als van den man die de teederste minnaar was,
Het portret van den vriend, den liefdezoeker, die door zijn vriend, zijn liefdezoeker zeer teeder werd bemind,
Die zich niet verhief op zijne zangen maar wel op de onmetelijke zee van liefde in zijn ziel, die hij mildelijk uitstortte,
Die vaak in groote verlatenheid waarde en dan dacht aan zijne lieve vrienden, aan die hem lief hadden,
Die vèr verwijderd van hem dien hij liefhad peinsde in slapelooze nachten, vol onvoldaanheid,
Die maar al te goed de pijnlijke, pijnlijke vrees kende, dat hij hem dien hij liefhad toch heimelijk onverschillig was,
Wiens gelukkigste dagen die waren als, in de verte van alles, in velden, wouden en op heuvels, hij en een ander wandelden hand in hand, zij tweeën alleen, van andere menschen verwijderd,
Die vaak in de straten drentelde zijn arm gebogen over den schouder van zijn vriend, terwijl de arm van zijn vriend op zijn schouder rustte.

TOEN IK IN DEN AVONDSTOND HOORDE.

Toen ik in den avondstond hoorde dat mijn naam in het Capitool met toejuichingen was ontvangen, was voor mij de nacht die volgde toch geen nacht van geluk,
En later in welslagen of wanneer mijn voornemens verwerkelijkt waren, was ik toch niet gelukkig,
Maar de dag dat ik mij met zonsopgang van mijn bed verhief volkomen gezond, verfrischt, zingende, ademende den rijpen herfstadem,
Toen ik ten Westen de volle maan zag verbleeken en in het morgenlicht verdwijnen,
Toen ik alleen over het strand wandelde en, ontkleed, baadde, dartelend met de koele wateren en de zon zag opstijgen,
En toen ik dacht dat mijn lieve vriend, die mij teeder liefheeft, op weg was naar mij toe, o toen was ik gelukkig,
O toen smaakte elke bete mij zoeter en dien geheelen dag voedde mijn brood mij beter en die heerlijke dag ging heerlijk voorbij,
En de volgende kwam met gelijke vreugd en met den volgende, 's avonds, kwam mijn vriend,
En dien nacht, toen alles rondom stil was, hoorde ik de wateren langzaam rollen, rollen op het strand,
Ik hoorde het gierend ruischen van water en zand die fluisterend op mij toekwamen, om mij geluk te wenschen,
Want hij dien ik boven alles liefheb lag slapend aan mijn zijde onder hetzelfde dek in den koelen nacht,

104934

In de nachtstilte, in den herfstmaneschijn was zijn gezicht naar mij toegekeerd,
En zijn arm lag zachtekens over mijn borst — en die nacht was een nacht van geluk.

VIND IK IN U OPNIEUW EEN HART DAT ZICH DOOR MIJ VOELT AANGETROKKEN?

Vind ik in U opnieuw een hart dat zich door mij voelt aangetrokken?
Laat ik U dan dadelijk waarschuwen, ik ben zeker heel anders dan gij mij denkt;
Denkt gij dat gij in mij uw ideaal zult vinden?
Denkt gij dat 't zoo gemakkelijk is mijn liefde te winnen?
Denkt gij dat mijn vriendschap U onvermengde voldoening zou schenken?
Denkt gij dat ik geloofwaardig ben en getrouw?
Ziet gij dan niet dieper dan den schijn, niet beneden mijne zachte en verdraagzame woorden?
Gelooft gij dat ge met uwe voeten op de werkelijkheid voortschrijdt naar een werkelijken held?
Is niet wel eens de gedachte in U op gekomen, o Droomer, dat dit alles misschien niets is dan maya, illusie.

ZIJ ZIJN MAAR WORTELS EN BLADEREN.

Zij zijn maar wortels en bladeren, deze zangen,
Geuren van wilde wouden en poelzoomen in het leven van mannen en vrouwen overgedragen,
Hart-varens en liefdeanjers, ranken die zich vaster winden dan die van de druif,
Galmen uit de kelen van vogelen in de boombladeren verscholen als de zon ter middaghoogte staat,
Briezen van het land en van de liefde uitvloeiende van levende kusten tot U daar op de levende zee, o gij zeelieden,
Vorst-rijpe bessen en Derde-maands twijgen frisch nog, geschonken aan de jonge mannen die daar in de velden rondgaan als de winter opbreekt,
Liefde-knoppen voor U en in U nedergelegd, wie gij ook zijt,
Knoppen die op de oude wijze zullen uitbotten,
Indien gij hun zonnewarmte geeft zullen zij zich voor U openen in heerlijkheid van vorm, kleur en geur,
Indien gij hun levenskracht en levensvocht geeft zullen zij U bloemen, vruchten, schaduwrijke takken en boomen worden.

GEEN GLOED VLAMT OP EN VERTEERT.

Geen gloed vlamt op en verteert,
Geen oceaangolven jagen naar het strand,
Geen lieflijke en droge lucht, de lucht van den rijpen zomer, draagt de lichte donsballen van myriadenzaadjes lichtelijk voort,
Zwevend, bevallig-zeilend, nederdalende waar zij wenschen;
Dezen niet, o geen van dezen verteert meer dan de vlammen van den gloed waarmeê ik de liefde begeer van hem dien ik liefheb,
En geen golven jagen driftiger naar het strand dan ik jaag;
Jagen de getijden, zoeken zij iets en geven zij nooit op? O, aldus ook ik,
O geen donsballen, geen geuren, geen hooge regen-ontvliedende wolken worden sneller door de vrije lucht gedragen,
Iets sneller dan mijn ziel wordt gedragen door de vrije lucht,
O liefde, naar alle richtingen zwevend, om neer te dalen in vriendschap, in U,

VLOEIT DROPPELS.

Vloeit droppels! mijn blauwen aderen ontvliedend!
O mijn bloeddroppels! vloeit langzame droppels;
Mijn ontschietend eerlijk bloed, druipt, bloedige droppels,
Uit wonden gemaakt om U te bevrijden waar gij gevangen waart,
Uit mijn gezicht, uit mijn voorhoofd en lippen,
Uit mijn borst, uit mijn binnenste waar mijn rechte ik verborgen is, schiet voort, roode droppels, belijdenisdroppels,
Bepurpert elk blad dat ik schrijf, bepurpert elk lied dat ik zing, elk woord dat ik zeg, bloedige droppels,
Doet hun uw scharlaken gloed kennen, doet hen glinsteren,
Verzadigt hen van Uzelf, vochtig en blozend,
Gloeit in alles wat ik heb geschreven of zal schrijven, bloedige droppels,
Laat het alles worden gezien in uw licht, blozende droppels.

STAD VAN ORGIËN.

Stad van orgiën, wandelingen en vreugden,
Stad die door wat ik in uw midden heb geleefd en gezongen eens beroemd zal worden gemaakt,
Niet uw praalvertooningen, niet uw wisselende tablaux, uw schouwspelen beloonen mij,
Evenmin uw oneindige huizenrijen, noch uw schepen aan de steigers,
Noch uw straatoptochten, noch de glinsterende winkelvensters met hunne uitstallingen,

Noch de omgang met geleerden, noch het deel dat ik aan soirée of feest heb gehad;
Dit alles niet, maar o Manhattan, als ik door uwe straten ga, spreken mij de veelvuldige steelsche blikken die gij op mij werpt van uw liefde,
En bieden mij wederliefde aan voor mijn eigen liefde — dat beloont me,
Liefde alleen, liefde enkel, enkel menschen die mij liefhebben kunnen mij beloonen.

ZIE DIT GEBRUINDE GELAAT.

Zie dit gebruinde gelaat, deze grijze oogen,
Dezen baard, deze ongeschoren witten wol op mijn nek,
Mijne bruine handen en mijne stille manieren die elke bekoring missen;
Toch is er iemand, een van Manhattan, die mij altijd bij komen en gaan in krachtige liefde zacht op de lippen kust,
En ik, in de drukke straat of op het scheepsdek, geef hem een kus terug,
Wij merken dezen groet van Amerikaansche kameraadschap op, waar ook gewisseld, ter land of ter zee,
Wij zijn altijd die twee natuurlijke, ongedwongen lieden.

IK ZAG IN LOUISIANA EEN LEVENSEIK.

Ik zag in Louisiana een levenseik,
Hij stond ganschelijk alleen en het mos hing neer van zijne takken,
Hij leefde daar zonder eenigen kameraad, toch uitte hij zich in blijde donkergroene bladen,
En zijn uitzien ruw, vrij en krachtig deed mij denken aan mij-zelf,
Toch verwonderde ik mij hoe hij zich in blijde bladen kon uiten, daar in de eenzaamheid zonder een makker aan zijn zijde, ik wist wel dat ik dat niet zou kunnen,
En ik brak een twijg af met wat bladeren er aan en wond er wat mos om,
En nam haar mee en hing haar in mijn kamer op, zoodat ik er altijd het oog op heb,
't Was niet noodig om mij steeds aan mijne lieve vrienden te doen denken,
(Want in den laatsten tijd, geloof ik, denk ik aan weinig anders dan aan hen,)
Toch blijft die twijg mij een wonderbaar zinnebeeld en doet me aan mannelijke liefde denken;
Hoe dan ook, die levenseik moge daar in Louisiana vroolijk gedijen, alleenig in een groot vlak land,

Hij moge zich kunnen uiten in blijde bladeren, terwijl hem heel zijn leven lang geen vriend, geen die zijn liefde zoekt nabij is,
Ik weet maar al te goed dat ik 't niet zou kunnen.

AAN EEN VREEMDE.

Voorbijgaande vreemdeling! gij weet niet hoe innig verlangend ik U aanzie,
Gij moet zijn hem dien ik zoek, of haar die ik zoek ('t komt in mij als een droom)
Ergens heb ik zeker een vreugdevol leven met U geleefd,
Terwijl wij elkaar voorbijgaan fluïdisch, liefdedorstend, rein en volwassen, herinner ik mij alles weer duidelijk,
Gij groeide met mij op, waart een knaap met mij of een meisje met mij,
Ik at met U en sliep met U, uw lichaam is niet enkel het uwe gebleven noch heeft het mijne enkel het mijne laten blijven,
Gij geeft mij de vreugde van uwe oogen, gezicht, lijf als wij elkaar voorbijgaan, gij neemt in keer van mijn baard, borst, handen,
Het is mij niet vergund tot U te spreken, het is mij enkel vergund aan U te denken als ik alleen ben of waak in den eenzamen nacht,
Ik moet op U wachten, ik twijfel er niet aan, dat 't mij vergund zal zijn U eens opnieuw te ontmoeten,
Ik moet oppassen dat ik U niet verlieze.

DIT OOGENBLIK VAN SMACHTEN EN PEINZEN.

Dit oogenblik van smachten en peinzen alleen,
Denk ik dat daar in andere landen andere mannen zijn die hetzelfde smachten en peinzen kennen,
Ik denk dat ik hen opmerk en aanzie in Duitschland, Italie, Frankrijk, Spanje,
Of ver weg in China, of in Rusland of in Japan, zij spreken vreemde talen,
En ik denk, dat, indien ik hen mocht kennen, ik mij dan aan hen zou hechten, gelijkerwijze ik mij hecht aan de mannen van mijn eigen landen,
O ik weet dat ik gelukkig met hen zou zijn.

IK HOOR DAAR WERD TEGEN MIJ GETUIGD.

Ik hoor daar werd tegen mij getuigd, dat ik instellingen door de eeuwen gewijd zocht te vernietigen,

Maar waarlijk ik ben noch voor noch tegen die door de eeuwen gewijde instellingen,
(Wat toch heb ik met ze gemeen of met de vernietiging er van?)
Ik wil slechts vestigen in de Mannahatta en in elke stad dezer Staten, 't zij diep in het land of aan de zee,
En in de velden en wouden en boven elke kiel klein of groot die op de wateren dobbert,
Zonder gebouwen of wetten of besturen of eenige belijdenis,
De instelling van trouwe liefde tusschen kameraden.

TERWIJL IK DOOR HET PRAIRIEGRAS GA.

Terwijl ik door het prairiegras ga en zijn eigenaardigen geur insnuif,
Vraag ik wat geestelijk er mee overeenkomt,
Ik vind dan de rijkste en innigste kameraadschap van mannen,
Ik vind dat deze halmen opschieten als woorden, daden, karakters,
Woorden, daden, karakters van hen die leven in de open lucht, ruw, zonnedoorgloeid, frisch, krachtig,
Van hen die hun eigen gang gaan, fier, voortgaan in vrijheid en bevel, leidende, niet volgzaam,
Van hen met ontembare stoutmoedigheid, van hen met heerlijk en lustevol vleesch, helder van tint,
Van hen die vrijelijk den Presidenten en gouverneuren in het gezicht zien als om te zeggen: *Wie zijt gij?*
Van hen met aarde-geboren hartstochten, nooit bedwongen, nooit gehoorzaam,
De mannen van het binnenste van Amerika,

ALS IK EENS NAGA WAT ROEM IS.

Als ik eens naga wat roem is, roem van heldendaden, roem van overwinningen door groote veldheeren bevochten, dan benijd ik die veldheeren niet,
En ik benijd evenmin den President in zijn presidentschap, noch den rijkaard in zijn paleis,
Maar wanneer ik hoor spreken over de broederschap van hen die elkaar liefhebben, hoe zij leefden,
Hoe zij zijde aan zijde gingen door het leven, door gevaren, den blaam trotseerende, altijd vol liefde voor elkaar, heel den langen weg,
Van jeugd tot manzijn en van manzijn tot grijsheid, hoe fier zij waren in hun liefde, hoezeer elkaar genegen en getrouw,
Dan word' ik stil — ik ga haastig voort vervuld van den bittersten nijd.

WIJ TWEEËN MAKKERS DIE ELKAAR AANHANGEN.

Wij tweeën makkers die elkaar aanhangen,
De een den ander nimmer verlatende,

Wij gaan bergen op en af en maken dagreizen in Noord en Zuid,
Wij genieten van onze kracht, strekken de armen uit, laten de vingers grijpen,
Wel gewapend en zonder vrees, wij eten, drinken, slapen, hebben lief,
Geen wet temt ons dan die waaraan wij onszelf onderwerpen, wij zeilen, strijden, stelen, dreigen,
Wij verontrusten de gierigaards, de knechten en de priesters, wij ademen de vrije lucht met volle teugen, drinken water, dansen op de weide of op het zeestrand,
Wij brengen de steden in beroering, verachten de rust, trotseeren de wetten, drijven de zwakheid van ons,
En volbrengen aldus onzen rooftocht.

EEN BELOFTE AAN CALIFORNIË.

Een belofte aan Californië,
Of, in het binnenland, aan de groote pastorale vlakten, of verderop aan Puget Sond of aan Oregon;
Ik toef nog een wijl in het Oosten, maar weldra trek ik op tot U voor langen tijd om U kloeke Amerikaansche liefde te onderwijzen,
Want ik weet dat ik en kloeke liefde bij U passen, zoowel in uw binnenland als langs de Westerzee;
Want deze Staten neigen zich naar het Binnenland en naar de Westerzee en ik wil hun voorbeeld volgen.

DIT ZIJN MIJNE TEEDERSTE BLADEREN.

Dit zijn mijne teederste bladeren en toch zullen zij 't langste bloeien,
Onder hen verberg en beschaduw ik mijne gedachten, ik-zelf zal hen niet uitspreken,
Toch zeggen zij meer van mij dan al mijne andere gedichten.

GEEN MACHINE DIE ARBEID UITSPAART.

Geen machine die arbeid uitspaart,
Noch eenige ontdekking is mijn werk,
Evenmin zal ik in staat zijn een rijk legaat te vermaken om daaruit een ziekenhuis of bibliotheek te stichten,
Ook zal ik niet de herinnering achterlaten van eenige daad van moed Amerika ten bate
Noch letterkundigen roem, noch faam van groote wijsheid, noch een boek dat in de bibliotheek zal pronken,
Maar wat ik nalaat zijn enkele zangen die de lucht doortrillen,
Zangen van kameraadschap en liefde.

EEN KORT VISIOEN.

Een kort visioen tusschen vele herinneringen:
Een menigte arbeiders en karvoerders in een herberg in 't rond om een kachel laat in een winternacht en ik ongemerkt in een hoek,
Een jonge man die mij liefheeft en dien ik lief heb, die mij zachtekens nadert en zich dicht aan mijn zijde zet opdat hij mijn hand in de zijne kunne houden,
Een lange wijl onder het gedruisch van komen en gaan, van drinken en vloeken en vuile grappen,
Wij tweeën daar afgezonderd, tevreden, gelukkig in elkanders bijzijn, spreken weinig, zeggen misschien geen woord.

DIT BLAD VOOR HAND-IN-HAND.

Dit blad voor hand-in-hand,
Gij lieden oud of jong die leeft het leven uwer natuur en niet van vooroordeelen!
Gij op de Missisippi en op al de vertakkingen en uitwateringen der Mississippi!
Gij goedhartige roeiers en machinisten! gij ruwe knapen!
Gij rivierloodsen! En gij daar allen die door de straten snelt!
Ik wil in U doordringen tot het gewoonte onder U worde hand-in-hand te gaan.

AARDE, MIJN EVENBEELD.

Aarde, mijn evenbeeld,
Hoewel gij zoo onverschillig lijkt, zoo groot, zoo rond,
Vermoed ik nu dat ik niet alles van U zie;
Ik vermoed nu, dat er een wild vuur in U gloeit, dat telkens dreigt uit te breken,
Want een athleet is op mij en ik op hem verliefd,
Voor hem gloeit een wild en vreeselijk vuur in mijn hart dat ook dreigt uit te breken,
Ik durf het niet in woorden zeggen, zelfs niet in deze zangen.

IK DROOMDE IN EEN DROOM.

Ik droomde in een droom, dat ik een stad zag onoverwinnelijk voor de aanvallen van geheel de overige aarde,
Ik droomde dat dit de nieuwe stad der Vrienden was,

Niets was daar grootscher dan de kracht waarmee men elkander lief had, liefde beheerschte alles,
Die liefde was zichtbaar in elke daad die de mannen dier stad deden,
Die liefde was zichtbaar in hunne oogen, in hunne woorden.

WAT DENKT GIJ DOET MIJ DE PEN OPVATTEN?

Wat denkt gij doet mij de pen opvatten om te getuigen?
Het prachtig-gebouwd, majesteitelijk oorlogschip dat ik heden met volle zeilen zee zag kiezen?
De heerlijkheden van den doorleefden dag? Of de heerlijkheid van den nacht die mij omgeeft?
Of de praal-glorie en den voorspoed van de groote stad die zich om mij heen spreidt? — Neen;
Ik getuig enkel van twee eenvoudige mannen die ik vandaag te midden der menigte op den pier afscheid van elkaar zag nemen als lieve vrienden,
De een die achterbleef hing aan den hals van den ander, dien hij hartstochtelijk kuste,
Wijl de ander die heenging hem die achterbleef aan het hart drukte.

AAN OOST EN WEST.

Aan Oost en West,
Aan den man van de Zeekant-Staten en van Pennsylvanië,
Aan den Kanadees in het Noorden, aan den Zuiderling dien ik liefheb,
Met volkomen zekerheid zeg ik van deze allen, dat zij zijn als ik ben, in ieder ligt *de* kiem,
Ik geloof: het Verheven doel dezer Staten is het aankweeken eener heerlijke juichende vriendschap, zooals voorheen niet bekend was,
Want ik zie nu dat zij wacht en altijd heeft gewacht, dat zij latent in alle menschen leeft.

SOMS, IN MIJN LIEFDE.

Soms, in mijn liefde, word ik vervuld van wanhoop, uit vrees liefde uit te storten over een die mijn liefde niet beantwoordt,
Maar nu denk ik, dat elke liefde beantwoord wordt, en dat op een of andere wijs het loon zeker is,
(Eens had ik vurig lief en werd mijn liefde niet beantwoord,
Nu, door die liefde heb ik deze zangen geschreven.)

AAN EEN WESTER KNAAP.

Ik onderwijs U vele dingen, die gij in U moet opnemen indien gij mijn volgeling wilt worden;
Toch, indien er geen bloed als het mijne in uwe aderen stroomt,
Indien gij niet heimelijk door liefdezoekers wordt verkoren en niet heimelijk liefdezoekers kiest,
Welk nut heeft 't dan, dat gij tracht mijn volgeling te worden?

VASTGEANKERD, EEUWIG, O LIEFDE!

Vastgeankerd, eeuwig, o liefde! O vrouw die ik liefheb!
O bruid! o vrouw! De gedachte aan U is machtiger dan ik kan zeggen!
Dan afgescheiden, als ontlichaamd, of opnieuw en anders geboren,
Etherisch, de laatste athletische werkelijkheid, mijn troost,
Stijg ik op en zweef in de regioenen van uw liefde, o man,
O deelgenoot van mijn zwerversleven.

IN DE MENIGTE.

Onder mannen of vrouwen in de menigte,
Bemerk ik een die mij tot zich roept door heimelijke en goddelijke teekens,
En niemand anders wordt erkend, geen ouder, vrouw, echtgenoot, broeder, kind, niemand nader dan ik,
Sommigen verwonderen zich, maar die eene niet — die eene kent mij.

O gij die liefde zoekt, mijn volkomen gelijke,
Ik dacht dat gij mij aldus zoudt ontdekken door zwakke aanduidingen,
En dat ik, U ontmoetende, U zou ontdekken door dezelfde verschijnselen in U.

O GIJ TOT WIEN IK VAAK EN STILLE KOM.

O gij tot wien ik vaak en stille kom, waar gij ook zijt, opdat ik bij U zij,
Terwijl ik aan uw zijde ga of naast U zit of met U in hetzelfde vertrek toef,
Beseft gij weinig van den fellen electrischen gloed die mij om uwentwil doorstroomt.

DIE SCHADUW MIJN EVENBEELD.

Die schaduw mijn evenbeeld die af- en aangaat om een bestaan te vinden, babbelend en pingelend,
Hoe dikwijls blijf ik stil staan om haar aan te zien waar zij is,

Hoe dikwijls ondervraag ik haar en twijfel wie van ons beiden mijn werkelijk Ik zij;
Maar als ik toef onder hen die mij liefhebben, als ik deze zangen uitschal,
O dan twijfel ik nooit wie en wat mijn werkelijk Ik zij.

NU LEVENSKRACHTIG NOG.

Nu levenskrachtig nog, tastbaar en zichtbaar,
Ik, veertig jaren oud, het drie-en-tachtigste jaar dezer Staten,
Aan de eeuw die volgt, of al de eeuwen die volgen,
Aan U, nu nog ongeboren, deze zangen zoeken U.

Wanneer gij dezen leest ben ik, die zichtbaar was, onzichtbaar geworden,
Nu zijt gij tastbaar, zichtbaar en brengt mijne gedichten tot daden, terwijl gij mij zoekt,
Droomende hoe gelukkig gij zijn zoudt, indien ik met U kon zijn en uw makker worden;
Laat 't dan zijn alsof ik met U ware. (Wees er niet te zeker van dat ik nu reeds niet met U ben.)

SALUT AU MONDE!

I.

O neem mijn hand, Walt Whitman!
Zie de voortglijdende wonderen! Zie deze schouwspelen! Hoor dat geschal!
Zie de oneindigheid dezer schakels, de een in den ander gehaakt,
Allen zich voegende naar allen, allen de aarde bedeelende van alles.

Welke horizonten verschieten zich in U, Walt Whitman?
Welke baren en landen golven er in U op?
Welke klimaten? Welke menschen en steden hier?
Wie zijn toch die kinderen, spelend de een, sluimerend de ander?
Wie zijn die jonge dichters? Wie de gehuwde vrouwen?
Wie zijn die oude mannen langzaam voortgaande met de armen over elkaars schouders?

Wat zijn dat voor rivieren? Wat zijn dat voor wouden, voor vruchten?
Wat zijn dat voor bergen, die zoo hoog zich verheffen in den nevel?
Wat myriaden woningen zijn dat met hare bewoners?

2.

In mij wijdt zich de breedte uit, strekt zich de lengte uit,
Azië, Afrika, Europa in het Oosten — voor Amerika wordt gezorgd ten Westen,
Als een gordel windt zich de heete equator om den aardbol,
Wonderbaarlijk draaien Noord en Zuid de aspunten,
In mij de langste dag, de zon kringloopt in schuine cirkels, maandenlang gaat zij niet onder,
Ter harer tijd in mij opgeroepen rijst de middernachtszon in mij omhoog en daalt dan weêr,
In mij: zônen, zeeën, watervallen, wouden, vulkanen, bergketenen,
Malaysië, Polynesië en de groote West-Indische eilanden.

3.

Wat hoort gij, Walt Whitman?
Ik hoor het lied van den werkman en het lied van de boerevrouw,
Ik hoor in de verte het gejubel van kinderen en de geluiden van dieren bij het opgaan der zon,
Ik hoor de jaagkreten van Australiërs die het wilde paard vervolgen,
Ik hoor het geklep der castagnetten van den Spaanschen dans in de schaduw van den kastanje op den maat van mandoeria en guitaar,
Ik hoor de aanhoudende echo's van de Theems,
Ik hoor de fiere Fransche vrijheidszangen,
Ik hoor den Italiaanschen gondelier en zijn melodisch reciet van oude gedichten,
Ik hoor het geraas der sprinkhanen in Syrië als zij graan en gras vernielen met de stortvloeden hunner vreeselijke wolken,
Ik hoor het Koptisch refrein bij zonsondergang, dat droomerig neerdaalt op de borst van de breede, eerbiedwaardige moeder, de Nijl,
Ik hoor het neuriën van den Mexicaanschen muilezeldrijver en het geklingel van zijn dier,
Ik hoor den Arabischen moeëzzin tot het avondgebed oproepende op den top der moskee,
Ik hoor de christen-priesters op de altaren hunner kerken, ik hoor de invallende stemmen van bas en sopraan,
Ik hoor den roep van den Kozak, en het lied van den matroos in de zee van Otsjkotsj,

Ik hoor het gehijg der gekoppelde slaven als de onoogelijke bent, in paren of bij drietallen aan elkaar geketend met polskettingen en enkels-kettingen, voortgaat,
Ik hoor den Hebreeër zijne getuigenissen en psalmen lezen,
Ik hoor de rhytmische mythen der Grieken en de krachtige legenden der Romeinen,
Ik hoor het verhaal van het goddelijk leven en den bloedigen dood van dien schoonen God, Christus,
Ik hoor den Hindoe zijn gunsteling-discipel de overgeleverde verhalen van liefde en strijd en de spreuken verklaren van dichters die drie duizend jaren geleden schreven.

4.

Wat ziet gij, Walt Whitman?
Wie zijn dezen die gij groet en die, de een na den ander, U groeten?

Ik zie een groot wonder, rond, rollend door het luchtruim,
Ik zie kleine boerderijen, gehuchten, bouwvallen, kerkhoven, gevangenissen, pakhuizen, paleizen, kotten, hutten van wilden, tenten van nomaden aan het oppervlak,
Ik zie een beduisterd deel aan de eene zijde, waar de slapers slapen, en het zonverlichte deel aan de andere zijde,
Ik zie de wondersnelle wisseling van licht en schaduw,
Ik zie verre landen den bewoners zoo tastbaar en zoo na als mijn land mij tastbaar en na is.

Ik zie overvloedige wateren,
Ik zie bergtoppen, ik zie de Andes-sierra's waar zij zich rijën,
Ik zie duidelijk de Himalaya's, Chian-Sjahs, Altaïs, Ghaûts,
Ik zie de gigantische bergruggen van Elbroez, Kazbeh, Bazaradsjoesi,
Ik zie de Stiermarksche alpen en de Karnaksche alpen,
Ik zie de Pyreneeën, den Balkan, de Karpathen en ten Noorden de Dofravelden en verderop, in de zee, den Hekla,
Ik zie Vesuvius en Etna, het Maangebergte en het Roodegebergte van Madagascar,
Ik zie de Lybische, de Arabische en Aziatische woestijnen,
Ik zie geweldige, vreeselijke Noordpool- en Zuidpool-ijsbergen,
Ik zie de groote Oceanen en de kleine, de Atlantiek en de Pacifiek, de Mexiaansche zee en de Braziliaansche zee, de zee van Peroe,
De wateren van Hindoestan, de Chineesche zee en den golf van Guinea,
De wateren van Japan, den heerlijken baay van Nagasaki in het land door bergen opgesloten,
De uitstrooming van de Oostzee, Caspische zee, van den Bothnischen Golf, de Britsche kusten en den baay van Biscaye,

De zonneglorende Middellandsche zee en in hare wateren eiland op eiland,
De Witte zee en de zee van Groenland.

Ik aanschouw de zeevaarders der wereld,
Dezen trotseeren de stormen, genen hebben de nachtwake op den uitkijk,
Anderen drijven hulpeloos rond, enkelen zijn besmettelijk ziek.

Ik aanschouw de zeil- en stoomschepen der wereld, dezen vastgemeerd in den haven, anderen op reis,
Die wenden om den Stormkaap, dezen om Kaap Verde, anderen om de Kapen Guardafui, Bon of Bajador,
Genen varen om Dondrahoofd, die gaan door Straat Soenda, anderen om Kaap Lopatka, die door de Behring-zee,
Genen varen om Kaap Hoorn, anderen zeilen in den Golf van Mexico of langs Coeba of Hayti, die gaan door den Hudsonbaay of den Baffinsbaay,
Anderen passeeren het Kanaal, anderen vallen de Wash binnen, anderen Solway, anderen varen om den Kaap Clear, anderen Landsend,
Anderen steken de Zuiderzee of de Schelde over,
Anderen komen en vertrekken te Gibraltar of in de Dardanellen,
Anderen kiezen kloek hun weg door de winterjachten van het Noorden,
Anderen varen den Obi of den Lena op en af,
Anderen den Niger of den Congo, anderen den Indoes, den Bramapoetra, of den Cambodsja,
Anderen wachten met stoom op om de havens van Australië te verlaten,
Wachten te Liverpool, Glasgow, Dublin, Marseille, Lissabon, Napels, Hamburg, Bremen, Bordeaux, Rotterdam, Kopenhagen,
Wachten te Valparaiso, Rio Janeiro, Panama.

5.

Ik zie de lijnen der spoorwegen over geheel de aarde,
Ik zie ze in Groot-Britanië, ik zie ze in Europa,
Ik zie ze in Azië en in Afrika.

Ik zie de electrische telegrafen over de geheele aarde,
Ik zie de nieuwsvezels van oorlog, dood, verlies, gewin en van de hartstochten van mijn ras.

Ik zie de lange rivierkronkels over de geheele aarde.
Ik zie den Amazone en den Paraguay,
Ik zie de vier groote rivieren van China, den Amoer, de Gele rivier, den Yang-tse en den Parel,

Ik zie waar de Seine stroomt en waar de Donau, de Loire, de Rhone en de Guadalquivir stroomen,
Ik zie de bochten van den Wolga, den Dnieper, den Oder,
Ik zie den Toskaan den Arno afvaren en den Venetiaan den Po,
Ik zie den Griekschen zeeman de Baay van Aigina uitzeilen.

6.

Ik zie het land van het oude Assyrië en dat van Perzië en dat van Indië,
Ik zie hoe de Ganges ontspringt op de hooge bergen van Sankara.

Ik zie het geboorteland der idée van Deïteit tastbaar gemaakt in avatars met menschelijken vorm,
Ik zie de plaatsen waar de priesters der aarde elkander opvolgden: orakels, offeraars, brahmanen, sabianen, llamas, monniken, moeftis, duivelbanners,
Ik zie waar de Druïden gingen in de loofwaranden van Mona, ik zie de maretak en het ijzerkruid,
Ik zie de tempels ter eere van de lichamelijk gestorven goden, ik zie de oude teekenverklaarders,
Ik zie Christus te midden van grijsaards en jongelingen het brood van het laatste avondmaal eten,
Ik zie waar de sterke goddelijke jongeling Hercules langen tijd geloovig zwoegde en toen stierf,
Ik zie de plaats van het onschuldig, rijke leven en het wreede lot van den heerlijken nacht-zoon, den weelderig-belichaamden Bachus,
Ik zie Kneph, bloeivol, blauwgekleed, met de vederenkroon gedekt,
Ik zie Hermes, tot het einde vereerd en aangebeden, sterven, tot het volk zeggende: *Ween niet om mijnentwil,*
Dit is niet mijn ware vaderland, ik leefde van mijn ware vaderland verbannen, nu ga ik daarheen terug,
Ik ga tot de hemelsferen terug waarheen iedereen te zijner tijd gaat.

7.

Ik zie de slagvelden der aarde, nu begroeid met gras, bloesem en graan,
Ik zie de sporen van oude en nieuwe ontdekkingstochten.

Ik zie naamlooze bouwgevaarten, eerwaardige kondschappen van onbekende gebeurtenissen, helden, roem-echo's der aarde.

Ik zie de plaatsen der saga's
Ik zie de pijnboomen en dennen neergesmakt door de Noordsche rukwinden,

Ik zie granietrotsen en klippen, ik zie groene weiden en meeren,
De Hunnebedden van Skandinavische krijgers,
Ik zie hoog-opgerichte steenen aan de kusten van de rustelooze oceanen, opdat de geesten der gestorven helden, vermoeid van huns grafs rust, mogen opstijgen boven de wallen en uitzien naar de zwellende golven en verfrischt worden door stormen, onmetelijkheid, vrijdom en actie.

Ik zie de steppen van Azië,
Ik zie de oude graven van Mongolië, ik zie de tenten van Kalmoeken en Baskirs,
Ik zie nomadische stammen met hunne kudden ossen en koeien,
Ik zie de Tafellanden door ravijnen gekerfd, ik zie de ondoordringbare bosschen en de woestijnen,
Ik zie het kameel, het wilde paard, de trapgans, het dikgestaarte schaap, den antiloop en den holen-gravenden wolf.

Ik zie de hooglanden van Abyssinië, ik zie kudden geiten, zie den vijgenboom, den tamarinde, den dadel,
En zie de tarwevelden en de landen van groen en goud.
Ik zie den Braziliaanschen vaquero,
Ik zie den Boliviaan den Mont-Sorata bestijgen,
Ik zie den Wacho de prairiën doorkruisen, ik zie den onvergelijkelijken ruiter met den lasso op den arm,
Ik zie de jacht over de pampas op de wilde kudden ter wille van de huiden.

8.

Ik zie regioenen van sneeuw en ijs,
Ik zie den scherp-oogigen Samoieed en den Finn,
Ik zie den robbevanger in zijn boot den harpoen werpen,
Ik zie den Siberiaan in zijn ruwe sleê door honden getrokken,
Ik zie de bruinvisch-jagers, ik zie op de Zuid-Pacifiek en op de Noord-Atlantiek de walvischvangers,
Ik zie de klippen, gletschers, bergstroomen, dalen van Zwitserland — ik herdenk de lange winters en de afzondering.

Ik zie de steden der aarde en maak mij vrijelijk haar burger,
Ik ben een echt Parijzenaar,
Ik woon te Weenen, Sint-Petersburg, Berlijn, Konstantinopel,
Ik ben van Adelaïde, Sidney, Melbourne,
Ik ben van Londen, Manchester, Bristol, Edinburg, Limerick,
Ik ben van Madrid, Cadix, Barcelona, Oporto, Lyon, Brussel, Bern, Frankfort, Stuttgart, Turijn, Florence,
Ik behoor thuis in Moskau, Krakau, Warschau of Noordwaarts in

Christiania en Stockholm, of in Siberië's Irkoetsk, of in een straat van IJsland,
Ik daal in al deze steden neêr en kom wederom uit haar op.

10.

Ik zie de dampen die over de nog niet geëxploreerde landen opstijgen,
Ik zie de wilde volken, pijl en boog, de giftige punt, den fetisch en den obi.

Ik zie Afrikaansche en Aziatische steden,
Ik zie Algiers, Tripoli, Derne, Mogadore, Timboectoe, Monrovia,
Ik zie de volksdrommen van Peking, Kantong, Benares, Delhi, Calcutta, Tokio,
Ik zie den Kroe in zijn hut en den Dahomiaan en Ashantiaan in hunne hutten,
Ik zie den Turk opium rooken in Aleppo,
Ik zie de schilderachtige menigte op de jaarmarkten van Khiva en op die van Herat,
Ik zie Teheran, Ik zie Moescaat en Medina en de woestijnen daartusschen, daarin de voorttrekkende karavanen,
Ik zie Egypte en de Egyptenaars, ik zie de pyramiden en de obelisken,
Ik bestudeer de in steen gehouwen historiën, getuigenissen van roemrijke koningen, dynastiën, gesneden in platen van zandsteen of in granietblokken,
Ik zie in Memphis mummie-kisten, die sinds eeuwen en eeuwen de gebalsemde en in linnen gezwachtelde mummiën bevatten,
Ik richt mijn blik op den gesneuvelden Thebaan: de wijd geopende oogen, het terzijde gevallen hoofd, de handen over de borst gekruist.

Ik zie alle handwerkers der aarde arbeiden,
Ik zie alle gevangenen in hun gevangenis,
Ik zie de gebrekkigen der aarde,
Den blinde, den doove en den stomme, de idioten, de gebochelden, de maanzieken,
De zeeroovers, dieven, bedriegers, moordenaars, slavenhouders der aarde,
De hulpelooze zuigelingen en de hulpelooze grijsaards.

Ik zie man en vrouw overal,
Ik zie de heilige broederschap der wijsgeeren,
Ik zie het scheppend vermogen van mijn ras,
Ik zie het werk van volharding en ijver van mijn ras
Ik zie de afscheidingen, de huidskleuren, de onmenschelijkheden, de

beschavingen, ik begeef mij onder hen en vermeng mij met hen zonder onderscheid,
En ik wensch Heil allen bewoners der aarde.

11.

Gij, wie ook!
Gij dochter of zoon van Engeland!
Gij van de machtige Slavische stammen en rijken! Gij Rus in Rusland!
Gij uit de duisternis-voortkomende, zwarte, goddelijk-bezielde Afrikaan, groot, fijn van hoofd, edel-gevormd, heerlijk-voorbeschikt, gij zijt mijn gelijke!
Gij Noor! Zweed! Deen! IJslander! gij Pruis!
Gij Spanjaard van Spanje! Gij Portugees!
Gij man en vrouw van Frankrijk!
Gij Belg! Gij vrijheidsvriend der Nederlanden! (stam waarvan ik-zelf een loot ben;)
Gij wakkere Oostenrijker! Gij Lombardiër! Hun! Bohemer! Stiermarksche boer!
Gij Donaubuur!
Gij arbeider aan den Rijn, Elbe of Weser! Gij arbeidster tevens!
Gij Sard! Gij Beijer! Zwaab! Sakser! Wallachiër! Bulgaar!
Gij Romein! Napolitaan! Gij Griek!
Gij vlugge matador in het arena van Sevilla!
Gij bergbewoner die de vrijheid liefheeft op den Taurus of Caucasus!
Gij Boch die kudden paarden doet weiden en uwe hengsten en merries voedt!
Gij schoon-belichaamde Pers die, vast in het zadel, te paard rennend met den pijl naar een wit schiet!
Gij Chinees en Chineesche vrouw van China! Gij Tartaar in Tartarijë!
Gij vrouwen der aarde onderworpen aan uw taak!
Gij Jood die in uw grijsheid elk gevaar trotseert om eenmaal het land van Syrië te betreden!
Gij andere Joden in alle landen wachtende op uw Messias!
Gij nadenkende Armeniër peinzend aan de stroomen van den Euphraat! Gij die in de bouwvallen van Nineveh opkomt! Gij die den Ararat bestijgt!
Gij voetzeere pelgrim, die het verre geschitter van de minaretten van Mecca begroet!
Gij sjeichs in de landen van Suez tot Bab-el-mandeb, die uw familie en stammen oppermachtig regeert!
Gij olijf-planter die uwe vruchten kweekt op de velden van Nazareth, Damascus of aan het meer van Tiberias!
Gij Tibetsche handelaar in het groote binnenland of schacherende in de winkels van Lassa!

Gij Japanees, man of vrouw! Gij die leeft op Madagascar, Ceylon, Sumatra, Borneo!
Gij allen op de tallooze eilanden der archipellen!
En gij allen in volgende eeuwen a's gij naar mij zult luisteren!
En gij wie en waar gij zijt, dien ik niet noem maar gelijkelijk bedoel!
Heil U! Wij willen U goed, ik en Amerika.

Ieder onzer noodzakelijk,
Ieder onzer eindeloos — ieder onzer in zijn of haar eigen recht op aarde,
Ieder onzer zoo godvol als ieder ander.

12.

Gij Hottentot met uw klokkend verhemelte! gij wol-harige horden!
Gij lijfeigenen wien zweetdruppelen of bloeddruppelen afdruipen!
Gij menschelijke vormen met uwe ondoorgrondelijke altijd-indrukwekkende dierlijke gezichten!
Gij arme Koboe op wien de laagste der anderen neerziet om uw duistere taal en rede!
Gij dwergachtige Kamschatkaan, Groenlander, Lap!
Gij Australische neger, naakt, rood, beschilderd, met vooruitspringende lippen, die kruipend uw voedsel zoekt!
Gij Kaffer, Berber, Soedanees!
Gij woeste, zonderlinge, vrije Bedoeïn!
Gij pest-drommen in Madras, Nanking, Kauboel, Caïro!
Gij nacht-zwerver van Amazonia! Gij Patagoniër! Gij Fidschiër!
Ik stel anderen niet veel hooger dan U,
Ik zeg niet een enkel woord tot U, dat U terug dringt in uw duisternis,
(Als de tijden vol zijn, zult gij aan mijn zijde in het licht komen.)

13.

In erbarming en vastbeslotenheid is mijn geest over de geheele aarde gegaan,
Ik heb gezocht naar gelijken en liefde-waardigen en heb hen in alle landen op mij wachtende gevonden,
Ik denk daar is een hemelsche band tusschen hen en mij, die ons gelijk maakt.

Gij wolken, ik denk dat ik met U ben opgestegen en weggedreven naar verre werelddeelen en daar, om een roeping te vervullen, ben neergedaald,
Ik denk met U heb ik gewaaid, gij winden;
Gij wateren, met U heb ik elke kust gedrenkt met mijne stortvloeden,
Ik ben heengesneld daar waar alle rivieren en stroomen der aarde heensnellen,

Ik heb mij geplaatst op de kapen der schiereilanden en op de hoogste bergtoppen om dezen roep te doen hooren:

Salut au monde!
Alle steden doordrongen van licht en warmte worden doordrongen van mij!
Alle eilanden waarheen de vogelen hun vlucht nemen, daarheen neem ik mijn vlucht.

Heenwaarts naar U allen, in naam van Amerika,
Verhef ik een hooggestelde vingerwijzende hand, ik geef het teeken,
Dit teeken zal ook blijven als ik ben heengegaan, eeuwig,
En de richting aangeven naar alle woonplaatsen en haardsteden der menschen.

HET LIED VAN DEN OPEN HEIRWEG.

1.

Te voet en blijmoedig neem ik den open heirweg,
Gezond, vrij, heel de wereld voor mij uit,
De onafzienbare bruine weg voor mij uit, die mij brengt overal waar ik wensch te gaan.

Voortaan zal ik nimmer naar goed luk vragen, ik heb goed luk in mijzelf,
Voortaan zal ik niet meer klagen, niets meer verdagen, voortaan zal ik mij niets voelen ontbreken,
't Is gedaan met in huiszitten en klagen, met boekenwijsheid, met het nutteloos oordeel over anderen,
Sterk en tevreden ga ik den open heirweg op.

De aarde is mij voldoende,
Ik begeer mij de sterren niet nader,
Ik weet, wáár zij zijn is 't goed dat zij zijn,
Ik weet, dat zij genoegzaam zijn hun wier leven van hun leven is.

Maar ook hier draag ik mijne oude lieve lasten met mij,
Ik draag ze mee, mannen en vrouwen, ik draag ze mee overal waar ik ga,
Ik zweer U: 't is onmogelijk ze van mij af te schudden,
Zij leven in mijn leven, en ik wil hun leven vervullen van het mijne.

2.

Gij heirweg, dien ik nu betreed en waar over ik mijn oog laat ronddwalen, ik geloof dat hier meer is dan het zichtbare,

Ik geloof dat hier ook veel onzichtbaars is.
Gij leert de moeilijke les van Al-ontvankelijkheid, gij kent voorkeur noch uitzondering;
De zwarte met zijn wollig hoofdhaar, de uitgestootene, de melaatsche, de ongeletterde worden door U niet geweigerd;
De geboorte, het haastig halen van den doctor, de strompelende bedelaar, de waggelende dronkaard, de vroolijke troep werklieden,
De uitgelaten jeugd, de karos van den rijkaard, de pronker, het vluchtende paar,
De vroeg ter markt gaande man, de lijkwagen, de verhuiskar naar stad, de wagen die uit de stad terugkomt,
Zij gaan voorbij, aldus ga ook ik voorbij, geweerd wordt er geen,
Allen deelen in dezelfde ontvangst en mij zijn allen lief.

3.

Gij lucht die mij adem geeft waarmee ik spreek!
Gij dingen die mijne denkbeelden uit den chaos oproept en vormt!
Gij licht dat mij en alles met denzelfden vloed van teedere stralen overgiet!
Gij paden en onregelmatige krommingen uitgetreden aan den weg!
Ik geloof, dat gij allen vol zijt van onzichtbare wezens, gij allen zijt mij zoo lief.

Gij geplaveide wandelzijden der steden! Gij sterke randsteenen dier wandelzijden!
Gij veerponten! Gij steigers en kantoren aan de aanlegplaatsen! Gij schuttingen langs den kant! Gij op stroom liggende schepen!
Gij huizenrijen! Gij gevels met de holten uwer vensters! Gij daken!
Gij portieken en ingangen! Gij kappen en ijzeren luiken!
Gij vensters wier doorzichtbare wanden zooveel zouden kunnen laten zien!
Gij deuren en hooge stoepen! Gij bogen!
Gij grauwe steenen van eindelooze straten! Gij drukbeloopen kruispunten!
Ik geloof, dat van allen die U hebben aangeraakt een deel is overgegaan op U, en dat gij nu heimelijk een deel daarvan op mij wilt overdragen,
Gij hebt uw ondoorgrondelijk aanschijn bezield van leven en dood en dier geesten zouden mij geopenbaard kunnen worden en mij gemeenzaam zijn.

4.

Links en rechts wijdt de aarde zich uit,
Een levend beeld van leven, a les in zijn beste licht,

Natuurmuziek gehoord waar men haar wenscht te hooren en onhoorbaar als de ziel aanschouwen wil,
De blijde stem van den open heirweg en de blijmoedige, frissche ziel van dien weg.

O, heirweg dien ik nu heb ingeslagen, zegt gij mij: *verlaat mij niet?*
Zegt gij mij: *Waag U niet — gij zijt verloren indien gij mij verlaat?*
Zegt gij mij: *Reeds ben ik welgebaand en drukbeloopen, geen die mij niet roemt, houd U aan mij?*
O heirweg, ik antwoord U: niet bevreesd ben ik U te verlaten, maar ik heb U lief,
Gij, beter dan ik 't doen kan, verklaart wat in mij is,
Gij zult mij meer zijn dan mijn gedicht.

Ik denk: alle heldendaden en alle vrije gedachten hebben hun bezieling gevonden in de open lucht,
Ik denk: hier toevende zou ik wonderen kunnen doen,
Ik denk: wat ik ook op den heirweg ontmoete zal mij welkom zijn en ieder die mij ziet zal mij liefhebben,
Ik denk: ieder dien ik zie moet gelukkig zijn.

5.

Van dezen stond af verklaar ik mij los van limieten en gedachte grenzen,
Ik ga waar 't mij lijkt, geheel en volkomen mijn eigen meester,
Luister naar anderen, overweeg wat zij zeggen,
Denk na, onderzoek, neem in mij op, bepeins,
Maar ik maak mij vriendelijk doch met onwrikbaren wil los uit den greep die mij zou willen vasthouden.

Ik adem de ruimte met lange teugen in,
Ik bezit Oost en West en ik bezit Noord en Zuid.

Ik ben grooter, beter dan ik dacht,
Ik wist niet, dat ik zoo rijk aan goedheid was.

Alles lijkt mij schoon,
Ik kan tot mannen en vrouwen zeggen en herhalen: gij hebt mij zooveel goed gedaan, ik woû U hetzelfde doen,
Wat ik op mijn weg zal vinden zal gelijkelijk voor U en voor mij zijn,
Op mijn weg zal ik aan mannen en vrouwen geven van mij-zelf,
Ik zal nieuwe vreugde en onstuimigheid in hen werpen,
Wie mij verloochene, het zal mij niet bedroeven,
Wie mij aanvaarde, hij of zij zal gezegend zijn en mij zegenen.

6.

Indien thans een duizendtal volmaakte mannen verscheen zou dat mij niet verbazen,
Indien thans een duizendtal schoone vrouwengestalten verscheen zou dat mij niet verwonderen.

Thans ken ik het geheim om voortreffelijke menschen te gewinnen:
Het is te leven in de open lucht en te eten en te slapen met de aarde.

Hier heeft een groote persoonlijke daad ruimte,
(Zulk een daad legt beslag op de harten van heel het menschelijk geslacht,
De uitvloeiing van haar kracht en wil breekt de wet en bespot alle gezag en redenen die zich tegen haar mochten willen kanten).

Hier is de toetssteen der wijsheid,
Wijsheid wordt niet in de scholen getoetst,
Wijsheid kan niet worden overgedragen van den een die haar bezit op den ander die haar niet bezit,
Wijsheid is ziel, wijsheid laat zich niet toetsen, maar toetst zelf,
Zij doordringt zich van alle tijden, dingen, eigenschappen en is voldaan,
Zij is de zekerheid van wat waar en onverganklijk is in 't leven en van wat volkomen is in 't leven,
Er is iets in de veelheid der zichtbare dingen dat haar oproept uit de ziel.

Nu onderzoek ik opnieuw de religiën en de wijsbegeerten,
Zij kunnen voortreffelijk zijn in collegiezalen en toch niets bewijzen onder de uitgestrekte wolken en langs het landschap en de vloeiende stroomen.

Hier is werkelijkheid,
Hier is een mensch — hier openbaart hij wat er in hem is,
Het verleden, de toekomst, majesteit, liefde — indien zij niet van U zijn vervuld, zijt gij niet van hen vervuld.

Slechts de kern der dingen voedt;
Waar is hij die den bolster verwijdert voor U en mij?
Waar is hij die listen en verwikkelingen te niet doet voor U en mij?

Hier is aantrekkingsvermogen. De liefde der menschen is niet buiten U, zij is in U van de geboorte af, of is U vreemd;
Weet gij wat 't is als vreemden U liefhebben, terwijl gij voorbijgaat?
Weet gij wat die oogen die U nazien U zeggen?

7.

Hier is de uitvloeiing der Ziel,
Wat uit de ziel vloeit komt uit het binnenste door bloembekranste poorten en stelt vragen steeds.
Waarom toch dat smachten? Waarom toch dat gepeins in stikdonkeren nacht?
Waarom toch zijn er mannen en vrouwen, die als zij dicht bij mij zijn zonnelicht en zonnewarmte in mijn bloed doen vloeien, waardoor het zich uitzet?
Waarom toch, wanneer zij mij verlaten, hangen mijne vreugdevanen slap en plat neer?
Waarom toch zijn er boomen onder wier gebladert ik nooit wandel of verheven en melodieuze gedachten dalen in mij neer!
(Ik denk, dat zij daar winter en zomer aan die boomen bloeien en als rijpe vruchten afvallen als ik voorbijkom;)
Wat ruil ik toch zoo plotseling met vreemden?
Wat met dien koetsier als ik op den bok aan zijn zijde zit?
Wat met dien visscher die aan de kust zijn zegen uitwerpt, terwijl ik in 't voorbijgaan een oogenblik blijf kijken?
Wat geeft mij een zoo vrij beroep op de welwillendheid van die vrouw of dien man? Wat geeft hun een zoo vrij beroep op de mijne?

8.

Wat uit de ziel vloeit is geluk, hier is geluk,
Ik denk het vervult de open lucht en is van allen tijde,
Nu vloeit het op ons aan en zijn wij er welzalig van.

Hier stijgt het fluïdum op, hier wast de zielegehechtheid,
Het fluïdum en de zielegehechtheid is de frischheid en de bekoring van man en vrouw,
(Het ochtendstondgras spruit niet frisscher en bekoorlijker iederen dag uit eigen wortels voort, dan dezen voortspruiten, frisch en bekoorlijk altijd, uit zich-zelf,)
Uit naar het fluïdum en de zielegehechtheid vloeit van jong en oud het liefdezweet,
En als een regen daalt de verrukking die alle schoonheid en rijkdom te boven gaat er uit neer,
Uit naar het fluïdum en de zielegehechtheid zwelt het smachten en sidderen van de pijn der gemeenschap.

9.

Allons! wie gij ook zijt, kom en reis mede!
Met mij reizende zult gij vinden wat nimmer U vermoeit.
De aarde vermoeit nimmer,

De aarde is eerst ruw, zwijgzaam, onbegrijpelijk, de natuur is eerst ruw en onbegrijpelijk,
Zij niet moedeloos, geef niet op, daar zijn godsdingen diep verborgen,
Ik zweer U daar zijn godsdingen heerlijker dan woorden kunnen zeggen.

Allons! Wij moeten hier niet toeven,
Hoe verlokkelijk deze overvloeden, hoe gemakkelijk deze woningen zijn, wij kunnen hier niet blijven,
Hoe veilig deze haven zij en hoe kalm deze wateren zijn, wij mogen hier niet ankeren,
Hoe welkom de gastvrijheid zij die ons omgeeft, slechts voor een korte wijl is 't ons veroorloofd er van te genieten

10.

Allons, de drang wordt krachtiger,
Wij zullen onbekende en wilde zeeën bevaren,
Wij zullen het gegier der winden en de stortvloeden der golven trotseeren en gaan waar de Yankee-klipper voortsnelt met volle zeilen.

Allons! Met kracht, vrijheid, de aarde, de elementen,
Gezondheid, moed, blijheid, zelf-achting, weetgierigheid;
Allons! weg van alle evangeliën!
Vooral weg van uwe evangeliën, O loensche materialistische priesters.

Die mummie blokkeert den doorgang — wij zullen met het begraven niet langer wachten.

Allons! Maar vooraf: wees gewaarschuwd!
Hij die de reis met mij wil maken moet krachtig bloed, spieren en weerstandsvermogen bezitten.
Niemand kome ter beproeving tenzij hij of zij moed en gezondheid met zich brenge,
Niemand kome die reeds het beste van zichzelf heeft verspild,
Slechts mogen zij komen die in lieve, krachtige lichamen komen,
Geen kwalenlijder, geen drinker, geen venusbesmetteling wordt hier toegelaten,
(Ik en wat mijn is overtuigen niet door redenen, gelijkenissen, rijmen,
Wij overtuigen daar onze tegenwoordigheid.)

11.

Luister! Ik wil oprecht jegens U zijn,
Ik loof niet de oude, smedige prijzen uit, maar ruwe, nieuwe prijzen,
Aldus de zelf-overwinningen die uw deel moeten zijn:

Gij zult U niet ophoopen wat rijkdom genoemd wordt,
Gij zult met kwistige hand uitdeelen wat gij wint of verkrijgt,
Gij zult nauwelijks de stad bereikt hebben die het doel uwer reis was, ter nauwernood hebt gij U er voldaan nedergezet, of gij wordt opgeroepen door een onafwijsbaar bevel om door te gaan,
Gij zult U niet storen aan de ironische glimlachen en den spot van hen die achterblijven,
Welke liefdewenken gij ook ontvangt, gij moogt enkel antwoorden met hartstochtelijke kussen van afscheid,
Gij zult niet veroorloven, dat zij die de armen naar U uitstrekken U vasthouden.

12.

Allons! De verheven metgezellen na om hunne makkers te zijn!
Zij zijn ook den heirweg opgegaan — het zijn de snelvaardige, majesteitelijke mannen, het zijn de verhevenste vrouwen,
Zij die zich verlustigen in der zeeën kalmte zoowel als in der zeeën stormen,
Vaarders van velerlei schip, voeteerders van velerlei landmijl,
Trouwe bezoekers van velerlei verre landen, trouwe bezoekers van vere woningen,
Borgen van mannen en vrouwen, opmerkers van het stadsleven, eenzame zwoegers,
Toevers, beschouwers van vogelkuifjes, bloesems, strandschelpen,
Dansers ter bruiloft, kussers van de bruid, teedere verzorgers van kinderen, zij die kinderen dragen,
Strijders in den opstand, omstanders van geopende graven, zij die de lijkkisten neerlaten,
Reizigers in achtereenvolgende jaargetijden, jaren door, die zonderlinge jaren waarvan elk op de schouders staat van zijn voorganger,
Reizigers met hunne eigen wisselende gestalten als gezellen,
Voorwaarts tredende uit hun slapenden, onwerkelijken kindertijd,
Reizigers blijde met eigen jonkheid, reizigers met hun gebaarde ruwgekorrelde mannelijkheid,
Reizigsters met haar vrouwelijkheid, grootsch, onovertroffen, voldaan,
Reizigers met hun eigen verheven grijsheid, man of vrouw,
Ouderdom, kalm en grootsch in de trotsche Majesteit van het Heelal,
Ouderdom vrijelijk uitgaande naar de lieflijke dichtbijë vrijheid des doods.

13.

Allons! Heenwaarts naar wat einde noch begin heeft,
Wij zullen veel ervaren: voetreizen bij nacht, rust bij nacht,

Wij zullen ondergaan op de reizen die wij aanvaarden en in de dagen en nachten die wij beleven,
En opnieuw opkomen om nog verhevener reizen te beginnen,
Zoo ver of zoo hoog zal ons doel niet zijn of wij zullen het bereiken en dan doorgaan naar een nog verder, nog verhevener doel,
Wij zullen ons geen tijd hoe verwijderd ook denken of in dien tijd zullen wij leven en een toekomst hebben,
Wij zullen ver of dichtbij geen weg zien of hij ligt voor ons open en blijft voor ons open, hoe lang die weg ook zij,
Wij zullen geen levend wezen zien, geen God noch eenig ander, of wij zullen er ons mede vereenigen,
Wij zullen geen bezit zien of wij zullen het bezitten, van alles genieten, zonder arbeid of koop, het feestmaal smaken en toch geen grein er van verminderen,
Wij zullen het beste nemen van des landbouwers hofstede en van des rijkaards villa, en de kuische zegeningen van de welgepaarde twee, en de vruchten des boomgaards en de bloemen der perken,
Wij zullen nemen wat van onze gading zij in de volkrijke steden die wij doortrekken,
Wij zullen gebouwen en straten met ons dragen waar wij ook gaan,
Wij zullen de herinneringen oogsten uit het brein der menschen die wij ontmoeten, wij zullen de liefde oogsten uit hunne harten,
Wij zullen hen die wij liefhebben op onzen weg meênemen, ofschoon wij ze moeten achterlaten,
Wij zullen zien, dat het Heelal zelf een weg is, vele wegen, wegen van reizende zielen.

Alles wijkt terug van den voortgang der zielen,
Alle godsdienstvormen, alle tastbare dingen, kunsten, regeeringen — al wat op deze of welke wereld ook zichtbaar was of is trekt zich terug in nissen en gewelven voor de zielenprocessie langs de verheven wegen des Heelals.

Den voortgang der zielen van mannen en vrouwen langs de verheven wegen des Heelals is alle andere voortgang enkel toevoegsel en steun.

Eeuwig leven, eeuwig voorwaarts,
Statig, plechtig, droef, terughoudend, bespot, woedend, onstuimig, zwak, onvoldaan,
Wanhopig, trotsch, teeder, ziek, erkend door menschen, verloochend door menschen,
Zij gaan! Zij gaan! Ik weet dat zij gaan, maar ik weet niet waarheen zij gaan,

Toch weet ik dat zij heenwaarts gaan naar het beste — heenwaarts naar iets verhevens.

Wie gij ook zijt, kom mee! Man of vrouw kom mee!
Gij moet daar niet staan druilen of leuteren in uw huis, ofschoon gij het U bouwdet of het voor U gebouwd is.

Weg uit den duisteren schuilhoek! Weg van achter het schut!
Uwe maren zijn vergeefs, ik weet alles en openbaar alles.

Zie door U heen, gij zijt zoo krank als de anderen,
Zie door het lachen, het dansen, het feestvieren der menschen heen,
Zie onder hun kleed en sieraden, zie onder hunne gewasschen, propere gezichten,
Zie dan een geheime, stille walging en wanhoop.

Geen echtgenoot, geen vrouw, geen vriend vertrouwd genoeg om de belijdenis te ontvangen,
Als een ander Ik, een dubbelganger van ieder, gaat het schuilend en angstig door het leven,
Vormloos en woordeloos gaat het door de straten der stad, beschaafd en lief in de salons,
In spoorwagens, op stoombooten, in openbare bijeenkomsten,
Thuis in de woningen van mannen en vrouwen, aan tafel, in het slaapvertrek, overal,
Keurig versierd, beleefd-glimlachend, recht van houding: dood in het hart, verdoemenis in het hoofd,
Onder laken en handschoenen, onder linten en bloemen,
Gebruiken nauwkeurig volgende, met geen syllabe sprekende over zich-zelf,
Sprekende van alle andere dingen ter wereld, maar nooit over zich-zelf.

14.

Allons! door gevechten en door strijden!
Het doel dat we ons gesteld hebben kan niet worden ontgaan.

Was het einde van vroeger strijden overwinning?
Wat heeft overwonnen? Gij-zelf? Uw volk? de Natuur?
Welaan, versta mij goed — de Voorzienigheid heeft in het wezen der dingen de eeuwige wet gelegd, dat uit het genot zelf der overwinning, 't hindert wat zij geldt, iets groeit, dat een moeilijker strijd noodzakelijk maakt.
Mijn roep is de roep ten strijde, ik kweek feitelijke rebellie,
Hij die met mij gaat moet wel gewapend gaan,
Hij die met mij gaat zal dikwijls karig voedsel, armoede, boosaardige vijanden, verlatenheid vinden.

15.

Allons! De heirweg ligt voor ons open!
Hij is veilig — ik heb hem beproefd — mijn eigen voeten hebben hem lang en vaak betreden — blijf niet achter!
Laat het papier liggen op de lessenaar onbeschreven en het boek op de plank ongeopend!
Laat de gereedschappen liggen in de werkplaats! laat het geld ongeïnd!
Laat de school voor wat zij is! Stoor U niet aan het geroep des onderwijzers!
Laat den prediker prediken in zijn preekstoel! laat den advocaat pleiten in het Hof en den rechter de wet verklaren.

Camerado, ik geef U mijn hand!
Ik geef U mijn liefde oneindig kostelijker dan geld,
Ik geef U mij-zelf buiten preek of wet om;
Wilt gij U-zelf aan mij geven? Wilt gij de reis met mij maken?
Zullen wij te zamen en elkaar trouw blijven heel ons leven lang?

OVER NAAR BROOKLYN MET DE VEERBOOT.

1.

Vloedstroom daar omlaag! Ik zie U van aangezicht tot aangezicht!
Wolken ten Westerhemel — gij daar, zon, ter halfuurshoogte — ook U zie ik van aangezicht tot aangezicht.

Menigten mannen en vrouwen in uw dagelijksch kleed, hoe belangwekkend vind ik U!
De honderden en honderden die op de veerbooten naar Brooklyn oversteken om huiswaarts te keeren vind ik belangwekkender dan zij kunnen denken,
En gij allen die van oever tot oever zult oversteken in volgende tijden, gij zijt mij meer, gij hebt grooter deel in mijn gepeins dan gij kunt denken.

2.

Mijn geestelijke gemeenschap met alle dingen elk uur van den dag,
Het eenvoudige, dichte, hecht-sluitende plan, ik daarvan een zelfstandig geheel, ieder daarvan een zelfstandig geheel en toch allen een deel van het plan,

De eenvormigheden in verleden en toekomst,
De als kralen eener rozenkrans volgende heerlijkheden van het geringste dat ik zie en hoor als ik in de straten wandel of de rivier oversteek,
De stroom die zoo snel voortstuwt en ver met mij wegzwemt,
De anderen die achter mij aankomen, het verband tusschen mij en hen,
De zekerheid dier anderen, het leven, de liefde, het zien en hooren dier anderen.

Die anderen zullen het hek van de veerboot doorgaan en van oever tot oever oversteken,
Die anderen zullen den loop van den vloedstroom gadeslaan,
Die anderen, in Noord en West, den scheepvaart van Manhattan en de heuvelen van Brooklyn, Zuid en Oost,
Die anderen zullen naar de groote en kleine eilanden uitzien;
Vijftig jaren later, weer anderen zullen dat alles zien, wanneer zij oversteken en de zon ter halfuurshoogte staat?
Honderd jaren later of vele honderden jaren later zullen opnieuw anderen dat zien,
Zij zullen den ondergang der zon bewonderend aanzien en den instroom van den vloed en den weg-stroom van de ebbe.

3.

Tijd noch plaats doet zich gelden — afstand geldt niet,
Ik ben met U, gij mannen en vrouwen van de volgende generatie of van alle volgende generatiën,
Juist wat gij gevoelt wanneer ge rivier en hemel gadeslaat, gevoelde ik,
Juist zooals ieder uwer een mensch in een menigte menschen is, was ik een mensch in een menigte menschen,
Juist zooals gij U verkwikt gevoelt door het blijde leven van de rivier en den schittervloed, gevoelde ik mij verkwikt,
Juist zooals gij staat te leunen over de borstwering en toch voortsnelt met den haastigen vloed, stond ik en snelde voort,
Juist zooals gij ziet naar de tallooze scheepsmasten en de dikstammige schoorsteenen der booten, zag ik.

Ook ik menig en menig keer stak de aloude rivier over,
Sloeg de Twaalfde-maands zeemeeuwen gade, zag hen hoog in de lucht drijven met beweginglooze vleugelen en wiegelende lichamen,
Zag hoe het glinstergeel lichtte op een deel hunner lichamen, terwijl het overige in zwarte schaduw bleef,
Zag ze in langzaam beschreven cirkels zachtkens in het Zuiden dalen,
Zag den weerschijn van zomerlicht in het water,
Werd verblind soms door den glinsterenden zonnestroom,

Keek naar de fijn uitsprankelende lichtspaken om de weerspiegeling van mijn hoofd in het zonneweerkaatsende water,
Keek naar den nevel over den rug der heuvels Zuidwaarts en Zuidwestwaarts,
Keek naar den stoomdamp in dikke violetgetinte vachten heendrijvende,
Keek in de richting van de beneden-baaij om de aankomst der schepen te zien,
Zag ze naderen, zag aan boord hen die mij na waren,
Zag de witte zeilen der schoeners, zag de sloepen, zag de schepen voor anker,
De matrozen aan hun werk in het want of schrijlings op de sparren,
De ronde masten, de schommelende beweging van de kielen, de ranke, kronkelende wimpels,
De groote en kleine stoomers in vaart, de lootsen en de lootshuizen,
Het witte zog in de vaart achtergelaten, de snelle, sidderende wenteling der raderen,
De vlaggen aller natiën en hoe ze bij zonsondergang gestreken werden,
De uitgeschulpte golven in den schemer, het scheppen der raderborden, het dartelende, glinsterende gekuif,
Het verre verschiet dat steeds neveliger werd, de grauwe muren van de steenen pakhuizen der dokken,
Op de rivier het schemerachtig beweeg, de zware stoomsleepers dicht naast elkaar aan weerskanten bij de sloepen, de hooischepen, de door den nacht verraste lichters,
Aan den naderenden oever de vuren der gieterij-schoorsteenen hoog op en helder vlammend in den nacht,
En hun flikkering van zwart en bloedrood en geel licht werpende over de daken der huizen en omlaag in de straatspleten.

4.

Dit en al het andere was mij hetzelfde als het U is,
Wel had ik die twee steden lief, wel had ik lief de luistervolle, vlugge rivier,
De mannen en vrouwen die ik zag waren mij allen lief,
En anderen tevens — die anderen die mij achterna zien, terwijl ik hen zag komen,
(Eens zal de tijd rijp zijn — maar voor dezen dag en dezen nacht is 't genoeg.)

5.

Wat is toch dat gevoel van gemeenschap tusschen ons?

Wat is de som der tientallen en honderdtallen jaren, die ons scheiden?

Wat het zij, het geldt niet, afstand noch tijd geldt.
Ook ik leefde eens, het Brooklyn der breede heuvelen was mijn Brooklyn,
Ook ik liep in de straten van Manhattan-eiland en baadde in de wateren die het omspoelen,
Ook ik voelde die vreemde plotselinge vragen mijn binnenste bewegen,
Op den dag midden in de menigte kwamen zij in mij op,
Als ik in den laten nacht huiswaarts ging, of in bed, kwamen zij in mij op,
Ook ik dobberde in den stroom der eeuwig onopgeloste raadselen,
Ook ik had de identiteit mijns lijfs ontvangen,
Wat ik was wist ik was mijns lijfs en wat ik zou worden wist ik, zou ik worden door het lijf.

6.

Niet enkel over U vallen schaduwen,
Over mij ook zijn schaduwen gegaan,
Het beste wat ik gedaan had leek mij ijdel en verdacht,
Waren mijne gedachten die ik zoo verheven waande niet in waarheid zeer onbeduidend?
Evenmin zijt gij 't alleen die weet wat het is slecht te zijn,
Ook ik wist, wat het is slecht te zijn,
Ook ik verwarde mij in den eeuwigen knoop van tegenstrijdigheid,
Leuterde, gevoelde schaamte, berouw, wangunst, ik loog en stal,
Was valsch, toornig, geil, had begeerten die ik zelfs niet durfde uitspreken,
Was grillig, ijdel, gulzig, bekrompen, sluw, lafhartig, boosaardig,
De wolf, de slang, het zwijn leefden in mij,
De steelsche blik, het ijdele woord, de overspelige wensch leefde in mij,
Weigering, haat, uitstel, laagheid, luiheid, dit alles ontbrak mij niet,
Ik was een met de anderen, was een met het leven en de gebeurlijkheid van anderen,
Ik werd bij mijn streelnaam toegeroepen door heldere, luide stemmen van jonge mannen als zij mij zagen naderen of voorbijgaan,
Voelde hun arm om mijn nek als ik stond, of het achteloos leunen van hun lichaam tegen het mijne als ik zat,
Zag velen die ik liefhad in de straten of op de veerbooten of in openbare bijeenkomsten en sprak hun toch met geen woord van die liefde,

Leefde hetzelfde leven der anderen, hetzelfde oude, lachende, knagende, slapende leven,
Speelde de rol die altijd den speler of de speelster zal blijven nastaren,
Altijd dezelfde oude rol, de rol die is wat wij er van maken, zoo groot als wij wenschen,
Of zoo klein als wij wenschen, of beiden groot en klein tegelijk.

7.

Nog dichter nader ik U,
Wat gij thans van mij denkt, heb ik van U gedacht — ik lag eerder dan gij in de luren,
Ik dacht lang en ernstig over U na voor gij geboren waart.

Wie wist van te voren wat mij zou volgen?
Wie weet of ik dat thans niet zeer geniet?
Wie weet of ik, ondanks den afstand die ons scheidt, U niet zie, ofschoon gij mij niet zien kunt?

8.

O wat kan mij ooit luistervoller en schooner zijn dan het mastomboorde Manhattan?
Rivier en zonsondergang en geschulpte golven van den vloedstroom?
De zeemeeuwen en hunne wiegelende lichamen, het hooischip in den schemer en den lichter in den nacht?
Wat zijn heerlijker goden dan die mij de hand drukken en mij met stemmen, lieflijk voor mijne ooren, luide en krachtig bij mijn streelnaam toeroepen als ik voorbijga?
Wat is teederder dan wat mij verbindt aan de vrouw of den man die mij nu aanziet?
En mij nu met U vereenigt en mijn ziel in de uwe doet leven?

Want wij begrijpen elkander, doen we niet?
Wat ik U beloofde zonder het te noemen, hebt gij dat niet aanvaard?
Wat de geleerdheid niet kan onderwijzen — wat het sermoen niet kan vervullen, is nu vervuld, niet waar?

9.

Stroom voort, rivier! Zwel aan met den vloed, neem af met de ebbe!
Dartelt voort, gekuifde en geschulpte golven!
Heerlijke wolken van zonsondergang! doordring mij van uw pracht, of de mannen en vrouwen van alle volgende generatiën!
Steekt over van oever tot oever, ontelbare menigte passagiers!
Verheft U, hooge masten van Manhattan! Verheft U, schoone heuvelen van Brooklyn!

Klop, bedrogen en wonderlijk brein! Werp uw vragen en antwoorden uit!
Sleurt hier en overal met U voort, stroom van eeuwig onopgeloste raadselen,
Staart oogen van dorstende liefde, staart in huis of op straat of in de openbare bijeenkomst!
Klinkt op, stemmen van jonge mannen! roept mij luide en welklinkend bij mijn streelnaam!
Leef, oud leven! Speel de rol die hem of haar die speelt eeuwig achterna staart,
Speel de oude rol, de rol die groot is of klein, naar men haar maken wil.
Bedenk wel, gij die mij leest, of ik U niet onzichtbaar aanzie;
Zij sterk, borstwering boven het water, steun hen die achteloos tegen U aanleunen en zich toch met den stroom meehaasten;
Vliegt voort, zeevogels! Vliegt op uw zijde of wentel in wijde cirkels hoog in de lucht;
Weerkaats den zomerhemel, gij water en bewaart hem tot alle neerziende oogen tijd hebben gehad U te zien,
Sprankelt uit fijne zonnelichtspaken om de weerspiegeling in het zonbeschenen water van mijn hoofd of ieders hoofd!
Nadert schepen in den beneden-baaij! Vaart op en af witbezeilde schoeners, sloepen, lichters!
Praalt uit, aller natiën vlaggen! Wordt naar behooren gestreken bij zonsondergang!
Brandt uwe vuren hoog op, gij gieterij-schoorsteenen! Werpt zwarte schaduwen in het vallen van den avond, werpt rood en geel licht over de daken der huizen!
Verschijnselen bewijst nu of in de toekomst wat gij zijt,
Gij noodzakelijke nevel omhul de ziel,
Voor mij om mijn lijf, voor U om uw lijf, geuren de goddelijkste aroma's,
Gedijt steden — brengt uwe ladingen, brengt uwe fiere schouwspelen, breede en genoegzame wateren,
Bloei op, Wezen dat misschien meer ziel heeft dan al wat leeft,
Behoudt uwe plaatsen, dingen, duurzamer dan al het andere.

Gij hebt gewacht, gij wacht altijd, stomme heerlijke getuigers.
Wij nemen U gretig in ons op en toch blijven wij steeds onverzadigd,
Zoo abel zijt gij niet, dat gij ons kunt teleurstellen of U-zelven buiten ons bereik houden,
Wij nemen U in ons op en verwerpen U niet — wij bevestigen U voor altijd in ons hart,
Wij vademen U niet — wij hebben U lief — ook in U is volmaaktheid,
Gij ook zijt een deel der eeuwigheid,
Groot of klein, gij zijt een deel van de ziel.

LIED VAN DEN ANTWOORDER.

1.

Luister nu naar mijn morgen-romanza, ik verklaar U de teekenen waaraan men den Antwoorder kent,
Ik zing voor steden en hofsteden, zooals zij daar voor mij uit in den zonneschijn gloren.

Een jongeling komt tot mij en brengt mij de kondschap zijns broeders,
Hoe zal nu de jongeling het waar en wanneer zijns broeders vernemen?
Zeg hem mij de teekenen te geven.

En ik sta tegenover den jongeling, oog in oog, en neem zijn rechterhand in mijn harthand en zijn harthand in mijn rechterhand,
En ik antwoord tegelijkertijd voor zijn broeder en voor alle menschen en ik geef hem een antwoord, dat allen bevredigt en geef deze teekenen.

Hem wachten allen, hem wordt alles geschonken, zijn woord is het Eind en de Beslissing,
Hem aanvaarden zij, hij is de bron der dorstigen, hij is het licht der dwalenden,
Hem doordringen zij en hij doordringt hen.
Schoone vrouwen, de fierste volken, wetten, het landschap, menschen, dieren,
De zielvolle aarde en haar leven en de rustelooze oceaan (zoo doe ik mijn morgen-romanza klinken,)
Alle genieting en eigendom en geld en alles wat geld kan koopen,
De beste landerijen, anderen zwoegen en zaaien maar onvermijdelijk is hem de oogst,
De heerlijkste en kostelijkste steden, anderen ontwerpen en bouwen en hem is 't daar te wonen,
Anderen zullen geen winst maken of die winst zal zijn winst zijn, het dicht-bijë en verre zijn hem, de schepen in de Oceaan,
De steeds wederkeerende markten en missen te land zijn hem, indien zij iemand zijn.

Hij geeft de waarde der dingen aan,
Hij geeft de ziel en de liefde van het heden uit eigen ziel en liefde,
Hij stempelt zijn tijd, herinneringen, ouders, broeders en zusters, vereenigingen, bedrijf, beleid, zoodat alles wat daarneven of daarna is het eert en zich niet aanmatigt het te overtreffen.
Hij is de Antwoorder,
Dien beantwoord kan worden beantwoordt hij en dien niet beantwoord kan worden legt hij het tevreden stilzwijgen op.

Een mensch is een dagvaarding en uitdaging,
(Gij verbergt U te vergeefs — hoort gij dien spot en dat gelach? hoort gij die ironische echo's?)
Boeken, vrienden, wijsgeeren, priesters, daad, vermaak, fierheid, alles heeft zijn polsslag des levens en zoekt voldoening te schenken,
Hij wijst aan wat die voldoening zij en verklaart het waarom van dien polsslag.

Welke sekse ook, welke tijd of plaats ook, hij komt tot hem of haar frisschelijk, liefelijk, veiliglijk bij dag of bij nacht,
Hij heeft den sleutel aller harten, hij helpt de dwalende hand die de deurknop zoekt.

Voor hem schalt een welkom door het gansche Heelal, het fluïdum der schoonheid vindt niet zoo algemeen en liefdevol een ontvangst als hij,
De mensch dien hij streelt bij dag of met wien hij slaapt bij nacht is zalig,
Al wat leeft spreekt, alles heeft zijn taal en zijn teeken,
Hij neemt alle taal en alle teekenen op in de zijnen en dezen schenkt hij den menschen en ieder mensch verklaart wat hij verneemt en verklaart daarmeê zich-zelf,
Het eene deel werkt niet het andere deel tegen, want in hem wordt alles vereenigd en hij ziet hoe alles zich vereenigt.
Hij zegt gelijk en op denzelfden toon *Hoe gaat 't U, vriend* tot den President op diens morgenreceptie,
En hij zegt *Goeden dag, broeder* tot den neger die onkruid wiedt in het suikerveld,
En beiden verstaan hem en begrijpen dat wat hij zegt juist is.

Hij gaat rond in het Capitool als in zijn huis,
Hij gaat rond te midden van het Congres en de eene volksvertegenwoordiger zegt tot den ander: *Daar gaat hij die onze gelijke is en onze gelijke was en onze gelijke zijn zal.*

Want de smeden houden hem voor een smid,
En de soldaten denken dat hij soldaat is en de matrozen dat hij menige zee heeft bevaren,
En de geleerden achten hem een geleerde en de kunstenaars een kunstenaar,
En de arbeiders zien dat hij met hen zou kunnen arbeiden en hen zou kunnen liefhebben,
Het doet er niet toe wat arbeid het zij, zij denken dat hij dien arbeid verricht of verricht heeft,
Het doet er niet toe welk volk het zij, allen denken dat zij zijne broeders en zusters zijn.

De Engelschen gelooven dat hij een loot is van Engelschen stam,
Den Jood schijnt hij een Jood, den Rus een Rus, allen is hij vertrouwd en na, niemand die hem verloochent,
Ieder dien hij in het vreemdelingen-koffiehuis aanziet roept hem tot zich,
De Italiaan of Franschman twijfelt niet, de Duitscher twijfelt niet, de Spanjaard twijfelt niet, de Cubanees twijfelt niet,
De machinist, de scheepssjouwers op de groote meren of op de Mississippi of Sint Lawrence of Sacramento, of Hudson of Paumanok acht hem zijn gelijke.

De edelman van nobelen bloede erkent zijn nobel bloed,
De hooner, de lichtekooi, de ontevredene, de bedelaar herkennen zich-zelven in zijn hoogheid, want in het licht zijner oogen wordt het kleed hunner ziel van sneeuw en goud,
Wat verachtelijk in hen was ontvalt hun, zij kennen nauwelijks zich-zelven in hun schoonheid.

2.

De aanwijzingen en teekenen der tijden,
De meester der wijsgeeren wordt gekend aan volkomen gezondheid,
De Tijd rust nooit en wordt gekend aan zijn dag en zijn nacht, aan zijne minuten en uren,
Aldus ook de dichter, eeuwig bezielt hij; hij wordt gekend aan den schoonen stoet zijner volgelingen, de zangers en aan hunne woorden,
De woorden van de zangers zijn de uren of de minuten van dag of nacht, maar de woorden van den schepper der gedichten zijn de dag en de nacht zelf,
De schepper van gedichten is de bouwer van recht, waarheid, onsterflijkheid
Zijn geest en zijn kunnen omvatten het leven van alles en allen,
Aldus is zijn ziel het goddelijk leven van alle leven.

De zangers scheppen niet, enkel de dichter schept,
Op den weg der zangers liggen groene twijgen en bloemen, zij worden verstaan en verschijnen zeer dikwijls, maar zelden gaat de zon op over den dag, zoowel als over de plek, der geboorte van den schepper van gedichten, den Antwoorder,
(Niet elke eeuw, niet elk vijftal eeuwen wordt verlicht door zulk een dag, hoe rijk die tijd ook zij aan namen).

De zangers van de alledaagsche uren der eeuwen mogen namen

dragen die als trompetten klinken, niettemin is ieders naam slechts de naam van een zanger,
Hun naam is oogzanger, oorzanger, hoofdzanger, mooizanger, nachtzanger, liefzanger, liefdezanger, lotzanger, of iets dergelijks.

De woorden der ware gedichten bevatten de ziel van dezen tijd en van alle tijden,
De woorden der ware gedichten worden niet enkel en niet altijd aan hun lieflijkheid gekend,
De ware dichters zijn niet de gehoorzame knechten der schoonheid maar de verheven gebieders der schoonheid;
De grootheid der zonen is de weerschijn van de grootheid der moeders en vaders,
De woorden der ware gedichten zijn de oorsprong en de verheerlijking der wetenschap.
Goddelijk instinct, heelal-visioen, natuurwet, gezondheid, lichaamskracht, eenzaamheid in de natuur,
Blijheid, zonbruining, lieflijkheid van de open lucht, dit zijn enkelen dier woorden.

De zeevaarder en ontdekkingsreiziger moeten onderdoen voor den schepper der gedichten, den Antwoorder,
De bouwer, meetkundige, chemist, ontleedkundige, schedelkenner, kunstenaar zijn allen minder dan de schepper der gedichten, de Antwoorder,

De woorden der ware gedichten geven U meer dan gedichten,
Zij geven U het leven waaruit gij uwe eigen gedichten, uw eigen geloof, beleid, vrede, gedrag, geschiedenis, litteratuur, alledaags leven en al het overige kunt scheppen,
Zij zijn het evenwicht van stand, huidskleur, ras, credo's en de kunne,
Zij zoeken de schoonheid niet, de schoonheid zoekt hen,
De schoonheid smacht naar hen, de schoonheid kwijnt om der wille van hun liefde en volgt hen en beroert hen.

Zij zijn de voorbereiding tot den Dood, toch zijn zij het Einde niet, maar het begin van nieuw een leven,
Zij brengen niemand tot zijn of haar uitkomst dan tenzij voldaan en gelukzalig,
Dien zij tot zich nemen, brengen zij in de ruimte der Eeuwigheid om nieuwe werelden te zien ontstaan en te leeren wat God in één woord gezegd heeft,
Om de eeuwige reis te beginnen met volkomen geloofstoewijding, en voort te snellen door de eindelooze sferen, en nimmer meer rust te kennen.

EEN VREUGDENLIED.

O, hoe het luidst-jubelend lied te maken?
Vol muziek, vol mannekracht, vol vrouwenschoonheid, vol kinderlijk geluk!
Vol gewoon bedrijf — vol graan en vrucht.

O kon ik de stemmen der dieren, de vlugzwemmende visschen, het druppelen van den regen, den zonneschijn en 't gegolf der baren tot een lied maken!

O vreugde mijner ziel — ontembaar en vrij — uitschietend als het weerlicht!
Niet genoeg is 't mij dezen aardkloot en tijd te bezitten,
Mij behooren duizenden werelden en de eeuwigheid

O de vreugden van den machinist! Op een locomotief voort te snellen!
Het stoomgesis te hooren, de vroolijke gil, de stoomfluit, de lachende locomotief!
Met onweerstaanbaar geweld en spoed door te dringen in het verre.

O, de blijde wandeling over veld en heuvel!
Bloem en blad van gewone kruiden of planten, de vochtige frischheid en de kalmte der wouden,
De fijne geur der aarde in den morgenstond en den geheelen voormiddag.

O de vreugde van hem of haar die te paard rijdt!
Het zadel, de galop, de zachte druk bij het op- en neerwippen, het murmelen der koelte om ooren en haar.

O de vreugden van den spuitgast!
Ik hoor het alarmeeren in 't holst van den nacht,
Ik hoor bellengelui, kreten! Ik snel door de menigte heen!
Het gezicht der vlammen maakt me dol van pleizier,

O de vreugd van den sterk-gespierden vuistvechter, recht-op in den arena, in voortreffelijken staat, bewust van zijn kracht, en dorstende naar de ontmoeting met zijn tegenstander.

O de vreugde van die groote natuurlijke liefde, die alleen de menschelijke ziel kan koesteren en doen uitvloeien in een gestadigen, eindeloozen stroom.

O de vreugde der moeder!
Het werken, de onvermoeidheid, de heerlijke liefde, de angst, de geduldige toewijding eens levens.

O de vreugde van groei en bloei en herwinning,
De vreugd van smartstilling en vredestichting, de vreugd van eendracht en harmonie.

O terug te gaan naar mijn geboorteplaats,
Er opnieuw de vogels te hooren zingen,
Er opnieuw om huis en schuur en over de velden te dwalen,
En opnieuw in den boomgaard en door de oude lanen.

O opgegroeid te zijn aan baaien, lagunen, kreken of langs de kust,
Heel mijn leven daar te arbeiden en te toeven,
De zilte, vochtige lucht, het strand, het zoute zeewier dat bij laag water bloot komt,
De arbeid der visschers, de arbeid van den aalvisscher en den mosselvisscher;
Ik kom met mijn mosselhark en spade, ik kom met mijn aalvork;
Is 't ebbe? Ik voeg mij bij de groep mosselgravers op de banken,
Ik lach en arbeid met hen en maak pret bij mijn werk als een haantje de voorste;
In den winter neem ik mijn aalkorf en aalvork ter hand en ga te voet over het ijs — ik heb een bijl om bijten te hakken,
Zie mij warm gekleed en vroolijk gaan, of 's middags terug komen, mijn bent flinke jongens vergezelt mij,
Mijn bent volwassen of halfwassen jongens, die met niemand zoo gaarne zijn als met mij,
Om overdag aan mijn zijde te arbeiden en 's nachts aan mijn zijde te slapen.

Een anderen keer, als het weêr warm is, ga ik uit in een boot om op de plek waar zij met zware steenen zijn neergelaten de kreeftpotten op te halen (ik ken de boeien,)
O de lieflijkheid dan van den Vijfde maands-ochtendstond op het water, als ik even voor zonne-opkomst naar de boeien roei,
Ik trek de rijs-potten schuin omhoog, de donkergroene kreeften weren zich wanhopig met de pooten als ik hen optil, ik schuif houten pinnen tusschen hunne scharen,
Ik roei een voor een naar alle plaatsen en ga dan naar land terug,
Daar in een reusachtigen ketel kokend water zullen de kreeften worden gekookt tot zij scharlaken van kleur zijn.

Een anderen keer makreelvangst,
Gulzig, tuk op het aas, aan het oppervlak, schijnen zij mijlen ver in 't rond het water te bedekken;
Een anderen keer grondelvangst in Chesapeakebaaij, ik een van de zonnebruinde bemanning;
Een anderen keer werpen wij in Paumanok's zicht het sleepnet uit voor den dolfijn, mijn lichaam is vastgesjord,

Mijn linkervoet steunt op het scheepsboord, mijn rechterarm werpt in breede kronkels de dunne lijn ver weg,
Ver in 't rond zie ik het snelle bijdraaien en uitschieten van vijftig skiffs, die van mijne metgezellen.

O te roeien op de rivieren,
De St. Lawrence af en door het heerlijke berglandschap, en de stoombooten,
De zeilschepen, de Duizend Eilanden, de afdrijvende houtvlotten en de vlotschippers met hunne lange slagriemen,
De hutjes op de vlotten en de rookwolken als de mannen hun avondmaal koken.

(O nu iets verderfelijks en vreeselijks!
Een leven ver van peuteren en pais!
Geef mij het onbewezene! Geef mij visioenen van zielsverrukking!
Laat mij alle banden verbreken, laat mijn ziel wegdrijven in de eeuwigheid!)
O te werken in mijnen, ijzer te smeden,
Het ijzer gieten, het vloeiende, gloeiende metaal zelf, het ruwe hooge dak, de breede schaduwdansende gieterij-zelf,
De oven, de heete vloeistof die uitgestort wordt en wegloopt.

O in één woord de vreugden van den soldaat te omvatten!
Het oog van een dapperen bevelhebber op zich gericht te voelen — zijn sympathie te genieten!
Zijn kalmte te zien in gevaar — verwarmd te worden door de uitstraling van zijn glimlach!
Naar het slagveld te trekken — het geschetter der klaroenen en de roffels der trommen te hooren!
Het brijzelknarsen van de artillerie te vernemen — het geflikker der bayonetten van geweerloopen in het zonnelicht te zien!
Te zien hoe daar mannen vallen, sterven en niet klagen!
Den smaak des bloeds met woest genot te proeven — een duivel te zijn!
De wonden en den dood des vijands met genotvochtige oogen te aanschouwen.

O des walvischvaarders vreugd! Ik kruis opnieuw met mijn ouden kruiser!
Ik voel de deining van het schip onder mijne voeten, ik voel het briesje der Atlantiek mij verkoelen,
Ik hoor opnieuw den roep naar omlaag gestoten, *Daar — zij blaast!*
Opnieuw klim ik met de anderen in het want om uit te zien — wij klimmen naar beneden in wilde opgewondenheid,
Ik spring in de gestreken boot, wij roeien naar den plek waar onze prooi ligt,

Wij naderen steelzaam en stil, ik zie het bergengevaarte, slaapziek zich warmen in de zon,
Ik zie den harpoenier rechtop staan, ik zie den harpoen uitschieten van zijn gespierden arm;
O nu, uitsnellende in d'Oceaan, sleept de getroffen walvisch, zich wegspoedende in de richting des winds, stervende ons mede,
Opnieuw zie ik haar opkomen om te ademen, opnieuw roeien wij dichter bij,
Ik zie een speer opsteken uit haar flank, diep ingehaakt, omgewenteld in de wonde,
Opnieuw stooten wij af, opnieuw stuiptrekken, het leven ontsnapt snel,
Opreizende spuit zij bloed op, ik zie haar rondzwemmen in steeds nauwer en nauwer kringen, zwiepende het water — ik zie haar dood,
Een stuiptrekkende sprong in het midden van een cirkel, dan valt zij plat en roerloos neer in het bloedige schuim.

O mijn grijsheid, edelste van al mijne vreugden!
Mijne kinderen en kleinkinderen, mijn zilver-haar en baard,
Mijn grootschheid, rust, majesteit als overwinningsprijs uit den langen levensstrijd.
O wel gerijpte vreugd der vrouwengrijsheid! Eindelijk dan geluk!
Ik ben ouder dan tachtig jaar, ik ben de eerbiedwaardigste moeder,
Hoe klaar is mijn denken nog — hoe gretig zoekt ieder mijn gezelschap!
Welke aantrekkingskrachten bezit ik nu sterker dan voorheen? Welken bloesem draag ik schooner dan jeugd-bloesem?
Welk een schoonheid is 't wier licht mij bestraalt en van mij afstraalt?

O des redenaars vreugden!
Zich de borst te vullen met kracht en daaruit de donderstem te laten oprollen door het gewelf der keel,
De toehoorders in weerslag met U-zelf te doen woeden en weenen, haten en liefhebben,
Amerika den weg te wijzen — Amerika te temmen door den gloed der bezieling.

O de vreugd mijner zelfgenoegzame evenwichtige ziel, die identiteit ontvangt van de materie en haar liefheeft, die de Heelalgetuigenissen hoort, verstaat en verklaart,
Die van hen de levenstrillingen ontvangt door gezicht, gehoor, gevoel, rede, spraak, vergelijking, geheugen en zoo voort,
En het werkelijke leven van mijne zinnen en mijn lijf, dat zinnen en lijf overtreft,
Mijn lijf verheven boven materie, mijn zien verheven boven de oogen van materie,

Bewijs, trots alle haarkloverij, dat ten slotte niet de oogen der materie zien
En niet dit stoffelijke liefheeft, zich beweegt, lacht, juicht, omhelst en voortplant.

O des landmans vreugden!
Des landbouwers vreugden van Ohio, Illinois, Wisconsin, Kanada, Iowa, Kansas, Missouri, Oregon,
Op te staan met het krieken van den dag en vaardig ten arbeid te schreiden,
Het land in den herfst te beploegen voor den oogst wintergraan,
Het land in de lente te beploegen voor den maïsoogst,
Boomgaarden te kweeken, boomen te enten, in den herfst vruchten te plukken.

O te baden in een zwemkom of in een uitgezochte plek aan het strand,
In het water te plassen! enkeldiep in het zeewater te gaan of naakt om 't hardst te loopen op het strand.

O te begrijpen wat Tijd en Ruimte zeggen wil!
Te weten dat de eeuwigheid door niets begrensd wordt,
Omhoog te stijgen en een deel te zijn van lucht, zon en maan en de ongebonden wolken als dier volkomen gelijke.

O de vreugde van het mannelijke zich-zelf-zijn!
Voor niemand het hoofd te buigen, onderworpen te zijn aan niemand, niet te bukken voor eenigen dwingeland in ons of buiten ons,
Voort te schrijden met opgericht hoofd en veerkrachtigen, vasten tred,
Te zien met rustigen blik of met een oog waarin de vlammen der ziel opflikkeren,
Te spreken met luide welklinkende stem, waarin de echo's van een hoog borstgewelf leven,
U-zelf te stellen als gelijke en evenbeeld van alle andere menschen op aarde.

Kent gij de kostelijke vreugden der jonkheid?
Vreugden die lieve vrienden geven, de vreugd van een vroolijk woord en een lachend gezicht?
Vreugd van den blijden lichtstralenden dag, vreugd van het spel dat longen verruimt?
Vreugd van lieflijke muziek, vreugd van de lichtende balzaal en de dansende paren,
Vreugd van den overvloedigen maaltijd, het vroolijk-ruchtende drinkgelag?
En dan, o mijn goddelijke ziel!
Kent gij de vreugd wel van peinzende gedachten?

De vreugden van het vrije, alleenige hart, het teederlievende, beschaduwde hart?
Vreugden van d'eenzame wandeling, de ziel neerslachtig en toch fier, droevig lijden en stalenden strijd?
Stervensnaderende benauwdheid, extazes, vreugden van heilig gepeins bij dag en bij nacht?
Vreugden van de gedachte aan den Dood, aan de groote sferen Tijd en Ruimte?
Profetische vreugden van schooner, verhevener liefde-idealen: de goddelijke metgezellin, den liefelijken, trouwen, volmaakten metgezel?
Vreugden die immer en eeuwig uwer waard zijn en uw deel zijn, O ziel.

O in mijn leven de koning van dit leven te zijn en niet zijn slaaf,
Als een machtig overwinnaar het leven in de oogen te zien,
Weg met ijdelheid, verveling, klachten en verachtend oordeelen,
De onwrikbare vastheid der ziel van mijn lichaam te bewijzen tegenover de trotsche wetten van lucht, water en aarde,
En dat niets van wat daar buiten mij zij sterker dan ik-zelf kan wezen.

Maar niet enkel de vreugden des levens bezing ik, met nadruk bezing ik — de vreugd van den dood!
De heerlijke aanraking des Doods die maar voor enkele oogenblikken stilt en verstijft,
Ik vermaak mijn droesemig lijf aan de vlammen, of wensch dat het tot poeder zal worden herleid of begraven,
Wat in waarheid mijn lichaam is blijft mij toebehooren in de sferen der zaligheid,
Wat is mij het ledige huis mijner ziel? Niets. Het zal gereinigd worden, het zal in de verre toekomst zijn dienst doen in het altijdige gebruik der aarde.

O aan te trekken door meer dan aantrekkingskracht!
Wat het is weet ik niet — en toch, zie! het moet iets zijn dat alles te boven gaat,
Het is de krachtige aanval, nooit verdedigt het — maar hoe magnetisch trekt het aan.
O te strijden tegen groote overmacht, vijanden onverschrokken te gemoet te treden!
Geheel onbeschermd tegenover hen te staan, te leeren hoeveel men kan uithouden!
Strijd, pijniging, gevangenis, volksblaam in de oogen te zien!
Het schavot te beklimmen, de op U gerichte geweermondingen te gemoet te treden met volkomen kalmte,
In waarheid een God te zijn!

O de zee te doorklieven in een schip!
Achter zich te laten dit vaste onverdragelijke land,

Achter zich te laten de vermoeiende eentonigheid der straten, der trottoirs en der huizen,
Achter zich te laten U, o bondige onbewegelijke grond, en een schip te enteren,
En op dit schip de oceaan te meten!

O voortaan het leven op te vatten als een zang van ongekende vreugden,
Dansen, in de handpalmen den maat slaan, juichen, jubelen, huppelen, springen, voortsnellen, voortdobberen!
Een wereld-zeevaarder te zijn met bestemming naar alle havens,
Een schip zelf te wezen (en in waarheid zie deze bladen als zeilen in de zon en in allen wind,)
Een vaardig, deinend schip beladen met zinrijke woorden, zwanger van vreugden.

LIED VAN DE BREEDE BIJL.

1.

Mooi, blank, glimmend wapen,
Uit de ingewanden der Moeder is uw hoofd,
Hout is uw vleesch en metaal uw gebeente, gij zijt maar een lid, maar een lip
Grijsblauw blad in roode hitte gekweekt, steel opgekomen uit wat zaad gekweekt,
Daar ligt ge en rust ge op en tusschen het gras,
Gij leunt gaarne en doet gaarne leunen.

Grootsche scheppingen en wat grootsche scheppingen eigen is, daden van mannekracht, visioenen en geluiden,
Lange en rijke stoet die daar als een zinnebeeld door de eeuwen trekt, muziekklanken,
Vingers van den orgelspeler die huppelend over de toetsen van het wereldorgel de staccati slaat.

2.

Welkom zijn mij alle landen der aarde, elk om zichzelf,
Welkom zijn mij de landen waar eik en pijn groeien,
Welkom zijn me de landen waar citroen en vijg groeien,
Welkom zijn mij de landen der goudmijnen,
Welkom zijn mij de landen van tarwe en maïs, welkom ook die van de druif,
Welkom zijn mij de landen van suiker en rijst,

Welkom de katoenlanden, welkom die van den blanken aardappel en
den zoeten aardappel,
Welkom zijn mij bergen, vlakten, woestijnen, wouden, weiden,
Welkom de vruchtbare uiterwaarden, de hoogvlakten, de holen,
Welkom zijn mij de onmeetbare prairiën, welkom de zwangere grond,
de fruitgaarden, het land van vlas, honig, hennep,
En welkom niet minder zijn mij de landen ruw en bonkig voor het oog,
Weeldevolle landen, 't zij goudlanden of koren- en vruchtenlanden,
Mijnlanden, landen van het mannelijke en ruwe erts,
Landen van steenkool, koper, lood, tin, zink,
Landen van ijzer, landen, dezen, waar, als een plant, de bijl uit bodem
en vuur opbloeit.

3.

Het blok bij den houtstapel, de bijl die er op rust,
De boschhut, het neerhangend wijnloof boven den ingang, het geruimde plekje van den tuin,
Het regengekletter op de bladeren, als de storm is gaan liggen,
Het windeweeklagen en houtkrakend gekerm plots in de stilte, het
denken aan de verre, stormende zee,
Het denken aan de schepen die door den storm zijn getroffen en
reeds hellen ten ondergang, het weghakken der masten,
De poëzie dier zware dakgetimmerten van oude huizen en schuren,
De herinnering van avonden der jeugd, de roode lichtgloed op de
balken, de plaat, de vertelling, de avontuurlijke reis, het
verleden huisgezin, het geërfde bezit,
De ontscheping, de grondvesting eener nieuwe stad,
De reis dier lieden die een nieuw vaderland zochten en vonden, de
nederzetting in het vreemde land,
De nederzetting in den Arkansas, in Colorado, Ottowa, Willamette,
De langzame ontwikkeling, de schrale kost, de bijl, het geweer, de
zadelzakken;
De schoonheid van allen die het gevaar zoeken en liefhebben,
De schoonheid van jonge en oude houthakkers, met hunne eerlijke
ruwe gezichten,
De schoonheid van niet te temmen kracht, van de afreis in het onbekende, van daden die op zelfvertrouwen staan,
De Amerikaansche geringschatting van keuren en plichtplegingen,
het onzegbare ongeduld van den dwang,
De vrije ontwikkeling van het karakter en de zin voor vrijheid ontstaan
door het zwervend leven der vaders, de moed om zichzelf te zijn;
De slachter in het slachthuis, de sjouwers aan boord van schoeners
en kotters, de houtvlotter en pionier,
De houthakkers in hun winterkamp, dageraad in het woud, de sneeuwstrepen op de boomtakken, nu en dan een stuk wild,

De blijde, luide klank van onze eigen stem te hooren, het vroolijke lied, het natuurlijke leven in de bosschen, het zware dagwerk,
De krullende vuurtongen in den nacht, het welsmakende avondmaal, het vroolijke gesprek, het bed van dollen-kerveltakken en de beerenhuid;
De huizenbouwer in de stad of elders,
Het voorbereidend voegen, meten, zagen, stellen,
De balken worden opgeheschen, op haar plaats gelegd, evenwijdig van elkander,
Dan met de vooraf pas-gemaakte zwaluwstaarten in elkaar gevoegd,
Dan de slagen van hamers en mokers, zie daarbij het lichaam der werklieden, hunne houdingen, hunne glooiende leden,
Schrijlings op de balken staan zij en bukken en drijven de pinnen in het hout, terwijl zij zich vasthouden aan posten en hoekbalken
Zwaaien zij de bijl, een arm om de balk geslagen,
De vloerleggers die de planken aan elkaar dringen om genageld te worden,
Hun stand als zij hunne hamers doen neerdalen op de stutten,
De echo's die in het ledige gebouw wêergalmen,
Het half-voltooide groote pakhuis in de stad,
De zes spantleggers, die, twee in het midden en twee aan elk eind, op de schouders een zwaren boom dragen, die de dwarsbalk zal zijn,
De lange rij metselaars met den troffel in de rechterhand die vaardig den grooten zijmuur optrekken, twee honderd voet lang van pui tot pui;
Het op- en neêrgaan hunner buigzame ruggen, het aanhoudend getik van de troffels op de baksteenen,
Die steenen, de een na den ander, zoo knap naast en op elkaar gelegd en gesteld door een druk van het troffelhandvat,
De hoopen bouwmateriaal, de kalk in de kalkbakken en het onophoudelijk vullen dier bakken door de opperlui;
De scheepstimmerlui op de werf, de krielende bent flinke leerjongens,
Het bijlzwaaien boven den vierkant gehouwen boom die langzaam den vorm van een mast krijgt,
Het korte, harde geknars als het staal schuin in den pijnboom wordt gedreven,
De boterkleurige spaanders die als groote schilvers en schubben in 't rond vliegen,
De veerkrachtige beweging van jonge gespierde armen en lendenen in ruime luchtige kleeren,
De bouwer van werven, bruggen, pieren, duc-d'alven, vlotten, zeeweringen;
De stads-brandwacht, het vuur dat plotseling uitbreekt in de volgeladen pakhuizen,

De spoedige komst der spuiten, het schorre geroep, het vaardige en moedige toeschieten der blusschers,
Het vèrklinkende signaal der trompetten, het op- en neergaan van de armen der spuitgasten die het water oppompen in de slangen, het richten van den waterstraal,
De ranke, sidderende, blauw-witte waterstralen, het aanbrengen van ladders en haken en het reddingswerk waarvoor zij dienen,
Het verbrijzelen en wegslaan van de belendende deuren en luiken of van de vloer als het vuur daaronder smeult,
De kijkende menigte met de vele gezichten waarop de vlammen een rooden gloed leggen, de flikkerende schijn, de dansende slagschaduwen;
De smeden bij de smidse en hij die het ijzer na hem gebruikt,
Hij die de bijlen maakt, de valbijlen, de houwbijlen en hij die het staal welt,
Hij die de bijlen keurt en ademt op het koude staal en het scherp aanvoelt met den duim,
En die andere die den greep en het handvat snijdt en dat stevig in de bijlholte voegt;
De lange stoet van hen die de bijl zwaaiden in het schemerig verleden,
De geduldige zwoegers van den voortijd, de bouwmeesters, de werktuigkundigen,
De reuzenbouwen van Assyrië en Mizra, verweg,
De Romeinsche lictoren die den consuls voorafgingen,
De antieke krijgsvoerder van Europa en de bijl die hij zwaait in de man-tegen-manstrijd,
De opgeheven arm, het gekletter der bijlslagen op het gehelmde hoofd,
Het doodsgehuil, het krachtelooze tuimelende lichaam, de stuivende aanval van vriend en vijand,
De belegering van opstandige vazallen, door de zucht naar vrijheid bezield,
De opeisching, het gevecht aan rondeelpoorten, het bestand en het parlementeeren,
De plundering eener oude stad in lang verleden tijd,
De geweldige en vernielende inval van huurlingen en dwepers,
Gebrul, vlammen, bloed, dronkenschap, dolheid,
Kerken geschonden, huizen geplunderd, vrouwen geschoffeerd en haar gegil in den greep der roovers,
List, verraad en diefstal van legerschuimers, het rennen der vreesbezetenen door de straten, de wanhoop der grijsaards,
De hel van den oorlog, de wreedheid ter eere van wat men God noemt,
En de geschiedenis die boekstaaft daad en woord, 't zij dan rechtvaardig of onrechtvaardig,

En de bezielende macht van een eigen levend mensch, 't zij dan rechtvaardig of onrechtvaardig.

4.

Kracht, beleid en moed, dat is het hoogste!
Wat het leven sterkt, sterkt tevens den dood,
En de dooden zijn in de processie des levens even goed als de levenden zelf,
En de zekerheid der toekomst staat even rotsvast als die van het heden,
Want de teelkracht der aarde en der menschheid is hetzelfde als de ziel der aarde en der menschheid
En niets is blijvender dan de kracht die een man stempelt tot man.

Wat, denkt gij, is blijvend?
Denkt gij, dat een groote stad blijvend is?
Of een staat waarin de nijverheid bloeit? Of een weldoorwrochte constitutie? of de best-gebouwde stoomschepen?
Of huizen van graniet en ijzer? Of chef-d'oeuvres van werktuigkunde, vestingbouw, verdediging?

Weg er mede! Dit alles heeft geen eigen leven, dat tot liefhebben bezielt.
O zeker, zij vervullen hun uur, alzoo ook dansen de dansers en pijpen de pijpers voor hen,
Hun schoonheid gaat voorbij, zij doen wat zij moeten doen,
Dit alles doet wat het moet doen tot het door een enkel woord der Godheid in het namelooze wordt weggeslingerd.

Dàt is de groote stad die de verhevenste mannen en vrouwen bezit,
Misschien bestaat zij uit wat vervallen hutten, toch is zij de grootste stad van heel de wereld.

Een groote stad is niet allereerst de plaats van groote werven, dokken, fabrieken, opslagen,
Noch de plaats van den altijd-vernieuwden groet van baren of van hen die het anker lichten voor het vertrek,
Noch de plaats van de hoogste en kostbaarste gebouwen of winkels waarin goederen van heel de aarde worden verkocht,
Noch de plaats waar de beste bibliotheken en scholen te vinden zijn, noch de plaats waar geld 't overvloedigst is,
Noch de plaats met de talrijkste bevolking.

De stad van redenaars en barden, die in natuur en arbeid ziel en lichaam gestaald hebben,

De stad die dezen liefheeft en verstaat en door dezen wederkeerig wordt geliefd,
Waar de nagedachtenis der helden wordt gehuldigd door het gewone woord en de gewone daad en niet door monumenten op de pleinen,
Waar geestdrift en beleid ieder zijn tijd en gelegenheid vindt,
Waar de mannen en vrouwen lichtelijk denken over geschreven wetten,
Waar niemand een slaaf is en niemand een meester van slaven,
Waar de bevolking als een man op staat tegen de onbeperkte vermetelheid van lieden die enkel kracht vinden in den volkswil.
Waar mannen en vrouwen wild van verontwaardiging opstorten, zooals, op 't gefluit van den dood, de zee zwiepende en rijtende baren opstort,
Waar de achtbaarheid van het kleed altijd achterstaat bij de achtbaarheid van het hart,
Waar de burger steeds hoofd en ideaal is, en de President, Mayor, gouverneur, en wie meer, betaalde dienaren,
Waar den kinderen wordt onderwezen, dat zij de hoogste wetten in de ziel vinden en naar dezen behooren te leven,
Waar in handel en wandel een volkomen eerlijkheid wordt toegepast,
Waar de bespiegeling van het ongeziene wordt aangemoedigd,
Waar vrouwen in optochten door de straten trekken naast de mannen,
Waar zij in openbare bijeenkomsten plaats nemen naast de mannen;
De stad van de trouwste vrienden, De Stad!
De stad van het reine omgaan der seksen, De Stad!
De stad van de gezondste vaders, De Stad!
De stad van de best-belichaamde moeders, De Stad,
Dàt is de groote stad, dàt is De Stad!

6.

Als armzalige bedelaars staan woorden naast den fieren koning Daad!
En de nieuwglans van het graniet waarvan men steden bouwt wordt dof bij den levensgloed van het oog eens mans of eener vrouw.

Alles blijft steken of loopt verkeerd tot op het oogenblik dat een sterk karakter ontwaakt.
Een sterk karakter, man of vrouw, is de proef van dit menschengeslacht en van het scheppingsvermogen des Heelals.
Wanneer hij of zij verschijnt verschrompelt de materie,
Dispuut over ziel of niet-ziel verstomt,
Oude gewoonten, gemeenplaatsen worden onderzocht, nietig verklaard of in de stoffige bergplaats der geschiedenis weggelegd.

Wat nu is uw geldjacht? Wat nu bereikt gij er mede?

Wat nu is uw achtbaarheid waard?
Wat nu zijn uw godgeleerdheid, wetenschap, maatschappij, overleveringen, keuren?
Wat nu is uw gestreef?
Wat nu zijn uwe haarkloverijen over de ziel?

7.

Een onvruchtbaar landschap bedekt het erts, zoo goed als het beste is daar te vinden, ondanks den afschrikkenden schijn,
Daar is de mijn, daar zijn de mijnwerkers,
De smidse is daar, het erts is gesmolten, de mokerslagers staan met tangen en mokers gereed,
Wat altijd diende en immer zal dienen is gereed.
Beter dan dit diende niets, het diende allen,
Diende den welbespraakten en subtiel-gevoelenden Griek, diende ook lang reeds te voren,
Diende bij den bouw der gebouwen die duizenden jaren langer duren dan anderen,
Diende den Hebreeër, den Pers, den Hindoe, in het vergeten verleden,
Diende den dijksteller aan de Mississippi, diende hun wier relieken toeven in Centraal-Amerika,
Diende Albischen tempels in wouden en vlakten met hunne ongehouwen zuilen, diende den Druïden,
Diende den kunstmatigen kloven, diep, zwijgend, grootsch, op de sneeuwtoppige bergen van Skandinavië,
Diende hun die in ongeheugen tijden op steenen muren de kinderlijke beelden teekenden van zon, maan en sterren, schepen en de baren van d'Oceaan,
Diende den Gothen op den weg naar het prooiland, diende den herdersvolken en dwaalstammen,
Diende den Kelt in nachtduisteren tijd, diende den koenen piraten van de Oostzee,
Diende lang voor deze allen het eerwaardige, vredelievende volk van Ethiopië,
Diende het maken der roeren van de speelgalleien en het maken van die voor den oorlog,
Diende al wat daar grootsch gewrocht is te land zoo goed als ter zee,
In de middeleeuwen en vóór de middeleeuwen,
Diende toen, evenals nu, niet enkel het leven, maar diende ook den dood.

8.

Ik zie den scherprechter van Europa,
Daar staat hij, gemaskerd, roodgekleed, zwaar op de zware beenen, gespierd in de naakte armen,

Leunend op een breede bijl.

(Wien hebt gij 't laatst geslacht, scherprechter van Europa?
Wiens bloed is 't dat uw kleed doorweekt en beklijft?)

Ik zie den onbewolkten zonsondergang der martelaren,
Ik zie schimmen de treden der schavotten afdalen,
Schimmen van doode lords, kroonberoofde vorstinnen, beschuldigde ministers, gevallen koningen,
Pretendenten, verraders, giftmengers, stamhoofden in ongenade, en de anderen.

Ik zie allen die ooit het leven gaven voor de zaak der vrijheid,
Schraal was het zaad, toch zal de oogst gemaaid worden,
(Prent dit in uw ziel, o koningen, o priesters, toch zal de oogst gemaaid worden.)

Ik zie de bijl schoongewasschen van het bloed,
Bijl en handvat beiden zijn rein geworden,
Niet langer doet in Europa de bijl het bloed der edelen opspuiten, niet langer doet zij het hoofd der koningen vallen.

Ik zie den scherprechter, nutteloos geworden, terugtreden,
Ik zie het schavot onbetreden en beschimmeld, niet langer zie ik er de bijl op,
Ik zie het machtig en liefelijk zinnebeeld van den invloed van mijn eigen volk, het jongste en krachtigste volk.

9.

(Amerika! Ik snoef niet op mijn liefde voor U,
Ik bezit wat mij-zelf is.)

De bijl valt!
In de dichte wouden breekt het licht door,
Zij vallen neer, zij rijzen op in andere gedaanten,
Zij rijzen op in stad en in land, zij worden huizen en wat in huizen en in het veld den mensch dient,
Zij worden staats-capitolen en het capitool der natie van vele staten,
Lange prachtwegen en avenues, hospitiën voor weezen, voor armen, voor zieken,
Stoomschepen van Manhattan, en snelzeilers die alle zeeën meten.

Wat werkelijkheid geworden is verrijst,
Werkelijkheid der bijlen in welk bedrijf ook, en van hen die de bijl hanteeren en zij die dezen met hun leven omringen,

Houthakkers en houtvlotters op de Penobscot of Kennebec,
Hutbewoners aan de flanken der Californische bergen, of aan de kleine meren, of aan de Columbia,
Hutbewoners in het Zuiden aan de oevers van de Gila of Rio Grande, 's avonds als vrienden bijeen en hun mannelijke boert,
Hutbewoners aan de Sint Lawrence of benoorden van Kanada, of verder bij den Yellowstone, kustbewoners of zij die ver het land in wonen,
Robbevangers, walvischvaarders, poolvaarders die hun weg breken door het ijs!

Wat werkelijkheid geworden is verrijst!
Factorijen, arsenalen, smelterijen, markten,
De gepaarde lijnen der spoorwegen,
De steunbalken der bruggen, reusachtige spantwerken, dwarsbalbalken, gewelven,
De vlooten beurtschepen, slepen, meer- en kanaalschuiten, riviervaartuigen,
Werven en droogdokken langs de Ooster- en Westerzeeën en in vele baaijen en bijgelegen plaatsen,
Het zaadhout van den duizendjaars-eik, dennenplanken, de sparren en kromhouten van den hackmatackwortel,
En de schepen zelf ter werf, de steigerbinders, de timmerlieden aan het werk aan de kiel of binnen in,
De gereedschappen die om hen heen liggen, de groote en kleine avegaar, de dissel, bout, lijn, winkelhaak, guts en kraalschaaf.

10.

Wat werkelijkheid geworden is verrijst!
Gemeten, gezaagd, geschaafd, gevoegd, geverfd,
Daar is de kist waarin het lijk in de doodswade tot nieuw leven zal worden,
Daar zijn de posten, de posten der bedstêe, de posten van het het bruidsbed,
Daar is het wiegje met de wippers omlaag, de schelp van den zuigeling,
Daar zijn de vloerplanken waarop de voeten der danser zullen huppelen,
Daar zijn de vloerplanken van het ouderhuis, het huis van welgezinde ouders en kinderen,
Daar is het dak dat de woning dekt van den gelukkigen jongen man en vrouw, het dak boven de welgehuwde twee,
Het dak boven het avondmaal, blijde toebereid door de kuische huisvrouw en blijde genuttigd door den kuischen echtman, tevreden over zijn volbracht dagwerk.

Wat werkelijkheid geworden is verrijst!
Daar is de bank van den beschuldigde in het gerechtshof, daar is hij-zelf of zij-zelve die op deze bank moet zitten,
Daar is de gelagbank van de kroeg waartegen jonge drinkers en en oude drinkers leunen,
Daar zijn de treden der trappen van schaamte en boosheid besleurd daar sluipende voetstappen,
Daar is het rustbed der verheimelijking en de overspelige twee in hun ziekelijken lust,
Daar is de speeltafel met de hellewinsten en verliezen,
Daar is de ladder voor den schuldigen en gevonnisden moordenaar, de moordenaar met verwilderd gelaat en geboeide handen,
De sheriff en zijne dienaren staan in 't rond, de menigte omlaag wacht zwijgend en met bleeke, samengeperste lippen, de slingerende strop houdt den mond reeds open.

Wat werkelijkheid geworden is verrijst!
De deuren die velen en veel zien uitgaan en binnentreden,
De deur waardoor de afgesneden vriendschap heet en haastig heengaat,
De deur die goed nieuws en slecht nieuws doorlaat,
De deur waardoor de zoon hoogmoedig en zorgeloos het vaderhuis verlaat,
De deur waardoor hij weer binnentreed, na langen smaadtijd, vervallen, gebroken, zonder de onschuld en zonder den levenslust die hij er voorheen uit mededroeg.

II.

Zij is werkelijkheid en verrijst!
Minder dan ooit beschermd, wordt zij beter dan ooit bewaakt,
Wat ruw en bezoedeld is om haar heen verruwt noch bezoedelt haar,
Zij kent de gedachten die haar voorbijgaan, niets blijft haar verborgen,
Niettemin is haar werk verontschuldiging en haar kenmerk liefde,
En iedereen heeft haar lief, iedereen zonder uitzondering, zij heeft geen reden tot vreezen en zij vreest niet,
Vloeken, twisten, dronkaardsgezang, vuil gepraat zijn als wolken die haar voorbijtrekken maar haar licht niet kunnen deren,
Zij is zwijgzaam, zij is zich-zelve genoeg, haar kan niemand schaden,
Zij neemt alles in zich op gelijk de natuurwetten alles opnemen, zij is kracht,
Zij ook is een natuurwet — geen wet is gebiedender dan zij.

En nu verrijst de schoonste werkelijkheid van allen!
Daar verrijst de Wereld-Democratie, de som der eeuwen,
Daar verrijst het altijd-gedijende leven,
Daar verrijzen de ongestuime mannelijke steden,

Daar verrijzen de vrienden en huisvesters van heel de aarde,
Daar verrijst de liefde die heel de aarde verbindt en verbonden is met heel de aarde.

HET TENTOONSTELLINGSLIED.

1.

(Ach, weinig bevroedt de arbeider,
Hoe na zijn arbeid hem brengt tot God,
Den liefdevollen arbeider van het Al en het Eeuwig).

Niet enkel om uit het niet op te roepen, noch enkel om te stichten,
Maar wellicht om aan het verre te ontleenen wat reeds goed gesticht is,
En om er dan uw eigen karakter aan te geven, bezield en vrij,
Om van de ruwe en trage oerkrachten der natuur brandstoffen te maken voor het levensvuur der religie,
Om minder af te wijzen en te vernietigen dan te aanvaarden, te vereenigen, te verheffen,
Om te gehoorzamen zoo goed als te bevelen, meer te volgen dan voor te gaan,
Ook dit alles leert ten slotte onze nieuwe wereld ons,
De nieuwe wereld, maar hoe weinig nieuw inderdaad, hoezeer de oude, oude wereld!

Lang, zeer lang groeide het gras,
Lang, zeer lang daalde de regen neder,
Lang, zeer lang rolde de aardbloot om zijn as.

2.

Kom, Muze, keer Griekenland en Ionië den rug toe,
Sla het boek dier onmetelijk overschatte gloriën dicht,
Dat verhaal van Troye en van Achilles' toorn en van Æneas', Odysseus' zwerftochten,
Schrijf »Verhuisd« en »Te huur« op de rotsen van uw sneeuwbekruinden Parnassus,
Doe alzoo te Jeruzalem, stel die kennisgeving hoog op de poorten van Jaffa, en op den Moriah-berg,
En hoog op de muren van uwe Duitsche, Fransche en Spaansche burgten, uwe Italiaansche paleizen,

Want een beter, vruchtbaarder, wijder levenskring, een onafzienbaar, ongeploegd arbeidsveld wacht en roept U.

3.

Zij hoort en geeft aan onze roepstem gehoor,
Of liever, zij volgt haar langgekoesterd begeeren,
Zij komt door onweerstaanbare natuurlijke neiging gedreven!
Ik hoor het ruischen van haar gewaad,
Ik neem de ziel in mij op van haars adems lieflijken geur,
Ik zie haar godinne-tred, haar wonderbaar oogenbeweeg,
Als zij ommegaat en dit heerlijke schouwspel in 't rond ziet.

Zij, de edelvrouw der edelvrouwen! Kan ik dan gelooven wat ik zie?
Kon geen dier antieke tempels, geen dier klassieke beeldgehouwen haar langer bekoren?
Konden de schimmen van Virgilius en Dante, noch de myriaden heldenfamen, heldendichten, heldendaden haar langer bezielen en boeien?
Heeft zij allen verlaten om tot ons te komen?

Ja, indien het niet te stout een beweren is, vrienden,
Ik, zoo gij haar nog in het verleden waant, ik zie haar in het heden en in ons midden;
Vindt zij in ons heden niet alles wat haar het verleden schonk en beter nog?
Vindt zij ook niet hier de onsterfelijke ziel der aarde en de bezielende kracht van de daad, van de schoonheid, van den heldenmoed?
Wat haar vroeger bekoorde leeft niet meer, wat haar vroeger bezielde bezielt haar niet meer,
De heldendaden van het heden en de scheppingen van het heden doen die van 't verleden vergeten,
Niet meer klinkt haar stem, verstorven in de tijden, aan de bronnen van Castalië,
Zwijgend zijn de gebroken lippen der Egyptische sphinxen, zwijgend al die pyramiden-graven die den tijd trotseerden,
Voor altijd uit: het epos van Azië's en Europa's gehelmde krijgers, de wilde roep der muzen zwijgt,
Zwijgt! Voor altijd de roepstem van Calliope! Dood! Clio, Melpomene, Thalia!
Stil nu, de plechtige rhytmen van Una en Oriana, niemand nu zoekt meer den Heiligen Graal,
Jeruzalem, een handvol koude asch in de winden geworpen,
De middernacht-duistere heiren der kruisvaarders verdwenen voor het licht van den morgenstond,

Amadis, Tancred namen slechts, Charlemagne, Roelant, Olivier namen slechts,
Palmerijn en de bietebouw vergeten, verdwenen het torengespiegel in de wateren der Usk,
Dood koning Arthur en zijne ridders, Merlijn en Lancelot en Galahad heengegaan, weggetrokken allen als de ademwaas op glimmend staal,
Dood! Dood! Voor ons en voor alle tijden dood, die eenmaal zoo machtige wereld, die nu ledige, onbezielde schimmen-wereld,
Die gulden, verblindende wonderwereld met al hare heerlijke legenden en mythen,
Hare koningen en fiere kasteelen, hare priesters en strijdvaardige ridders en schoone riddervrouwen,
Dood, de lijken in de wade, in de rusting, gedekt door de kroon, bijgezet in het knekelgewelf.
Toen, in zijn koninklijke dicht, schalde Shakespeare hun dood uit met de klaroen der eeuwen,
En heeft Tennyson's liefelijk, droevig rijm den lijkzang gezongen.

Ik zeg, vrienden, ik, zooal gij niet, zie de verheven zoekster, ('t is waar, hoewel altijd dezelfde, sinds dien veel veranderd op haar reis door eeuwen en landen,)
En, bezield als ooit, streeft zij er naar ons te vinden, met kracht haar weg banende dwars door de warreling heen,
Niet afgeschrikt door het gegons der machines en de schrille stoomfluit,
Vindt zij draineer-pijpen, gazometers en fertilisators niet beneden haar aandacht,
Glimlachend, bekoord, blijkbaar besloten bij ons te blijven,
Daar is zij! onze moeder, onze vrouw, onze zuster, en bereidt ons middagmaal!

4.

Maar hoe? Weet ik niet langer hoe 't behoort?
Ik leid de gast, O Columbia, uw huis binnen; (en wat anders zou dan mijn levensdoel en dezer zangen doel zijn?)
In naam der Vrijheid een onsterfelijk Welkom! Laat ons juichen dat Europa tot ons komt!
En in het altijd en eeuwig der toekomst zijt beiden mijne lieve zusters, oude en nieuwe wereld.

Vrees niet, Muze! Een echt nieuw leven en een echte nieuwe tijd ontvangen U en zullen U bezielen,
Ik beken u oprecht, mijn volk is een vreemd, een wonderlijk volk, het doet zijn eigen nieuwe doen,
Toch vindt gij er dezelfde oude menschheid in, dezelfde van binnen en van buiten,

Dezelfde gezichten en harten, hetzelfde gevoel, hetzelfde smachten naar het onbereikte,
Dezelfde oude liefde, oude schoonheid, hetzelfde oude leven.

5.

Wij laken U niet, gij oudere wereld, noch scheiden wij ons in waarheid van U af,
(Zou de dochter zich ooit scheiden van de moeder?)
Wij zien op U terug, zien hoe gij in de weggetrokken tijden uw plicht hebt volbracht, uw grootheid hebt gebouwd,
En wij bouwen het Heden.

Grootscher dan de Egyptische pyramiden-graven,
Heerlijker dan Griekenlands en Rome's tempelen,
Fierder dan de beeldenrijke, veelbespitste munster van Milaan,
Schilderachtiger dan de burgt-rondeelen aan den Rijn,
Wij, op dit oogenblik, maken ons op om, hooger dan deze allen, te bouwen
Den grootschen, wijdingsvollen munster der heilige nijverheid, geen tombe,
Den hoektoren waarop het leven zal uitzien naar de voortschrijdende armeeën van het licht.

Als in een visioen der wake,
Zelfs terwijl ik het bezing volgroeit het, ik onderzoek het en schal zijn grootheid uit naar buiten en naar binnen,
Zijn grootheid en zijn veelvuldige eenheid.

Een paleis, verhevener, schooner, grootscher dan ooit eenig ander,
Het nieuwe wonder der wereld, de zeven wonderen der geschiedenis overtreffend,
Spant rijst op boven spant, glas en ijzer de gevels,
Zon en hemel spiegelen zich in zijn glans en doen zijne vroolijke kleuren lachen,
Brons, paars, rose, blauw en karmozijn,
En hoog boven zijn dak, maar toch beneden uw vlag, o vrijheid,
Zwieren de vlaggen der Staten en de vlaggen der landen,
En rondom dit paleis zijn vele verheven en schoone, minder grootsche paleizen gegroepeerd.

Van deze paleizen uit zal de kracht gaan die het volkomen menschzijn bevordert,
Toetst, onderwijst, aanmoedigt en openlegt.

Niet enkel de arbeid, het bedrijf, de voortbrengselen der geheele wereld,

Maar ook allen die arbeiden over de geheele wereld zullen hier vertegenwoordigd zijn.
Hier zult gij in elken staat van practisch en bezig beweeg de beekjes kunnen volgen, die den stroom der beschaving maken,
Hier zullen voor uwe oogen de grondstoffen als door tooverij worden herschapen,
De katoen zal geplukt worden als in het veld-zelf,
Zal gedroogd, gereinigd, gezuiverd, in balen verpakt, in draden gespannen, in doek geweven worden,
Gij zult de mannen zien arbeiden, zooals de vaders hebben gearbeid en zooals de zonen het thans doen,
Gij zult de graansoorten zien en hoe de bloem gemaakt wordt en het brood er van gebakken door de bakkers,
Gij zult de ruwe ertsen van Californië en Nevada zien en gij zult uit hen het ongedegen goud zien komen,
Gij zult gadeslaan hoe de letterzetter de lettervormen zet, en leeren wat een zethaak is,
Gij zult in verbazing de Hoe-drukpers en hare wentelende cylinders opmerken, en hoe zij de gedrukte bladen snel en voortdurend afstaat,
De photographie, het uurwerk, de speld, de spijker zal voor uwe oogen worden geschapen.

In hooge stille zalen zal een grootsch museum U de eeuwige lessen van het leven der mineralen onderwijzen,
In anderen zal U het leven van boomen, planten en vegetatie worden toegelicht, in anderen zult gij het leven der dieren, het dierlijk leven en zijn ontwikkeling leeren kennen.
Een heerlijk paleis zal gewijd zijn aan de muziek,
Anderen aan andere kunsten — het onderwijs en de wetenschappen zullen er vertegenwoordigd zijn,
Geen zal worden gering geschat, allen zullen geëerd, toegepast en toegelicht worden.

6.

Dit, dit en dezen, Amerika, zullen uwe pyramiden en obelisken zijn,
Uwe Alexandrijnsche lichttorens, uwe Babyloonsche tuinen,
Uwe Olympische tempelen.

De vele arbeiders en arbeidsters in hun rusttijd,
Zullen hier ontmoeten de vele arbeiders en arbeidsters in hun bedrijf,
En beiden zullen er kostelijke voordeelen van gewinnen en 't zal zijn tot aller roem,
Vooral tot uw roem Amerika en den uwe, Muze der Eeuwen.

En hier voortaan zult gij uw huis vinden, machtige bezieling!

In uw grootschen luister die uw vroegeren luister overtreft,
Weergalmd door de gewelven van vele, vele komende eeuwen,
Zullen uwe nieuwe zangen, fierder zangen dan ooit gehoord, weerklinken door krachtige muziek gedragen:
Gij zult het arbeidzame, vredelijke leven des volks bezingen, gij zult het volk zelf bezingen,
Het last-ontheven, wel-onderwezen volk, dat zich met vrede drenkt, van vrede vervuld is en de veiligheid des vredes geniet.

7.

Zwijge dan de verheerlijking van den oorlog, zwijge dan oorlog zelf,
Weg van mijn huiverend zien, en dat het nimmer terugkome, dat veld vol zwart gebrande, verminkte lijken!
Die onbeschrijfelijke hel met stroomen bloeds, waar ontketende tijgers en wolven, wier tong uit den muil hangt, geen denkende menschen zich in verlustigen,
En daarvoor: verheft U, strijd van denkende hoofden en nijvere handen,
Komt met onversaagde legerscharen, machinenbouwers,
Kom met uwe vaandels, arbeid, laat hen dartelen op den wind,
Laat luide en klaar uwe trompetten schallen.

Zwijge dan de oude roman!
Zwijge novelle, spijt en spel van hovelingen,
Zwijge het minnelied van suikerzoete rijmen, het lied dat lusten en liefden van lediggangers bezingt,
Enkel geschikt om gezongen te worden bij het banketeeren in den nacht, als de late dansers huppelen op den maat van vroolijke klanken,
De ongezonde genoegens en buitensporige vermaken der enkelen,
In geuren, gloed en wijn, onder het schitterlicht der kaarsen.

Voor U eerbiedwekkende, krachtige zusteren,
Verhef ik mijn stem om kunst en dichter te bezielen voor onderwerpen die hunner waardiger zijn dan dezen.
Dat kunst en dichter het heden en de realiteit verheffen,
Dat de dichter niet voor enkelen zinge, maar voor den middelmaat-mensch en diens roem van dagelijkschen wandel en handel,
Dat hij in liederen roeme arbeid en het gistend leven, en hoe dezen grootscher zijn dan alles,
Dat hij bezinge den handenarbeid van ieder en allen, het ploegen, wieden en graven,
Het planten en kweeken van den boom, van den boomstruik, het moesbed en de bloemen,
De dichter zegge, dat iedere man zijn grootsche taak in het leven heeft en vervult en iedere vrouw tevens;

De dichter zegge: neem hamer en zaag ter hand en gevoel U-zelf hoog,
Hij zinge het lied van den timmerman, den stuc-werker, den schilder,
Het lied van den kleêrmaker en kleêrmaakster, van de dienstmaagd, van den stalknecht en den portier,
En vooral prijze hij het vernuft, dat het wasschen, koken en reinigen helpt door kleine uitvinding,
En vooral achte hij 't niet beneden zich-zelf de hand aan den arbeid te leggen, welke ook.

Ik zeg: ik breng U, Muze, heden en hier,
Allen arbeid en allen plicht, verheven of gewoon,
Ik breng U het zwoegen, het gezonde zwoegen in het zweet, het eindeloos zwoegen zonder rust,
Ik breng U de oude lasten van het werkzame leven en zijne belangen en zijne vreugden,
Het huisgezin, de bloedverwantschap, kinderen, man en vrouw,
De welvaart van het huis, het huis zelf en wat het huis toebehoort,
Levensmiddelen en het conserveeren van levensmiddelen, door de scheikunde geholpen,
En al wat den mensch sterk maakt, den gezonden man, de gezonde vrouw, den volkomen lang levenden mensch,
Wat dien mensch in dit leven gezondheid en geluk schenkt en zijn ziel loutert,
Voor het eeuwige toekomstige leven.

Dàn de jongste paringen der volken, hun arbeid, het onderling verkeer der werelddeelen,
De stoomkracht, de sneltreinspoorwegen, gas en petroleum,
Al deze triomfen van onzen tijd: de kabels van de Atlantische Oceaan,
De Pacifiek-spoorwegen, het Suez-kanaal, de Mont-Cenis, Gothard en Hoosac tunnels, de Brooklyn-brug,
Deze geheele aarde door ijzeren banden omspannen, met de stoomvaartlijnen die als draden over de zeeën zijn getrokken,
Dezen wereldkloot in zijn tuimeling door het heelal breng ik U.

8.

En gij, Amerika,
Wat ooit een schepping van U moge wezen zij dan torenhoog, maar hooger noch dan alles zijt gij zelf,
Met aan uw linkerzij victorie en ter rechterzij de wet;
Uw Unie alomvattend, alverklarend, albeschermend,
U, altijd U wil ik bezingen.

Ook gij zijt een wereld,

Met al uwe verspreide landen, veelvoudig, verscheiden, vèr-verwijderd,
En deze allen gevangen in eene — een algemeen verbindende taal,
Vereend in onverdeelbaar, onafwijsbaar een bestemming.

En naast de zangen die gij wijdt aan deze uwe ware leiders,
Sta ik als de verpersoonlijking van mijne zangen om hun geest door
U te doen aanvaarden.

Zie dan, Amerika! (en ook gij, onvergelijkelijke gast en zuster!)
Uwe wateren en uwe landen rijzen voor U op en trekken in groepen
U voorbij;
Zie dan! Uwe velden en hofsteden, uwe verre wouden en bergen,
Al dezen komen en trekken in optocht U voorbij.
Zie, daar is zelfs de Zee,
En aan haar ongesnoerde, zwellende borst draagt zij hare schepen;
Zie, hoe dier zeilen, gebold door den wind, witspikkelen op het
groen en blauw,
Zie, daar komen en trekken de stoomers voorbij, zij vallen de
haven binnen of gaan uit,
Zie hunne lange, donkere, golvende rookvlaggen,
Zie dan, in Oregon, ver ten Noorden of ten Westen,
Of in Maine, ver ten Noorden of ten Oosten, de blijmoedige bijl-
zwaaiers
En hoe zij den geheelen dag de bijl laten dansen.

Zie, op de meren, uwe lootsen bij hun stuurrad, uwe roeiers,
En zie de teekenen door die gespierde armen met het esschenhout
op de wateren geschreven!

Daar aan den vuurhaard en ginds bij het aanbeeld,
Zie uwe wakkere grofsmeden, en hoe zij den moker zwaaien,
En hoor den blijden slag van den moker vaardig-slingerende uit
de vuist,
En neervallende op het ijzer met een rumoer van geschater.

Zie hoe overal de geest zoekt naar verbetering, tel uwe octrooien,
Zie den groei uwer fabrieken en gieterijen,
Zie hoe de hoog-opvlammende vuren uit de schoorsteenen den
hemel s'avonds in gloed zetten.

Zie het eindeloos getal hofsteden, Noord en Zuid,
Uwe rijke zoomlanden, Oost en West,
De vele voortbrengselen van Ohio, Pennsylvania, Missouri, Georgia,
Texas en de andere staten,
Uwe weelde-oogsten van gras, rijst, hennep, hop, olie, tarwe,
graan, suiker,

Al uwe gevulde voorraadschuren, uwe lange goederentreinen en de volgepropte magazijnen,
De druiventrossen aan uwe wingerden gerijpt, de appelen in uwe boomgaarden gewonnen,
De onberekenbare schatten hout, vleesch, aardappelen, uw steenkool, uw goud en zilver,
De onuitsprekelijke ijzerschatten uwer mijnen.

Dat alles is het uwe, o heilige Unie!
Schepen, boerderijen, winkels, voorraadschuren, fabrieken, mijnen,
Stad en staat, Noord en Zuid, dit alles vereenigd,
Wij dragen het U op, o ontzaglijke moeder!

Gij die alles en allen beschermt! Gij, Bolwerk van alles en allen!
Wij weten 't goed, terwijl gij ieder en allen beschenkt, (edelmoedig als God,)
Zonder U niets en niemand, land noch huis,
Schip noch mijn, noch iets van dit heden veilig,
Noch wat ook, noch welke dag ook veilig.

9.

En gij, zinnebeeld dat boven alles golft op den hemelwind!
Lieflijke schoonheid, tot U een woord, (en dat dit woord heil brenge!)
Herinner U, dat gij niet altijd, gelijk dezen dag, met zooveel blijmoedige macht zijt bekleed geweest,
Op andere plaatsen als deze heb ik U gadegeslagen, vlag,
Gij waart toen niet zoo proper, niet zoo ongeschonden, niet zoo bloeiend in uwe vouwen van vlekkelooze zijde,
Ik heb U, tot flarden gereten, aan uw versplinterden standaard gezien,
Of in een wanhoopsgreep aan de borst geklemd van een jongen vaandeldrager,
U gold een afgrijselijke strijd, op leven en dood, een lang onmenschelijk gevecht,
Midden onder het donderdreunen van kanonnen en het scheurend kraken der geweervuren, en gekreun, gegil, gezucht,
Als losgelaten demonen drongen de menigten in wilde golven op en het menschelijk leven had geen waarde langer,
Om wat er van U nog restte en dit bezoedeld door slijk en smook en gedrenkt in bloed,
O uwentwil, o lieflijke schoonheid, en opdat gij wederom mocht dartelen in den wind, hoog boven alles en veilig als nu,
Moest ik vele en vele goede menschen zien sterven.

Nu zijt gij hier en zijn wij allen hier, nu en voortaan in vrede, en zijn wij allen de uwen, o vlag!

En ook de uwen, nu en voortaan, o aller volkeren muze! en gij zijt de hunne!
En ook de uwen, nu en voortaan, O Unie, alle arbeid en alle arbeiders zijn de uwen,
Wij niet los van U — in alle tijden zijn wij een en ondeelbaar, wij en gij,
(Want wat is het bloed van de kinderen anders dan het bloed van de moeder?)
Wat gelden leven en arbeid, wat is dit alles zoo het niet leidt ten geloove en ten doode?)

Als wij dan onze onmetelijke schatten natellen, weten wij dat dit alles voor U is, dierbare moeder,
Dat wij heden dit alles bezitten in uwen naam en onafscheidelijk aan U verbonden;
Denk niet, dat onze roemzang, onze roemtooi alleen de behaalde vergankelijke winsten geldt — het geldt U, het geldt uw levende en eeuwige ziel!
Onze hofsteden, uitvindingen, oogsten bezitten wij in uw naam! steden en staten zijn ons in uw naam,
In uw naam genieten wij de vrijheid! ons leven is U gewijd!

LIED VAN DEN ROODSTAM-BOOM.

1.

Een lied voor Californië,
Voorspelling en heenwijzing naar de toekomst, een gedachte als de ademlucht ijl,
Een wegstervend koor van trekkende dryaden, een verkwijnend lied van boomgeesten,
Uit aarde of hemel de fluisterstem van een reus door het Noodlot aangeraakt,
De stem van een stervenden reuzenboom in het dichte woud van roodstammen.

Vaartwel, broederen,
Vaartwel, aarde en lucht, vaartwel, nabij-murmelende wateren,
Mijn tijd heeft uit, mijn einde is gekomen.

Langs de Noordkust,
Vlak achter het rotsbeschermde strand en de holen,
In den zouten zee-dampkring van het Mendocino land,
Met het diepe en heesche zee-ruischen tot grondtoon en begeleiding,

Met de welklinkende knetterslagen der bijlen, door krachtige armen in de boomflanken gedreven,
De zijden diep-opengereten door de scherpe bijltangen, daar in dat dicht roodstammen-woud,
Hoorde ik den reuzenboom zijn lijklied zingen.

De houthakkers hoorden het niet, de boschstulpen weergalmden het niet,
De goedhorige sleepers vernamen het niet, de ketting- en dommekrachtmannen vernamen het niet,
Toen de boschgeesten uit hunne duizendjarige schuilplaatsen kwamen om in te stemmen met het refrein,
Maar ik hoorde het duidelijk weerklinken in de ziel.
Het murmelde uit zijne myriaden bladeren,
Omlaag van zijn verheven kroon tweehonderd voeten hoog in zijn top,
Uit zijn geduchten stam, uit zijn voetdikken bast,
Dat lied van jaargetijden en tijd, een lied niet enkel voor het verleden maar ook voor de toekomst.

O mijn stille leven, gij,
En allen gij mijne vroede en vrome vreugden,
Mijn leven van vele jaren vreugdevol, gehard in regen en vele gloeiende zomerzonnen,
En de blanke sneeuwen en de nacht en de wilde winden;
O de groote geduldige ruwe vreugden, de stoere vreugden mijner ziel door de menschen niet verstoord
(Want weet: ook ik heb de ziel als leven van mijn leven, ook ik heb weten, identiteit,
En al de rotsen en bergen bezitten ziel en wet en identiteit, en ook de aarde.)
Vreugden des levens mijn, vreugde des levens broederen mijn,
Onze tijd, ons einde is gekomen.

Maar niet droevelijk zwichten wij, majesteitelijke broeders,
Wij die verheven onzen tijd vervuld hebben;
Met de berusting der Natuur zelve, met stille maar groote vreugde,
Roepen wij het welkom toe aan de toekomst die wij door ons verleden gewrocht hebben,
En ruimen haar de vlakte.
Lang te voren werd haar komst voorspeld
En met haar een heerlijk menschenras, dat ook verheven zijn tijd vervullen zal,
Dezen menschen ruimen wij ons grondgebied in, zij worden nu als wij: boschkoningen!
In hen deze hemelen en luchten, deze bergtoppen, shasta, Nevadas,

Deze steile klippen, dit heerlijk land, deze dalen, het verre Yosemita,
Dit alles zal in hen opgaan en in hen leven.

Dan, nog verhevener,
Nog fierder, tot hooger extase rees het lied,
Alsof de erfgenamen, de goden zelf van het Westen,
Instemden met luistervollen klank.

Niet verbleekt in Aziatischen afgodendienst,
Noch blozend voor Europa's oude, dynastieke marteltuigen,
(Vrijplaats waar, van de tronen, de gemoorde lijken werden heengeworpen, met den stanknevel van het oorlogsbloed, een visioen van schavotten,)
Maar tot leven geroepen, wij, door de lange schuldelooze moederweeën der natuur en dan in vrede getogen,
Deze maagden-landen, landen der Westerkust,
Aan den nieuwen, opkomenden mensch, aan U, nieuw een tijdperk,
U het lang-beloofde worden zij als pand gegeven, wij dragen ze U op.
Gij diep verscholen occultische krachten,
Gij algemeen en zielvol man-zijn, einddoel van alles, en U-zelf genoeg, wetten gevend en niet wetten gehoorzaam,
Gij heilig vrouw-zijn, heerscheresse en springbron van alles, begin van leven en liefde, en hemel en hel van leven en liefde,
Gij ongeziene, zedelijke essence van geheel het groote materieele Amerika (eeuwen na eeuwen werkzaam in den dood zoo goed als in het leven,)
Gij die, soms openlijk, meestal verborgen, in waarheid de nieuwe Wereld schept en vervormt en in haar de harmonie legt van Tijd en Ruimte,
Gij schuile volkswil, die in uwe holen waakt, onzichtbaar maar altijd vaardig,
Gij verleden en tegenwoordige streefdoelen hardnekkig nagejaagd, misschien onbewust van U-zelf,
Onaangedaan door al de toevallige dwalingen, die slechts het oppervlak beroeren,
Gij levensvolle, alkrachtige doodvrije kiemen omlaag van credo's, kunsten, constitutiën, letteren,
Bouwt hier uw leven als een onmetelijk huis, grondvest U hier, neemt heel dit land der Westerkust,
Wij geven het U in pand, wij dragen het U op.

Gij mensch die U-zelf zijt, Menschheid die U-zelf zijt,
Hier kunt gij heerlijk, hier kunt gij lieflijk zijn, hier reuzengroei ontvangen, hier met de levenskracht der Natuur uwe torens bouwen,
Verhef U hier in de grootsche, reine, onbegrensde ruimte, ongehinderd door muur noch dak,

Dartel hier met storm en zon, hier is vreugd, hier wordt gij gehard,
Hier moogt gij U-zelf gadeslaan, U-zelf ontvouwen, (hier gelden enkel de wetten uwer Ikheid), hier kunt gij uwen tijd vervullen,
Tot ook gij valt, ook U een verhevener doel nog wordt geschonken en het leven dezer aarde niet meer geldt,
Gij verdwijnt en dient.

Aldus in het Noorden,
Onder den weerklank van des sleepers roep en het gerammel der kettingen en de muziek van des houtkappers bijlslagen,
Terwijl de stam valt en de boomarmen vallen, het brijzelgeluid, de gedempte schreeuw, de zucht,
Daalden deze zinvolle woorden neer uit den roodstam-boom, als extatische stemmen, verheven ruischend.
Eeuwen waren heengegaan, ongeziene zingende boschgeesten gingen heen,
Zij trokken weg uit hun schuil in bosch en berg,
Van den Cascadeketen tot die van Wahsatch, of ver in Idaho en Utah,
Uittrekkende voor de geesten des nieuwen levens,
Het koor van dryaden zweeg voor de stemmen der toekomst, visioenen van de komende Menschheid werden gezien, de volkplantingen en heel het nieuwe leven,
Dit alles zag ik in de Mendocino-wouden.

2.

Het goudstralende, heerlijke schouwspel dat Californië biedt,
De snelle, verheven arbeid, de zonnige en wijde landen,
De lange, afwisselende streek van den Pugentsont tot Colorado in 't Zuiden,
Landen die zich baden in de liefelijkste, reinste, gezondste lucht, dalen en bergklippen,
De natuurvelden lang reeds bereid ter ontvangenis, maagdelijk, de stille ontwikkeling der kiemlevens,
Het langzame, maar gedurige zwoegen der eeuwen, dan het oppervlak gerijpt maar ongebruikt, de rijke ertsen die zich zetten omlaag;
Eindelijk de dageraad van het Nieuwe, het verleden wordt aanvaard, het heden wordt in bezit genomen,
Een krielend en nijver geslacht grondvest zich en bouwt in 't rond,
Schepen komen binnen van heel de ronde wereld en gaan uit naar heel de ronde wereld,
Naar Indië en China en Australië en de duizend Paradijseilanden van den Stillen Oceaan,
Volkrijke steden, de nieuwste uitvindingen, de stoombooten op de

rivieren, de spoorwegen en daarnaast vele voorspoedige hofsteden, rijk aan landwerktuigen,
En wol en graan en druif en het goud- en zilverdelven.

3.

Maar gij bevat meer dan dit, landen der Westkust,
(Dit alles zijn slechts middelen, werktuigen, de bouwgrond,)
Ik zie in U — en ben van haar vervulling gewis — de belofte van duizenden jaren, tot nu uitgesteld,
Een belofte die de vervulling zelve is, want die belofte is onze Menschheid, zijn wij-zelf.

De samenleving der toekomst die zich aan de natuur zal paren,
Haar Man is verhevener dan uwe bergtoppen, grootscher dan uwe geduchte boomen,
Haar Vrouw meer, o veel meer, dan al uw goud of wijngaarden of zelfs uw levenskrachtige lucht.

Als een lente komt zij in de dan inderdaad Nieuwe Wereld, toch zoolang reeds voorbereid,
En ik zie haar, de bezieling van het Nieuwe, dochter van werkelijkheid en ideaal,
Zij ruimt de vlakte waar een grootsche Menschheid, het echte Amerika! erfgenaam van het grootsche verleden,
Een nog grootscher toekomst zal bouwen.

EEN LIED VOOR DEN ARBEID.

I.

Een lied voor den arbeid!
In den arbeid van machines en in den handarbeid en in den arbeid op de velden vind ik de verklaring der godskrachten,
Vind ik de godskracht zelf.

Arbeiders en arbeidsters!
Indien alle geleerdheid en haar nut en haar fraai mij ontstraalde, zou dat dan veel zijn?
Indien ik een geleerd professor, een liefdadig landheer, een wijs staatsman ware, zou dat dan veel zijn?
Indien ik U was wat de patroon is die U in dienst neemt en betaalt, zou U dat bevredigen?

De geleerde, de brave, de weldadige en dan nog dit: de banaliteit,

Neem een man als ik: geleerd, braaf noch weldadig misschien, maar de banaliteit verre.

Ik dienaar noch meester,
Ik verlang niet eerder het vele dan het weinige, wie ook van mij geniet, ik verlang slechts wat mij toekomt,
Ik wil uw gelijke zijn en gij zult mijn gelijke zijn.
Indien gij aan de werkbank staat in de werkplaats, sta ik U zoo na als de naaste aan dezelfde bank,
Indien gij uw broeder of liefsten vriend beschenkt vraag ik van U hetzelfde als gij aan broeder of liefsten vriend schenkt,
Indien uw minnaar, man, vrouw u dag en nacht lief is, moet ik persoonlijk U even lief zijn,
Indien gij geschandvlekt, misdadig, ongelukkig wordt, zal ik dat worden om uwentwil,
Indien gij U uwe dwaze wetschennende daden herinnert, zult gij dan denken dat ik mij niet herinner mijne eigen dwaze, wetschennende daden?
Indien gij in het drinkgelag aan tafel zit, zit ik in het drinkgelag tegenover U aan die tafel,
Indien gij een vreemde ontmoet in de straten en hem of haar uw liefde schenkt, o ik ontmoet vele vreemden en schenk hun mijn liefde.

Nu, wat denkt gij dan van U-zelf?
Hebt gij gering gedacht van U-zelf?
Hebt gij den President hooger gesteld dan U-zelf?
Of den rijke er beter aan toe dan gij? Of de geschoolde wijzer dan gij?
(Omdat uw gezicht vuil of puistig is, of omdat gij eens dronken of een dief waart,
Of omdat gij ziekelijk, of rheumatisch, of een lichtekooi zijt,
Of omdat uw kracht gering is of gebroken, of omdat gij geen vat vol geleerdheid zijt en uw naam nooit gedrukt hebt gezien,
Leidt gij daarvan af, dat gij iets minder onsterfelijk zijt?)

2.

Zielen van mannen en vrouwen! U noem ik niet onzichtbaar, onhoorbaar, ongevoelig en onvoelbaar,
Ik zal mij niet bemoeien voor of tegen U te pleiten om uit te maken of gij al dan niet bestaat,
Ik erken openlijk wie gij zijt, al erkent niemand anders dat.

Volwassen, halfwassen, kind, van dit volk of elk ander volk, in huis of buitens huis, ik zie in den een dezelfde waarde als in den ander,

En ik zie al het andere door hen heen en achter hen.

Ik zie de vrouw en zij is geen zier minder dan haar man,
Ik zie de dochter en zij is even goed als de zoon,
Ik zie de moeder en zij is de volkomen gelijke van den vader.

Kinderen van den onwetende en den behoeftige, knapen die opgeleid worden in een vak,
Jonge mannen die bij den boer werken en oude mannen die bij den boer werken,
Matrozen, sjouwers, kustvaarders, landverhuizers,
Ik zie ze allen en zij zijn mij na, ik zie ver weg anderen en zij zijn mij na,
Niet een ontgaat me, en niet een wenscht mij te ontgaan.

Ik breng U wat gij 't meeste behoeft en toch steeds hebt bezeten,
Het is geen geld, amours, kleed, eten, geleerdheid, maar het is even goed,
Ik zend geen zaakwaarnemer of tusschenman, bied U geen wissel van de waarde aan, maar geef U de waarde zelf.

Daar is iets dat den mensch invloeit nu en steeds,
Niet in gedrukte woorden, noch in gepreekte of gepraten woorden kan men 't vinden, het ontsnapt aan die woorden,
Niet in een boek, niet in dit boek is 't te vinden,
Wie gij ook zijt het is 't uwe, het is niet verder van U dan uw gehoor of uw gezicht,
Wat U het naaste, het gewoonste, het gereedste is spreekt er U van en daaruit komt het U immer te gemoet.

Lees in vele talen, toch leest gij hierover niets,
Lees de Boodschap van den President en gij leest ook daarin niets hier over,
Niet in de rapporten van het Binnenlandsch Ministerie of van het Ministerie van Financiën, niets in dagbladen of weekbladen,
Niets in de belasting- of pensioenberichten, niets in de prijsnoteeringen of de mededeelingen van de Beurs.

3.

De zon en de kringloopende sterren in het firmament,
De appelvormige aarde en wij met ons leven van die aarde, het is grootsch in zijn eeuwig gedobber,
Ik weet niet wàt het is behalve dat het grootsch is en dat het geluk is,
En dat de beteekenis van ons leven niet ligt in een bespiegeling of een bon-mot of eenig onderzoek,

En dat het niet iets is, dat bij geluk ten goede kan keeren en bij ongeluk ons kan ontgaan,
En niet iets, dat wij door een of andere omstandigheid kunnen verliezen,
Het licht en de schaduw, de wonderbare beteekenis van het lichaam en zijn indentiteit met de ziel, de tuk die met volkomen bereidwilligheid alle aardsche dingen verslindt,
De alomvattende fierheid en het kunnen van den mensch, zijn onuitsprekelijke vreugden en smarten,
Het wonder dat iedereen ziet in iedereen dien hij ziet en de wonderen die elke minuut der komende tijden van zich zullen vervullen,
Wat is het doel van dit alles, dacht gij, Camerado?
Dacht gij dat het enkel was voor uw handwerk of landwerk? of voor de winsten van uw winkel?
Of om U aan een of andere betrekking te helpen? Of voor een spelletje in het beuzeluur van dezen heer en die dame?
Hebt gij gedacht dat het landschap leven, vorm en kleur had enkel om in een schilderij geschilderd te worden?
En dat de menschen leefden enkel opdat men hun leven konde beschrijven of bezingen,
Of dat de zwaartekracht en de natuurwetten en de harmonieuze samenstelling van het Heelal en de luchtstroomingen enkel waren om aan schoolmeesters geleerdheid te verschaffen?
Of dat het bruine land en de blauwe zee waren voor de atlassen en de landkaarten?
Of de sterren om in sterrengroepen verdeeld te worden en dan aangeduid bij fantasie-namen?
Of dat de groei en ontluiking der zaden zijn voor landbouwkundige tabellen of den landbouw zelf?

Oude instellingen, kunsten, boeken, verhalen en de vaardigheid in een beroep, zullen wij dit alles hoog stellen?
Zullen wij ons eigendom, onzen handel hoog stellen? Ik heb er niets tegen.
Ik stel dat alles even hoog als het hoogste — maar boven dit hoogste stel ik het kind dat geboren wordt van eene vrouw en een man.

Wij waanden onze Unie grootsch en onze constitutie grootsch,
Ik zeg niet, dat zij niet grootsch en goed zijn, want dat zijn ze,
Op dit oogenblik heb ik hen beiden even lief als ik U heb,
Want ik heb U lief en al mijne medemenschen ter wereld.

Wij achten bijbels en religiën goddelijk — ik zeg niet: ze zijn niet goddelijk,

Ik zeg: dit alles is uit U gegroeid en groeit nog voortdurend uit U,
Zij doen niet leven, gij doet leven,
Niet eerder ontschieten de bladeren aan de boomen, niet eerder ontschieten de boomen aan de aarde dan dezen ontschieten aan U.

4.

De som van al wat eerbied verdient tel ik op in U, wie gij ook zijt,
De President bevindt zich in het Witte Huis om uwentwil, gij zijt niet hier ter wille van hem,
De secretarissen arbeiden in hunne bureaux voor U, gij arbeidt niet voor hen,
Het Congres vergadert elke Twaalfde Maand voor U,
Wetten, hoven, staatsconstituties, stedelijke charters, het komen en trekken van handel en verkeer, dit alles is voor U.
Luistert goed, lieve discipelen,
Leer, staatkunde, beschaving vloeien uit U,
Standbeelden en monumenten en alle roem-inschriften waar ook zijn gehouwen in U,
De waarde van geschiedenis en statistiek, zoo ver als haar geest het verleden mag zijn doorgedrongen, bevindt zich dit uur in U en die van mythen en verhalen evenzoo,
Indien gij op dit oogenblik geen adem haddet en geen kracht, wat zou er van hen allen zijn?
Het heerlijkste epos zou niets zijn en oratiën en tragediën zouden ledig zijn.

De paleizen zijn wat gij er van maakt als uw oog hen aanschouwt,
(Dacht gij dat hun waarde lag in den witten of grijzen steen?
Of in de lijnen hunner bogen en kroonlijsten?)

De muziek is wat er uit uw ziel opvloeit als de instrumenten U aan uw werkelijk leven doen denken,
Zij is niet de violen en cornetten, niet de hobo noch de trommen, noch de klanken van den bariton-zanger die zijn liefelijke romanza zingt, noch die van het mannenkoor, noch die van vrouwenkoor,
Zij is dichter bij en verder dan dezen.

5.

Zal dan alles eenmaal zijn weg terug afleggen?
Kan dan ieder de eeuwige schoonheid zien door een blik in den spiegel? Is daar niets hoogers of beters?
Bevat gij alles, bevat de mystiek-onzichtbare ziel alles?

En vreemd en zwaar zeker is mijn paradox:
Het ruwste ter wereld en de onzichtbare ziel der wereld zijn één.

Het bouwen van huizen, het meten, het zagen der planken,
Grofsmeden, glasblazen, nagelgieten, kuipen, vertinnen, spantdekken,
Scheepsbouw, dokbouw, vischhaken, straatleggen door straatmakers,
De pomp, het heiblok, de dirk, de briquetoven, de steenoven,
De kolenmijn en wat daar omlaag is, de lampen in de duisternis, echo's, zangen, en het denken en de oneindige oer-gedachten die door de oogen dier bevuilde gezichten zien,
De ijzer-gieterijen, de hoogovens in het gebergte of aan de rivierboorden, en de mannen die met zware breekijzers den smelt onderzoeken, klompen erts, de samenstelling der ertsen, kalksteen, steenkool,
De smeltoven en de gietoven, de wormklomp die onder den smelt ligt, de wentelende molen, de plompe staven ongesmeed ijzer, de stoere zuiver-gevormde T-rail voor de spoorwegen,
Oliemolens, zijde-ververijen, loodwitfabrieken, suiker-raffinaderijen, de groote molens en pakhuizen,
Steenhouwerijen, de beeldrijke versieringen van gevels, vensters en poorten, de houten hamer, de tandbeitel, het jib die den duim beschermt,
Het kalfaatijzer, de ketel kokend cement en het vuur onder den ketel,
De katoenbaal, de stuwadoorshaak, de zaag en bok van den zager, de vorm van den vormer, het snijmes van den slachter, de ijszaag en al de arbeid met ijs,
Het werk en de gereedschappen van den takelaar, de klompenmaker, zeilmaker, blokmaker,
Goederen van getha-percha, papier-maché, kleuren, borstels, het borstelmaken, de glazenmakers gereedschappen,
De oplegger en de lijmpot, de suikerbakkersversieringen, de karaffen en de glazen, de scharen en het strijkijzer,
De els en de spanriem, de pint en de kwart, de leuning en de stoel, de vederen of stalen schrijfpen, het maken van alle scherpe werktuigen,
De brouwerij, het brouwsel, de mout, de kuipen, alles wat door brouwers verricht wordt, wijnmakers, azijnmakers,
Leerbereiding, wagenmaken, ketelmaken, touwslaan, distilleeren, uithangbordschilderen, lijm koken, katoen plukken, galvanisch-verzilveren, electro-typeeren, stereo-typeeren,
Duigzagen, schaafmachines, naaimachines, ploegwerktuigen, snoeimachines, stoomkarren,
De wagen van den karreman, de omnibus, de zware sleeperswagen,
Vuurwerk maken, het aansteken van kleurrijk vuurwerk 's nachts, de vuurbeelden en vuurpeilen;

Het vleesch op de slachters toonbank, het slachthuis, de slager in zijn slachtkleeren,
De hokken met levende varkens, de schrobhaak, de heetwaterkuip van den schrobber, de ontdarming, het snijders kapmes, de pakkers moker en het drukke winterwerk bij het vleeschpakken,
Meelmolens, het malen van tarwe, rogge, maïs, rijst, de vaten en de halve en verrels-vaten, de geladen barges, de hooge vaten aan de stijgers en veemen,
De mannen en hun arbeid aan de veerbooten, spoorwegen, de kustvaarders, vischvaartuigen, kanalen;
Het dagelijksch sleurwerk van uw of anderer leven en winkel, erf, pakhuis of magazijn,
Al wat gij bij dag en nacht rondom U kunt gadeslaan — arbeider! wie gij ook zijt, uw leven is schoon!
In dat leven en in uw arbeid ligt de hefboom van het gewichtigste — veel meer dan gij waandet is er in en veel minder tevens,
De werkelijkheid ligt er in voor U en voor mij, en heerlijke gedichten liggen er in voor U en voor mij,
Maar niet gij-zelf — Gij en uw ziel omvatten alles, zonder onderscheid van waardeering,
De ontwikkeling der Menschheid ligt er in — de nieuwe heldendichten, verklaringen, krachten zijn er in verborgen.

Ik wil niet beweren, dat wat gij buiten of boven uw arbeid ziet gering zij, ik raad U niet enkel bij uw arbeid te blijven,
Ik zeg niet dat wat gij verheven waandet niet verheven is,
Ik zeg enkel, dat niets zoo onmiddellijk het verhevene doet kennen als uw arbeid.

6.

Wilt gij dan de zaligheid verre zoeken? Gij zult zeker op uwe schreden terugkomen.
In de dingen uws dagelijkschen leven vindt gij het beste, of zoo goed als het beste,
In de menschen uws dagelijkschen levens vindt gij de edelste, krachtigste, liefdewaardigste!
Geluk, kennis vindt gij niet elders maar hier, niet in de toekomst maar nu,
In den man dien gij 't eerst ziet en aanraakt vindt gij altijd een vriend, een broeder, een naasten buur — in de vrouw een moeder, zuster, vrouw,
De liefde en de arbeid der volken hebben de eerste plaats in poëmen en overal,
Gij arbeidsters en arbeiders dezer Staten, gij bezit uw eigen goddelijk en krachtvol leven,

En alles daarbuiten heeft plaats voor mannen en vrouwen zooals gij.

Wanneer de psalm gaat zingen in steê van den zanger,
Wanneer de Schrift zal prediken in steê van den leeraar,
Wanneer de kansel afdaalt en onder de menschen gaat in steê van den prediker,
Wanneer ik bij dag of bij nacht het lichaam van boeken kan beroeren en zij dan mijn lichaam beroeren in keer,
Wanneer eens professors collegie zooveel bewijst als een sluimerende vrouw of een slapend kind,
Wanneer de goudstukken in de kelders glimlachen als de nachtwakers dochter,
Wanneer de gevolmachtigde bazelt in den presidentsstoel en ik zijn vriend ben en metgezel,
Dan, en niet eerder, zal ik dezen de hand reiken en hen zoo hoog verheffen als ik U doe, mannen en vrouwen aan den arbeid.

JEUGD, DAG, OUDERDOM EN NACHT.

Jeugd, levensvol en lustenvol en liefdevol — Jeugd rijk aan gratie krachten en bekoring,
Weet gij wel altijd, dat de grijsheid U volgt en gelijke gratie, kracht, bekoring hebben kan?

Dag, bloeivol en rijk — dag van de overwinnende zon, de overwinnende daad, van eerzucht en gelach,
Onmiddellijk volgt U de nacht die millioenen zonnen telt en slaap geeft en het verkwikkende duister.

LIED VAN DE WENTELENDE AARDE.

I.

Een lied van de wentelende aarde, in woorden die met haar harmonieeren,
Dacht gij dat dit de woorden zijn, deze rechtoppe-lijntjes, deze boogjes, hoekjes, en stipjes?
Neen, dat zijn de woorden niet, de echte woorden zijn in de aarde en in de zee,
Zij zijn in de lucht, zij zijn in U.

Dacht gij dat deze woorden de liefelijke klanken zijn door den mond uw vriends gesproken?

Neen, de ware woorden zijn liefelijker dan deze.

Menschenlijven zijn woorden, myriaden woorden,
(In de beste gedichten ziet gij altijd het lijf, van man of vrouw, altijd welgevormd, natuurlijk, levensvol,
En elk deel vol kracht om te geven of te ontvangen zonder schaamte of reden tot schaamte.)

Lucht, aarde, water, vuur — de elementen zijn de woorden,
Ik zelf ben een woord met dezen — mijne krachten vloeien samen met de hunne — mijn naam is voor hen een niets,
Al wierd mijn naam ook genoemd in de drie duizend talen, wat zouden lucht, aarde, water, vuur weten van mijn naam?
Een gezond gezicht, een vriendelijk bemoedigend gebaar zijn woorden, en zij zijn welsprekendheid en wijsheid,
De bekoring van den oogopslag van sommige mannen en vrouwen, ook zij is vol welsprekendheid en wijsheid.

Het werk waaruit de ziel spreekt is het poëem dier onhoorbare woorden der aarde,
De meesters kennen die aarde-woorden en zeggen daarin meer dan in hoorbare woorden.

Vooruitgang is een dier aarde-woorden,
De aarde draalt noch ijvert,
Zij heeft alle eigenschappen, groeikrachten, vermogens van den oer-bron zelf,
Halve schoonheid kent zij niet, in gebreken en misvormigen is evenveel volmaaktheid als in al het andere.

De aarde onthoudt niet, zij is mild en geeft,
Hare waarheden blijven, en liggen open voor ieder,
Zij zijn verheven en teeder, en laten zich niet in boeken verklaren,
Alle dingen zijn in haar gedrenkt en bevatten haar kracht.
Ik ben een ziel en een roepstem, beiden doe ik hooren,
Ik spreek niet, en toch indien gij mij niet verstaat wat is dan het leven tusschen U en mij?
Indien ik niet torsch en niet ophef wat is dan mijn leven?

(Accouche! accouchez!
Zoudt gij in U-zelf uw eigen vrucht willen verstikken?)

De aarde houdt geen pleidooien,
Zij is pathetisch noch gesierd,
Zij gilt niet, haast niet, overreedt niet, dreigt niet, noch belooft,
Zij maakt geen onderscheidingen, noch heeft zij gebreken,

Zij verbiedt niets, sluit niets af, sluit niets uit,
Zij neemt de krachten, voorwerpen, toestanden waar, en allen zijn haar gelijk.

De aarde ontbloot haar schoonheid niet doch weigert ook niet haar schoonheid te ontblooten, niettemin is haar onzichtbaar leven het schoonste,
Dring in haar door en gij verneemt luid-hoorbare klanken, het verheven koorgezang der helden, de weeklachten der slaven,
De eeden der liefde, vervloekingen, doodsnikken van stervenden, gelach van jongelieden, geschreeuw van markters,
Dring in haar door om de sleutelwoorden te kennen die nooit missen.

De woorden der welsprekende, stomme eeuwe-moeder tot hare kinderen missen nooit,
De echte woorden missen nooit, want de slag mist nooit en de terugslag mist nooit,
Aldus ook missen nimmer de dag en de nacht, evenmin als onze reis door de eeuwigheid mist.

Van de eindeloos vele zusteren,
Van de eeuwige beurtdansen der zusteren,
Van de middelpunt-zoekende en middelpunt-vliedende zusteren, de oudere en de jongere zusteren,
De liefelijke zuster onze danst met de anderen mede.
Met haar breeden rug gekeerd naar iederen aanschouwer,
Schoon door de liefelijkheid der jeugd en tegelijk door die der oudheid,
Zit zij, die ik liefheb als de anderen, zit zij onverstoorbaar,
En zij heft met de hand iets op, dat een spiegel moet zijn omdat het haar oogenlicht weerkaatst naar ons toe,
En daar zittende glimlacht ze en roept noch verwijst iemand,
Maar onvermoeid houdt ze dag en nacht een spiegel voor eigen gelaat.

Nu, zoowel als in de verste tijden,
De vierentwintigen verschijnen geregeld iederen dag,
Zij naderen en trekken met hare gezellen of haar gezel geregeld voorbij,
Zij zien het leven niet aan met eigen oogen maar met de oogen van hen die haar vergezellen,
Met de oogen van kinderen of vrouwen of met mannenoogen,
Met de oprechte oogen der dieren, ook uit onbezielde dingen zien zij,
Zij zien uit het landschap en zijne wateren of uit den prachtigen hemel,
Zij zien het leven aan met onze oogen, de mijnen, de uwen, en zeggen ons alles wat zij zien,
Zij verschijnen ons geregeld iederen dag zonder mis, maar nooit tweemaal met dezelfde gezellen.

Zij omarmen den mensch, zij omarmen alles, de driehonderd vijfenzestigen, die onverhinderbaar hun baan om de zon volgen;
Alles omarmende, bevredigende, schragende volgen onmiddellijk op dezen hun driehonderd vijfenzestig donkere zonen, zeker en noodwendig als de vaders zelven.

Het Godsschip bevaart de Godszee,
Rondwentelend, staag, om nimmer te vergaan,
Zonneschijn, storm, koude, hitte voor altijd weerstaat, voorbij snelt, draagt het dezen,
De waarheid en de bestemming der ziel bevat het,
Het vloeiende ledig in 't rond en vooruit klieft en doordringt het,
En steeds voort, door geen tegenspoed opgehouden, door geen anker vastgehouden, door geen klip geraakt,
Vlug, vroolijk, voldaan, niets dervende niets verliezende,
Elk oogenblik in staat en bereid het logboek open te slaan,
Het Godsschip bevaart de Godszee.

2.

Wie gij ook zijt! Slag en terugslag zijn bepaaldelijk voor U,
Het Godsschip bevaart de Godszee voor U.

Wie gij zijt! Gij zijt de man of de vrouw voor wie de aarde vast en vloeibaar is,
Gij zijt de man of de vrouw voor wie zon en maan daar zijn in het firmament,
Voor niemand eerder dan voor U is het heden en het verleden,
Voor niemand zekerder dan voor U is de onsterfelijkheid.

Ieder man is voor zich en iedere vrouw is voor zich het sleutelwoord van verleden en heden en dat der onsterfelijkheid;
Niet een kan daar verwerven voor den ander — niet een,
Niet een daar leven voor den ander — niet een.
Het gezang is voor den zanger en komt tot hem terug,
Het onderwijs is voor den onderwijzer en komt tot hem terug,
De moord is voor den moordenaar en komt tot hem terug,
De diefstal is voor den dief en komt tot hem terug,
De liefde is voor hem die liefde geeft en komt tot hem terug,
De gift is voor den gever en komt tot hem terug — het kan niet missen,
De redevoering is voor den redenaar, het spel is voor den tooneelspeler en speelster niet voor het gehoor,
En geen mensch verstaat grootheid en goedheid dan de zijne of die door de zijne wordt verklaard.

3.

Ik zweer de aarde zal gewis hem of haar volkomen zijn die zelf volkomen is,
En de aarde zal gehavend en gebroken blijven hem of haar die zelf gehavend en gebroken blijft.

Ik zweer daar is grootheid noch vermogen die wedijvert met de grootheid en het vermogen der aarde,
Daar kan geen leer welke ook zijn, tenzij zij worde bevestigd door die der aarde,
Geen staatkunde, poëzie, religie, zede of wat ook, tenzij gegrondvest in de aarde,
Tenzij oog in oog met de stiptheid, levenskracht, onpartijdigheid, rechtschapenheid dezer aarde.

Ik zweer ik zie in de liefde lieflijker krampen dan die de liefde oproept,
Het is zelf-bezit dat nooit lokt of afwijst.

Ik zweer ik zie weinig of niets meer in hoorbare woorden,
't Vloeit alles opwaarts tot de ongezegde waarheden dezer aarde,
Tot hem die zingt de zangen des lijfs en zegt de waarheden der aarde,
Tot hem die woordenboeken maakt van de woorden die aan den druk ontsnappen.

Ik zweer ik zie wat daar beter is dan het beste te noemen,
Het is het beste altijd en immer ongenoemd te laten.

Zoodra ik mij ondersta het beste te noemen merk ik mijn krachteloosheid,
Dan ligt mijn tong verlamd onder mijn verhemelte,
Dan weigert mijn adem mijne longen te vullen,
Ik word met stomheid geslagen.
Het beste der aarde kan niet, kan nooit genoemd worden, alles en ieder is het beste,
Dat beste is niet wat gij vermoeddet, het is veiler, lichter, nader,
Niets behoeft er voor uit zijne natuurlijke voegen te worden gelicht,
De aarde is even zeker en direct nu als zij was voorheen,
Feiten, religiën, vooruitgang, beleid, handel en wandel zijn nu zoo reëel als voorheen,
En ook de ziel is reëel, ook zij is zeker en direct,
Geen preek of proef heeft haar bewezen,
Onloochenbare vooruitgang bewijst haar.

4.

Dat dan in deze zangen weergalmen de klanken der ziel en de melodieën der ziel,
(Indien zij niet den weergalm bevatten van de melodieën der ziel, wat zouden zij dan zijn?
Indien zij niet leven waren direct van uw leven, wat zouden zij dan zijn?)

Ik zweer voortaan zal ik niets meer gemeen hebben met den godsdienst die het beste noemt,
Ik wil enkel gemeen hebben met den godsdienst die het beste ongenoemd laat.

Spreekt sprekers, zingt zangers!
Delft diep, vormt groot, stapelt hoog de woorden der aarde!
Arbeidt, eeuwen na eeuwen, want niets zal verloren gaan,
Misschien zal uw arbeid lang hebben te wachten, maar zeker zult gij er de wel-daad van zien,
Wanneer de bouwstoffen allen bereid en gereed zijn, zullen de bouwmeesters verschijnen.

Ik zweer U, de bouwmeesters zullen verschijnen onafwijsbaar,
Ik zweer U, dat zij U zullen verstaan en rechtvaardigen,
De verhevenste onder hen zal hij zijn die U het beste van allen verstaat, en die allen verklaart en allen getrouw is,
Hij en zijne makkers zullen U niet vergeten, zij zullen inzien, dat gij niet een jota minder zijt dan zij-zelven,
In hen en door hen zult gij volkomen verheerlijkt worden.

Bij de Uitgevers dezes is mede verschenen:

Maria van Màgdala

DOOR

MAURITS WAGENVOORT.

Prijs f 3.75; gebonden f 4.25.

Gebonden exemplaren zijn te bekomen voor *f* 2.75.

THE NEW YORK PUBLIC LIBRARY
REFERENCE DEPARTMENT

This book is under no circumstances to be taken from the Building

form 410

7 1923